

SAMURAI

TRẺ TUỔI

7 - NGŨ ĐẠI - PHONG

Người dịch: Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CHRIS BRADFORD

CHRIS BRADFORD

SAMURAI
TRẺ TUỔI

7 - NGŨ ĐẠI - PHONG

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Ngũ Đại - Phong

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

*Dành tặng gia đình Moles,
Sue, Simon, Steve, Sam và tất cả anh chị em họ!*

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Lá Tâm Thư

1 - Mai Phục

2 - Cua Trong Lỗ

3 - Người Hành Hương

4 - O-Settai

5 - Sóng Lên

6 - Vô Kiếm Phái

7 - Say Sóng

8 - Chiến Tranh Hải Tặc

9 - Đảo Omishima

10 - Tinh Thần Võ Sĩ

11 - Phong Quỷ

12 - Ngược Gió

13 - Hải Long

14 - Môi Cá Mập

15 - Thuyền Trưởng Kurogumo

16 - Fugu

17 - Hấp Hối

18 - Nhóc Hải Tặc

19 - Quyết Đấu Tay Không

20 - Hải Quân Samurai

21 - Kháng Cự

22 - Bản Án Dành Cho Hải Tặc

23 - Đáy Tàu

24 - Xuyên Thủng

25 - Bè Gỗ

26 - Lênh Đênh

27 - Hải Âu

28 - Tử Thần Trắng

29 - Chờ Phán Quyết

30 - Kamikaze

31 - Buồm Gàu

32 - Đảo Hải Tặc

33 - Tatsumaki

34 - Saru

35 - Trò Lừa Gạt

36 - Bạch Tuộc

37 - Cuộc Sống Của Cướp Biển

38 - Tập Kích

39 - Cá Mắc Cạn

40 - Sương Mù

41 - Chia Phần

42 - Bắn Tập

43 - Thiên Và Địa

44 - Làng Hải Tặc

45 - Phong Bà Bà

46 - Bắt Cóc

47 - Bóng Ma Từ Quá Khứ

48 - Vết Thương Cũ

49 - Tessen

50 - Koketsu

51 - Nihon Maru

52 - Tàu Lửa

53 - Bom Khói

54 - Xiên

55 - Điểm Yếu

56 - Kéo Co

57 - Lượt Thứ Hai

58 - Bị Nguyễn Rửa

59 - Sụp Đổ

60 - Chìa Khoá

61 - Rơi Tự Do

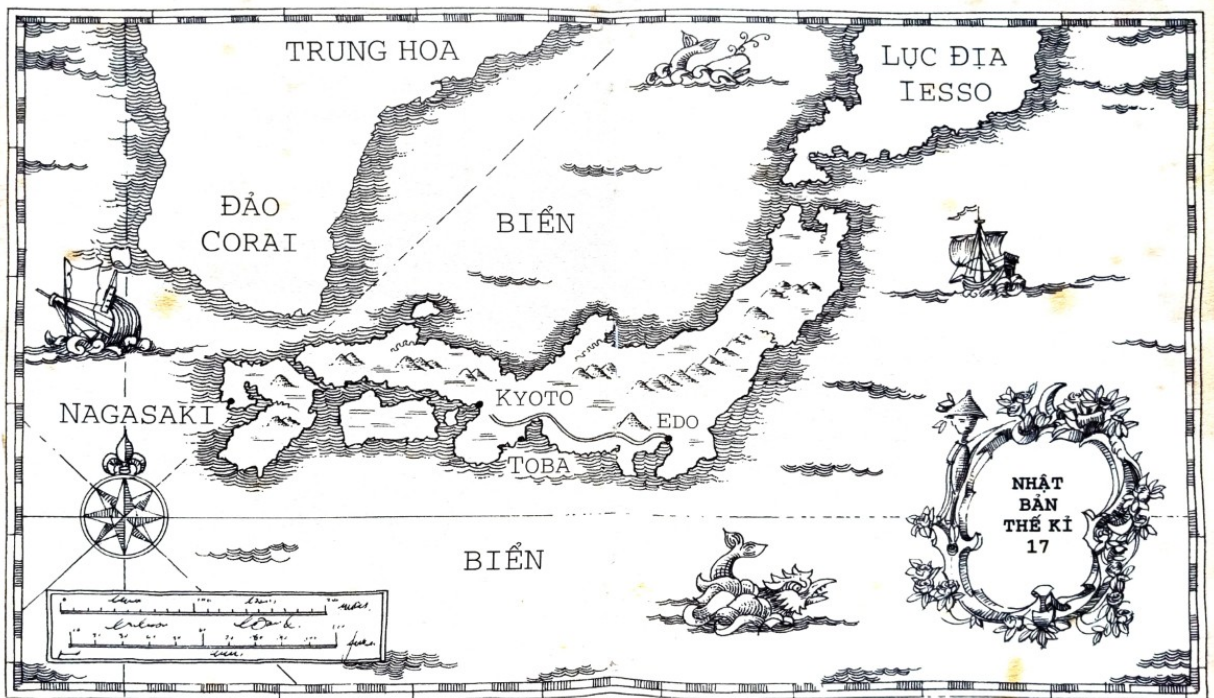
62 - Kẻ Giả Mạo

63 - Thuận Buồn Xuôi Gió

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Tên Con Tàu Cướp Biển Ninja Trong Truyện

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

Nhật Bản, 1614

Jess thân mến,

Anh mong một ngày nào đó lá thư này sẽ đến được tay em. Ở nơi quê nhà chắc em vẫn tưởng anh trai mình đã vĩnh viễn chìm sâu dưới lòng đại dương từ rất lâu rồi, nhưng thật ra anh vẫn sống, và rất khỏe mạnh.

Anh và cha cập bến Nhật Bản vào tháng Tám năm 1611, nhưng anh rất đau lòng phải báo với em rằng cha đã qua đời trong một trận tập kích trên tàu của chúng ta, cả đoàn thủy thủ của tàu Alexandria chỉ còn mình anh sống sót.

Suốt ba năm qua, anh sống dưới sự bảo trợ của một võ sĩ Nhật Bản tên Masamoto Takeshi, và theo học lò võ của ông tại Kyoto. Tuy ông đối xử với anh rất tử tế, nhưng sự đời thật chẳng bao giờ suôn sẻ.

Một tên ninja sát thủ tên Độc Nhân Long đã được người ta thuê đi cướp cuốn hải đồ của cha (hẳn em còn nhớ vật này quan trọng với ông như thế nào chứ?) Ban đầu tên này đã hoàn thành được ý đồ, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của những người bạn võ sĩ, cuối cùng anh đã đoạt lại được.

Chính tên ninja đó là kẻ đã sát hại cha chúng ta. Tin này có lẽ cũng không giúp em nguôi ngoai được nỗi buồn, nhưng dù sao công lí cũng đã được thực thi, kẻ hại cha chúng ta chết rồi. Cái chết này không thể giúp cha chúng ta sống lại được - anh nhớ cha lắm, và rất cần những lời khuyên răn, bảo ban của ông nữa.

Nước Nhật vừa trải qua một cuộc nội chiến, những người nước ngoài như anh đã không còn được chào đón ở đây. Hiện anh đang phải sống lưu vong, chỉ có thể hành động trong bí mật. Sắp tới anh sẽ tìm cách đi về phía nam của hòn đảo xa lạ này, hướng đến cảng Nagasaki, nếu may mắn có lẽ anh sẽ gặp được một chiếc tàu nào đó chuẩn bị lên đường về Anh Quốc.

Tokaido, tên con đường mà anh đang đi, đầy rẫy những nguy hiểm rình rập. Đối với anh lúc này, kẻ thù còn đông hơn rất nhiều so với bạn bè. Nhưng em cũng đừng lo lắng quá, ngài Masamoto đã dạy anh trở thành một võ sĩ, và anh sẽ chiến đấu để được trở về quê nhà bên em.

Mong sẽ có ngày anh được trực tiếp kể với em về hành trình này...

Từ giờ đến lúc ấy, cầu Chúa phù hộ em gái bé bỏng của anh.

Jack, anh trai em.

T.B. Lá thư này được viết vào những ngày cuối xuân, khi đó anh bị một nhóm ninja bắt cóc. Nhưng khác với ngộ nhận ban đầu, họ hoàn toàn không phải địch thủ mà là ân nhân cứu mạng, và chỉ bảo cho anh về năm nguyên tố của vũ trụ: Địa, Thủy, Hỏa, Phong, Không. Bây giờ anh cũng đã biết cách sử dụng nhẫn thuật, thậm chí chúng còn phần nào hữu ích hơn những kỹ năng học được khi còn ở trường samurai. Tiếc là nỗi ám ảnh về cái chết của cha khiến anh thật sự khó có thể toàn tâm theo học nhẫn giả...

MAI PHỤC

Miyuki đặt một ngón tay lên môi ra hiệu cảnh báo. Jack, Saburo và Yori lập tức im bật, hồi hộp nhìn quanh khu rừng. Trời chỉ mới hửng sáng, và mặc dù đã nhiều ngày nay bốn đứa chưa gặp phải trở ngại gì, chúng vẫn tỏ ra vô cùng cảnh giác.

Các *samurai* dưới quyền Shogun vẫn đang ngày đêm săn lùng Jack. Là người nước ngoài, Jack không được phép ở lại Nhật Bản. Hơn nữa nó còn là một võ sĩ đã từng tham gia chiến đấu chống lại Shogun ở trận Osaka. Vì thế mà Jack đã bị kết tội tử hình vắng mặt, dù rằng vào thời điểm đó nó mới chỉ mười lăm tuổi. Giờ đây, Jack là võ sĩ ngoại quốc nổi tiếng, bất kể người ta bắt được nó còn sống hay đã chết đều được thưởng một món tiền lớn.

Con đường đầy bùn đất phía trước vẫn tĩnh lặng. Không hề có chuyển động nào trong các bụi rậm hay âm thanh báo hiệu kẻ địch đang ẩn nấp. Dù vậy Jack vẫn tin tưởng vào bản năng của Miyuki. Là một *ninja*, các giác quan của cô đã được tôi luyện để có thể đánh hơi thấy mọi mối nguy hiểm từ rất xa.

“Có một nhóm khoảng mười người từng băng qua đây,” Miyuki thì thầm sau khi quan sát túm cỏ phía trước. “Chờng hơn một tiếng trước.”

“Họ đi về hướng nào?” Jack không muốn những cuộc đụng độ không cần thiết.

“Vấn đề chính là ở chỗ này,” Miyuki nheo mắt đáp. “Họ *chia* làm rất nhiều hướng.”

Jack lập tức hiểu ý của nữ sát thủ. Nó có cảm giác như cổ họng mình đang bị một chiếc dây thừng siết lại. Hiểu rõ hiểm họa phía trước, nó cẩn thận quan sát xung quanh lần nữa. Từng trải qua thời gian đào tạo nhẫn thuật, Jack biết mình cần phải làm gì. Nó bắt đầu phát hiện những dấu hiệu cho thấy sự hiện diện của con người. Khu rừng quá tĩnh lặng, chim như đã ngừng hót từ rất lâu.

“Bọn mình phải đi ngay!” Jack nói với cả nhóm.

Nhưng nó đã chậm một bước.

Một mũi tên vun vút lao đến khai mào trận mai phục. Jack cúi xuống vừa kịp tránh đòn hiểm, chiếc mũ rơm đang đội bị mũi tên xuyên qua găm thẳng vào gốc cây phía sau. Chỉ trong tích tắc, lực lượng võ sĩ được trang bị hùng hậu từ phía sau các bụi cây lao ra khép chặt vòng vây xung quanh nhóm bạn trẻ.

Chẳng cần suy nghĩ, Miyuki, Saburo và Yori lập tức tạo thành vòng tròn bảo vệ Jack. Quyền trượng khê rung lên trong tay nhà sư trẻ tuổi tuy nhút nhát nhưng vô cùng quả cảm, Yori.

“Tớ cũng không cho phép bất cứ ai làm tổn thương đến cậu đâu,” Jack trấn an. Với vị thế một nhà sư, Yori vốn không ưa đấu tranh bạo lực.

Jack nhanh chóng rút cặp song kiếm giắt trên đai lưng ra, sẵn sàng chiến đấu trong tư thế tuyệt kỹ Nhị Thiên. Cặp trường kiếm và đoản kiếm vô cùng sắc bén này vốn thuộc quyền sở hữu của cha Akiko trước khi ông qua đời. Tương tự, Saburo rút *katana* giơ lên chuẩn bị chiến đấu. Tuy là bạn đồng môn với Jack ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu nhưng Saburo không được chọn làm đệ tử thân truyền để được truyền thụ tuyệt kỹ sử dụng song kiếm tiếng tăm lẫy lừng.

Đám võ sĩ mai phục vừa hô vang vừa bước tới với ý định kết liễu con mồi. Miyuki đối mặt với kẻ tấn công đầu tiên. Tên này còn chưa kịp ra đòn thì đã dính phải ám khí phóng ra từ tay nữ sát thủ khiến hắn lập tức khụy gối ôm cổ. Liên tiếp, Miyuki bật cao tung cước đá hắn ngã văng mạnh ra ngoài. Vừa đáp xuống đất đã phải đối phó với lưỡi kiếm sắc bén của tên võ sĩ tiếp theo, nữ sát thủ uyển chuyển rút thanh *ninjatō* giắt sau hông ra đỡ đòn, bắt đầu cuộc đọ kiếm nảy lửa.

Tiếng vũ khí vang lên chan chát khắp nơi, Jack, Saburo và Yori cũng đang chiến đấu quyết liệt với toán võ sĩ. Một mình Jack phải đối phó với ba tên khiến nó buộc phải liên tục thi triển hết khả năng mới cầm cự nổi. Phía bên cạnh, Yori mạnh mẽ thúc quyền trượng vào bất kì tay võ sĩ nào có ý định tiếp cận, nỗ lực của nhà sư trẻ khiến một tên ôm bụng quằn quại, tên khác có vẻ do dự không dám tiến lại gần. Đúng lúc này Jack nhận thấy bụi rậm gần đó xao động, dường như có một cung thủ đang ẩn nấp sẵn sàng nhắm bắn.

“Cẩn thận, Yori!” Jack la lên.

Không có bất kì lá chắn nào xung quanh, Yori vô tình trở thành một con mồi dễ bị hạ.

Rất nhanh, Jack thi triển đòn Thu Diệp Thức, tước vũ khí tên *samurai* trước mặt rồi đập hẳn về hướng nhà sư nhí. Tên võ sĩ xấu số lọt đúng ngay vào đường bay khiến mũi tên găm mạnh vào ngực. Hẳn nhanh chóng đổ gục xuống đất. Thế nhưng khoảnh khắc nhanh trí cứu bạn này lại khiến Jack gặp phải rắc rối lớn. Tên võ sĩ bên cạnh nhân cơ hội vung thanh *katana* chém mạnh, tưởng chừng sắp xẻ Jack ra thành hai mảnh thì bất ngờ một thanh kiếm xuất hiện vừa kịp gạt thanh *katana* sang bên.

“Lại nợ tớ... rồi nhé!” Saburo kịp đỡ đòn tấn công ngay trước Jack, miệng thở dốc. Vừa dứt lời, anh chàng lập tức hét lớn rồi lao tới dũng mãnh như một con hổ khiến tên võ sĩ vội vàng tháo lui.

Jack rất cảm kích nhưng nó chưa kịp nói lời cảm ơn Saburo thì đã lại phải đối mặt với kẻ địch kế tiếp. Cung thủ ban nãy cũng đã chuyển mục tiêu về phía Jack. Hẳn bình tĩnh ngắm bắn rồi thả dây cung. Dù kỹ năng của Jack đủ đối phó với những kẻ tấn công bằng kiếm trước mặt, nhưng nó không hề có bất kì cơ hội nào đối phó với đòn tấn công từ xa này.

Thế rồi Jack chợt nhớ đến nguyên tố Hỏa trong Ngũ đại.

Nó vung thanh *katana* gạt tên võ sĩ dùng kiếm sang bên rồi nhanh chóng nghiêng thanh *wakizashi* rọi ánh sáng vào mặt tên cung thủ. Khoảnh khắc mất tập trung ngăn ngủ này đủ khiến mũi tên bay sượt qua mục tiêu.

Jack biết đây chỉ là giải pháp tạm thời. Nếu cứ đối phó như thế này, trước sau gì tên cung thủ cũng sẽ bắn hạ từng đứa một. Nghĩ bụng, nó liền ra lệnh cho nhóm bạn, “Mau chạy vào rừng!”

Miyuki vẫn không thể dứt ra. Đối thủ của cô rất mạnh, và hẳn cũng tận dụng triệt để ưu thế này để uy hiếp nữ sát thủ. Thất thế, Miyuki quay sang dùng ám khí, cô tung cát *metsubishi* vào mặt tên võ sĩ rồi lợi dụng cơ hội đá gãy cẳng chân hẳn.

“Lối này!” Nữ sát thủ hô lớn.

Không chần chừ một giây, cả bốn đứa lập tức chạy như bay vào rừng, bỏ lại đám võ sĩ điên cuồng tức tối phía sau.

CUA TRONG LỖ

“Tội mình cắt được đuôi chưa?” Saburo thở dốc.

Núp sau thân cây, Jack hé mắt nhìn về phía khu rừng. Chính nhờ tuổi trẻ nhanh nhẹn nên chúng có lợi thế hơn hẳn so với những kẻ bám đuôi to lớn chậm chạp. Tiếng la hét của toán võ sĩ ban đầu rất to, giờ gần như không còn động tĩnh nữa.

Saburo liều thử bước ra ngoài.

Phập!

Mũi tên cắm sâu vào thân cây ngay sát mũi Saburo.

“Có câu trả lời rồi nhé,” Miyuki vừa nói vừa vội vàng kéo anh chàng vào.

Cả nhóm bèn tiếp tục chạy, lần này không ai dám quay lại nhìn nữa. Rừng rậm chẳng chịt các cành cây. Trong lúc cả bọn cắm đầu chạy thực mạng, quần áo chúng bị rách toạc. Jack cảm giác như không khí trong phổi nó đang dần cạn kiệt.

Đôi lúc nó có cảm giác như mình đã phải chạy cả đời vậy.

Trước khi vô tình gặp nhóm bạn, Jack đã phải trốn tránh võ sĩ, *ninja*, quan quân, gián điệp, và dai dẳng hơn cả là cựu thù Kazuki và bè lũ Bọ Cạp của hắn. Từ khi rời khỏi làng Tamagashi, ngày nào của Jack cũng chỉ xoay quanh cái vòng luẩn quẩn giữa ẩn nấp và chiến đấu. Dù đã cẩn thận hết mức và không dám ở lại địa điểm nào quá một đêm, tiến độ di chuyển của nhóm vẫn khá chậm. Hải cảng Nagasaki, nơi Jack cần đến để tìm tàu trở về Anh Quốc vẫn còn rất xa.

Điểm tích cực duy nhất có lẽ là càng đi về phương nam, thời tiết càng trở nên thuận lợi hơn. Mùa xuân đang dần hiện hữu, nhẹ nhàng xua tan trời đông băng giá. Lương thực cũng dễ tìm hơn nhiều, nhất là với những người từng được đào tạo nhẫn thuật như Jack và Miyuki. Chí ít họ cũng không cần mạo hiểm vào những khu dân cư đông đúc như trước nữa.

Tuy vậy, vẫn có trường hợp bất khả kháng. Chẳng hạn như lần cả nhóm phải lánh tạm tại làng Kasaoka chờ Yori hạ sốt, cuối cùng đánh động đến cả bọn lính canh. Nguy hiểm nhất là lúc phải băng qua thị trấn Fukuyama. Khu vực này võ sĩ rất đông. Vấn đề ở chỗ là thị trấn chỉ có một con đường duy nhất băng qua sông Ashida. Không còn lựa chọn nào khác, bốn người bạn quyết định men theo những dãy phố hẹp phía sau. Jack luôn cẩn thận cúi sát đầu để che đi dung mạo ngoại quốc của mình - nhờ vậy cả đoàn mới an toàn rời khỏi. Đó là nó nghĩ vậy...

“Lối này!” Một tên võ sĩ la lớn trong lúc băng về phía Jack.

Cả bọn lập tức tăng tốc, Miyuki đi trước dẫn đường. Lối đi càng lúc càng có nhiều sỏi đá, rồi dốc dần, cuối cùng dần đến một khu vực rải sỏi trắng. Nhóm Jack dừng lại bên cạnh ngôi đền, đi vào phía trong nơi có bức tượng Phật đang hướng về phía đông, khung cảnh lộng lẫy đến lạ kì.

Mặt biển trong xanh dưới ánh bình minh rực rỡ, từng mòm đất nhấp nhô như những đám mây. Vết chân ngựa phía cuối ngọn đồi dẫn vào một bến cảng nhỏ, tàu bè yên bình nằm nghỉ bên cạnh bờ kè.

“Đến biển Seto rồi!” Yori thốt lên.

Jack cũng không khỏi sửng sốt. Đây là lần đầu nó nhìn thấy biển kể từ khi chia tay Akiko ở Toba hơn một năm trước. Khung cảnh lập tức khiến Jack ghen ngào với vô vàn kí ức lẫn hi vọng về tương lai. Trước khi trở thành một võ sĩ, nó từng là thuyền viên trên tàu *Alexandria* dưới sự dẫn dắt của cha. Ông là vị hoa tiêu tài ba, người luôn phiêu du bốn biển với tham vọng làm giàu. Cũng chính trong chuyến hải trình định mệnh ấy, Jack biết đến sự hiện diện của bản hải đồ - vật chứa đựng tâm huyết cả cuộc đời cha. Cảm nhận được sức nặng của món kỉ vật trong chiếc túi vải cũng như màu của biển phía trước, nó bất giác cười, dòng suy nghĩ cuốn về khoảng thời gian hạnh phúc trước kia. Đường về nhà dường như đã rất gần trong tầm tay rồi.

Miyuki thì không lạc quan như vậy. “Chỗ này quá trống trải. Chúng ta cùng đường rồi!”

Một mũi tên sượt qua cắm phập vào trụ gỗ của ngôi đền.

“Cũng chẳng còn lựa chọn nào khác đâu,” Jack hồi thúc trong lúc toán võ sĩ truy đuổi đã đến rất gần. “Chúng ta sẽ cố gắng cắt đuôi bọn chúng tại bến cảng, rồi vòng lại sau.”

Rời khỏi đền, bốn người bạn men theo sườn dốc xuống bến cảng. Chúng chạy lướt qua một người ngư dân có cặp mắt lơ đãng rồi chạy xuyên vào ngõ hẹp giữa các dãy nhà. Phía sau nghe rất rõ tiếng quân lính chửi thề vì để

mất dấu con mồi. Cuối cùng, cả đoàn buộc phải dừng lại khi đi vào ngõ cụt đằng sau khu vực kho chứa hàng.

“Quay lại mau!” Miyuki hét hoảng.

Tuy nhiên những kẻ bám đuôi đang dần áp sát khiến chúng không thể quay lại đường cũ. Cùng đường, cả bốn đứa bèn trốn phía sau thùng chứa nước, nín thở chờ đợi.

Ngay sau đó, hai tên lính xuất hiện. Chúng nhìn lướt qua hẻm cụt rồi quay người chạy đi.

Jack thở phào nhẹ nhõm thì thầm, “Có vẻ chúng đã chia nhau ra. Cần đề phòng mấy tên khác mới được.”

Jack dẫn đường đi về phía đối diện. Lần này cả nhóm men theo con đường sông nước đến chỗ lồng đèn đá cao tằm thân cây nhỏ chắn trước ngọn hải đăng. Sự xuất hiện của rong biển cùng cá phôi khô càng khiến Jack thêm hoài niệm về những ngày còn làm thủy thủ. Ngay cạnh đó, những mẻ đánh bắt đầu tiên trong ngày đã sẵn sàng được bán - tôm, cá, sứa, thậm chí cả cua, tất cả đều đang cố vùng vẫy trong vô vọng.

Đúng lúc này toán võ sĩ thứ hai ập đến. Khi những kẻ truy đuổi còn chưa kịp phát hiện sự hiện diện của bốn tội phạm nhí thì Miyuki đã nhanh trí mở cửa nhà kho giục mọi người vào nấp. Khu vực này có vẻ là một hầm chứa rượu, từng dãy mười két một chất đầy khắp nơi.

“Lần này thì hỏng bét!” Saburo thốt lên khi nhận ra chẳng còn bất kì lối thoát nào trong căn phòng tối om này.

Chẳng khác gì cua trong lỗ vậy, Jack thầm nghĩ.

NGƯỜI HÀNH HƯƠNG

“Sớm muộn gì chúng cũng tìm đến đây thôi,” Yori vừa quan sát bên ngoài qua khe hở vừa thì thầm.

Bên ngoài, bọn võ sĩ vẫn đang tích cực lùng sục từng căn nhà một. Vì trời đã sáng, người dân bắt đầu tụ tập đông đúc nên chúng gặp nhiều trở ngại.

“Đã thế thì liệu một phen,” Miyuki đưa tay cầm cán đao.

Jack lắc đầu, hơn ai hết, nó hiểu rất rõ liệu lĩnh vực này chính là tự tìm lấy cái chết. “Nếu tớ ra đầu hàng thì các cậu còn có cơ hội trốn thoát.”

“Jack, bây giờ không phải là lúc cậu được phép bỏ cuộc,” Saburo phản ứng.

“Nhưng nếu mọi người vì tớ mà...”

Lúc này thì Yori quyết định xen ngang. “Hãy nhớ lời thầy Yamada dạy: *Võ sĩ cũng tựa như mũi tên, sắc bén nhưng dễ bị bẻ gãy. Chỉ có gom lại thành một bó thì chúng ta mới thực sự mạnh mẽ.*”

Nhà sư trẻ bước đến bên cạnh Saburo và Miyuki.

“*Mãi mãi bên nhau.* Akiko đã thề với cậu như vậy đúng không? Bọn tớ cũng sẽ làm điều đó.”

Jack nhìn ba người bạn của mình. Tình bạn của họ thực sự khiến Jack cảm kích đến tận tâm can. Tinh thần võ sĩ - hay *ninja* cũng vậy, đã thôi thúc lòng quyết tâm của mọi người.

“Tớ thật sự quá may mắn khi có những người bạn như các cậu,” Jack vừa nói vừa cúi thấp đầu thi lễ. “Nếu đã vậy, chúng ta cần có một kế hoạch.”

Miyuki vỗ vào kết rượu đặt cạnh ngọn đèn dầu. “Châm lửa đốt nhà kho để nghi binh thì sao?”

Jack lắc đầu. “Như thế sẽ làm ảnh hưởng đến thường dân vô tội.”

“Hòa vào đoàn người được không?” Saburo gợi ý. “Bên ngoài bắt đầu đông đúc rồi đấy.”

Cả nhóm bèn nhìn qua khe hở ra ngoài. Lúc này ngoài các ngư dân còn có sự hiện diện của nhiều nhóm người ăn mặc giống nhau đang chờ lên tàu. Họ vận đồng phục quần trắng, áo trắng, đầu đội mũ rơm, chân đi giày cỏ, đeo trên cổ miếng vải xanh đậm. Ngoài ra còn một điểm rất gây chú ý là ai cũng tay lần tràng hạt, tay chống gậy gỗ treo chuông.

“Làm nhớ đến ai đó ghê nhỉ,” Jack mỉm cười với Miyuki. Lúc bắt kịp Jack, nữ sát thủ cũng vận trang phục toàn trắng như vậy. Dĩ nhiên bây giờ không phải là mùa đông nữa nên cô đã chuyển sang mặc phục đen, khoác *kimono* nâu bên ngoài.

“Họ là những người hành hương,” Yori giải thích.

“Ra đó nhờ tụng kinh sớm cho bọn mình coi bộ có lí đó!” Saburo đùa. Xem chừng vì quá hồi hộp nên óc hài hước của anh chàng lại có vấn đề.

Jack quan sát toán võ sĩ càng lúc càng lại gần. “Tình hình này thì khả năng đó khá cao đấy.”

Đúng lúc này Yori quay sang nói. “Có lẽ đây chính là hải cảng Tomo. Khi thực hiện chuyến hành hương vượt tám mươi tư ngôi chùa đến đảo Shikoku, các đệ tử của Kobo đại sư thường qua nơi này.”

“Tại sao họ lại mặc quần áo trắng?” Jack thắc mắc.

“Trong Phật giáo thì trắng là màu sắc tượng trưng cho cái chết và sự thuần khiết. Họ mặc như vậy để tỏ lòng thành, rằng mình sẵn sàng hi sinh cả mạng sống. Thực tế, chuyến hành hương này vô cùng gian nan, thiện nam tín nữ phải trèo đèo, lội dốc, vượt biển mới tới được nơi, trong khi lương thực đều phải dựa vào lòng hảo tâm.”

“Rất đáng nể,” Jack cảm phục, “Nhưng điều đó chỉ càng làm chúng ta trở nên nổi bật hơn thôi.”

“Sẽ không sao nếu chúng ta giả làm theo họ,” Miyuki nói giọng tỉnh nghịch. “Bộ cậu quên kĩ năng của *ninja* rồi sao Jack?” Cô cố tình trêu Jack. “Thất Đạo.”

Kí ức về lần giả làm hư vô tăng chợt tràn về với Jack. “Nhớ chứ, một *ninja* phải luôn biết cách biến hóa linh hoạt.”

“Nhưng chúng ta đào đâu ra đồng phục hành hương?” Saburo nghi hoặc.

“Từ chính những người đó thôi,” Miyuki nói như thể câu trả lời này là quá hiển nhiên.

Yori mím chặt môi, có vẻ không thoải mái trước gợi ý của cô bạn. “Tớ tuyệt đối không thể trộm cắp đâu.”

“*Mượn*, chứ không phải trộm,” nữ sát thủ nhẹ nhàng lí giải. “Chắc họ sẽ không từ chối *o-settai*^[1] chứ nhỉ?”

Yori gật đầu. “Người hành hương luôn nhận mọi quà tặng.”

“Tuyệt,” Miyuki mỉm cười rồi bắt đầu rót rượu ra bốn chiếc cốc. “Đi đường lâu như vậy hẳn họ sẽ khát nước lắm đây.”

O-SETTAI

Tiếng chuông leng keng cho thấy số lượng người hành hương vẫn đang đông dần lên.

“Vận may đến rồi,” Jack nói khi thấy bốn người trong đoàn đang tiến về nhà kho.

“Cậu lo nấp cho kĩ vào,” Miyuki nhắc nhở.

Nghe vậy, Jack bèn lui vào sau chõng kết rượu trong góc.

Quan sát kĩ không có võ sĩ xung quanh, Miyuki quyết định mở cửa. “Nhớ làm theo những gì tớ đã nói nhé, Yori.”

Nhà sư nhí gật đầu miễn cưỡng. Yori không đồng tình với kế hoạch của Miyuki, nhưng cũng phải thừa nhận rằng chẳng còn cách nào khác. Cậu nhanh chóng bước đến chỗ đoàn người hành hương, cúi đầu thi lễ rồi nói, “Chủ nhân chúng tôi có lòng kính gửi *o-settai*. Hi vọng có thể đổi chỗ rượu hảo hạng này lấy những lời chúc phúc từ các vị.”

Do không được phép từ chối, và vì cũng chẳng có lí do gì để làm vậy, bốn người hành hương liền theo Yori vào sau nhà kho, nơi Saburo đã đợi sẵn. Hai người đầu tiên là một cặp anh em lớn tuổi, người thứ ba là một phụ nữ trung niên, và cuối cùng là một anh chàng gầy gò như que củi.

Jack thấy Miyuki đưa cho họ mỗi người một cốc rượu đầy. Cả bốn người đều hoan hỉ đón lấy. Hai người đàn ông lớn tuổi uống hết rất nhanh, thậm chí còn thèm thường liếm mép. Theo thông lệ, những người hành hương bắt đầu chấp tay khấn, “*Namu Daishi Henjo Kongo...*”

Yori đã nói trước với cả nhóm rằng họ sẽ lặp lại câu này ba lần trước khi giao một tấm bùa *osame-fuda* thể hiện lòng cảm kích.

Nhưng chuyện đó đã không kịp xảy ra.

Người phụ nữ trung niên ngất xỉu đầu tiên, cốc rượu trên tay rơi xuống sàn vỡ tan tành. Saburo nhanh chóng bước đến nhẹ nhàng đặt bà xuống đất. Tiếp theo đến lượt hai người đàn ông lớn tuổi, họ đổ gục như kiểu búp bê

không còn ai điều khiển. Người thứ tư tỏ ra rất hoảng loạn với tình cảnh trước mắt, anh ta vội vàng xoay người định chạy đi cầu cứu.

Tuy nhiên Miyuki đã dự trù sẵn, cô nhanh chóng ấn vào huyết đạo đang sau cổ đối tượng khiến anh chàng lịm đi dưới chân.

“Cậu đã hứa sẽ không làm tổn thương họ cơ mà!” Yori phản ứng.

“Yên tâm đi,” Miyuki tươi cười trấn an. “Cùng lắm lúc tính dậy chỉ bị choáng một chút thôi.”

“Thế còn những người khác?” Jack bước ra từ chỗ ẩn nấp, ái ngại hướng về phía người phụ nữ và hai ông lão đang nằm.

“Tớ chỉ bỏ lượng độc vừa đủ để họ ngất đi trong vài giờ đồng hồ,” Miyuki giải thích. “Việc này đòi hỏi độ chính xác khá cao, chỉ cần thừa *một chút* cũng sẽ khiến họ mất mạng.”

“Làm tốt lắm, Miyuki!” Jack mãn nguyện sau khi nhận thấy các nạn nhân vẫn thở đều.

Bốn đứa lập tức cởi phục trang những người hành hương để mặc vào. Yori do thân hình nhỏ con nên trông khá buồn cười trong bộ đồ rộng thùng thình. Jack thì ngược lại - là một người nước ngoài, nó rõ ràng cao hơn hẳn so với người Nhật - may thay anh chàng ban nãy gầy gò nhưng lại cao.

Yori giúp Jack chỉnh lại tấm vải xanh. “Đây là *wagesa*, phần quan trọng nhất trong trang phục của các nhà sư, tượng trưng cho lòng thành tâm trước cửa Phật.” Yori lấy ra chuỗi tràng hạt. “Còn đây là *nenju*, bao gồm một trăm hạt bình thường và tám hạt *bonno*...”

“Hạt *bonno* là gì?” Jack cắt ngang, bởi nó biết việc tìm hiểu căn kẽ thông tin về người mình cải trang là vô cùng quan trọng, vì điều đó ảnh hưởng trực tiếp đến khả năng cải trang có thành công hay không.

“Chúng đại diện cho bát chính đạo, con đường giải thoát khỏi bể khổ Samsara. Một tín đồ Phật giáo thì tuyệt đối không thể thiếu *wagesa* và *nenju*.”

Jack nhặt chiếc gậy gỗ giơ lên. “Thế chiếc chuông này nghĩa là gì?”

“Dạng như *omamori*, lá bùa may mắn thầy Yamada từng trao cho cậu,” Yori trở chiếc túi đỏ gắn trên hành lí của Jack để giải thích. “Dùng để cầu mong đi đường được thuận lợi.”

“Thế thì chẳng mấy tác dụng rồi,” Saburo phì cười nhìn bốn nạn nhân đang nằm trên sàn. Nãy giờ anh chàng vẫn đang loay hoay ních cái bụng mỡ của mình vào bộ trang phục của một trong hai ông lão.

Yori trừng mắt nhìn thẳng bạn báng bố của mình rồi tiếp tục. “Cần đặc biệt lưu tâm đến gậy, vì nó đại diện cho linh hồn của Kobo đại sư, người mà những người hành hương này đang tưởng nhớ.”

Jack gật đầu rồi cẩn thận quan sát vật đang cầm trên tay. Có năm kí tự được khắc vào phần thân. Nhờ công Akiko, Jack không chỉ nói tiếng Nhật thuần thực mà còn hiểu kha khá về Hán tự. Nó hết sức bất ngờ khi nhận ra ý nghĩa của dòng chữ.

地 水 火 風 空

Địa

Thủy

Hoả

Phong

Không

“Là Ngũ Đại!” Jack lập tức quay về phía Miyuki, lúc này cô đã thay xong y phục và đang tất bật kéo những người hành hương đi giấu.

“Trong Phật giáo thì chúng mang ý nghĩa khác,” Miyuki đáp qua loa rồi ném cho Jack cái nhìn đầy ý nhị, rõ ràng cô không muốn đề cập đến vấn đề này.

Jack lập tức im bật. Nó được dạy về Ngũ Đại từ chính đại tổ sư Soke. Năm nguyên tố vũ trụ này chính là kim chỉ nam đối với *ninja*. Ngũ Đại hiện hữu trong mọi kĩ năng nhẫn thuật, thứ khiến họ luôn nguy hiểm và đáng sợ đối với các võ sĩ.

Cất chiếc gậy sang bên, Jack hướng sự chú ý sang chiếc túi trắng của những người hành hương. Bên trong có hương, đèn, kinh, tiền, mõ, sổ sách và rất nhiều bùa. Nó quyết định lấy quyển sổ ra để có chỗ cất đồ của mình vào.

“Cái đó thì không được,” Yori ngăn cản. “Sổ này dùng để thu thập con dấu từ các ngôi chùa họ đi qua, đồng thời cũng đóng vai trò giấy thông hành. Muốn đến Shikoku thì không thể thiếu nó được.”

Nghe lời Yori, Jack quyết định để quyển sách về chỗ cũ, rồi lấy bộ mõ ra, vừa đủ để cất món đồ quan trọng nhất - bản hải đồ vào trong. Bản hải đồ này không chỉ mang giá trị tinh thần rất lớn mà còn là chìa khóa nắm giữ cả vận mệnh. Ai có hải đồ, người đó sẽ thống trị con đường kinh doanh hàng hải. Jack và cha sẽ không để hải đồ lọt vào tay kẻ xấu, sự thật là nó vẫn đang mạo hiểm cả tính mạng để bảo vệ món đồ này.

Món đồ giá trị duy nhất còn lại ngoài cặp song kiếm ra chính là viên ngọc trai đen Akiko tặng ngày nó khởi hành đi Nagasaki. Sau lần bị rơi vào tay gian thương, viên ngọc được gắn thêm phần cặp bằng vàng, như vậy lại thành ra tiện vì Jack có thể dễ dàng gắn nó vào áo *kimono*. Vấn đề nằm ở chỗ bốn chiếc phi tiêu *shuriken*, bình chứa nước và lương thực dự phòng. Trong lúc Jack còn đang đắn đo thì Yori lấy tiền trong chiếc túi hành hương của mình ra đặt cùng với một ít gạo bên cạnh các nạn nhân đang ngất xỉu.

“Ồ, ai lại bỏ tiền? Với cả chỗ kia là lương thực của cậu mà?” Saburo thắc mắc.

“Tụi mình có phải quân trộm cướp đâu,” Yori nói ngay. “Còn gạo thì xem như là phần hậu tạ cho những người này vậy.”

Xấu hổ, Jack bèn lấy tiền ra khỏi túi kèm thêm hai cái bánh *mochi* đặt xuống. Saburo không nỡ rời xa đám bánh gạo nên để lại chiếc mũ có lỗ đạn thủng.

“Bán đi được khối tiền.”

“Tớ tưởng cậu định dùng nó để khoe với bố?” Jack ngạc nhiên hỏi.

“Cồng kèn quá. Hơn nữa, nếu hôm nay bỏ mạng thì giữ lại có ích gì!”

“Mọi người nhanh lên,” Miyuki vừa giục vừa đặt bánh gạo của mình xuống. “Đám võ sĩ sắp tới rồi.”

“Vậy còn vũ khí tính sao đây?” Saburo giơ cặp song kiếm hỏi. “Người hành hương hiển nhiên không thể có món này rồi.”

“Tớ có ý này,” Jack lôi đồng túi sau chông kết rượt nó nhìn thấy lúc ẩn nấp ban nãy ra nói. “Cho hết vào đây, quân lính sẽ nghĩ chúng là hàng hóa bình thường thôi.”

Thế là cả nhóm bèn cất vũ khí rồi đeo túi đội mũ rơm mở cửa. Bên ngoài, một toán võ sĩ đang lục soát nhà kho đối diện.

“Mình đi thôi!” Jack ra hiệu.

Bốn đứa nhanh chóng hòa vào đoàn người, riêng Saburo cầm thêm túi vũ khí. Lúc này, không khí chờ tàu xung quanh đang khá căng thẳng.

“Bước chậm lại,” Miyuki nói khi đến gần cảng.

“Nhưng mấy võ sĩ kia sắp đến nơi rồi!” Yori hoảng loạn.

“Dù chuyện gì xảy ra cũng không được dừng bước,” nữ sát thủ nói qua kẽ răng.

Hai tên lính đã ở rất gần, may thay chúng vẫn chủ yếu tập trung vào khu vực đường hẻm và nhà kho. Yori và Miyuki vượt rào trót lọt, nhưng một tên võ sĩ trong lúc vội vã lục soát đã vô tình va trúng phải Jack.

Hắn giận dữ trừng mắt nhìn.

“Sumimasen^[2],” Jack cúi sát đầu tạ tội.

Miyuki và những người còn lại lập tức ở vào trạng thái báo động, cô đặt tay lên chiếc phi tiêu giấu trong áo, Saburo cũng sẵn sàng rút kiếm khỏi bao bất cứ lúc nào.

Tên võ sĩ bước tới, đoạn nhét tay vào đai lưng. Jack suýt nữa đã định bỏ chạy. “Không, đây là lỗi của ta,” võ sĩ lấy ra một đồng tiền xu rồi nói. “Xin hãy nhận đồng *o-settai* này.”

Sững sờ, Jack cầm tiền rồi bước được một bước thì chợt nhớ đến nghi lễ bắt buộc. Nó vội chắp tay niệm “*Namu Daishi Henjo Kongo*” ba lần, rồi lấy một lá bùa ra trao. Tên lính tỏ ra rất hài lòng, hắn nhanh chóng trở lại với công việc lục soát tìm tội nhân, mà không hề hay biết đối tượng chỉ cách mình có vài bước chân.

5

SÓNG LÊN

“Thoát rồi!” Yori thở phào sau khi cả bọn trình giấy thông hành và lên tàu khởi hành đến Shikoku.

“Cũng may mà có tài trí của Miyuki và kiến thức của cậu,” Jack nhận định.

Cả bọn cất túi đựng vũ khí rồi ngồi xuống gần mũi tàu. Nhân lúc hành khách vẫn còn đang loay hoay ổn định vị trí, Jack lén lút nhìn quanh một lượt. Tàu này thiết kế khác hẳn so với chiếc của cha, kích cỡ chỉ chừng một phần ba, sức chứa tầm năm mươi hành khách. Toàn thân tàu làm bằng gỗ, có buồm rất lớn, boong tàu khá rộng, chất những thùng chứa gạo và dầu thành từng hàng cao. Dưới con mắt của Jack thì chiếc tàu này giống tàu đánh cá hoặc tàu du ngoạn gần bờ hơn là dùng để khởi hành đi xa. Ngoài ra trông tàu cũng khá chắc chắn. Nghĩ đến việc sắp sửa lên đường, nó chợt thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Chưa nghỉ được đâu,” Miyuki nhìn về hướng kho rượu cảnh báo.

Một tên võ sĩ đang lững thững bước vào trong.

“Tại sao mãi vẫn chưa khởi hành?” Saburo bồn chồn thắc mắc.

Lúc này tàu đã đầy người nhưng thuyền trưởng chẳng có vẻ gì vội vã cả.

“Thiếu gió chẳng?” Miyuki đoán.

Jack lắc đầu. “Thừa thì có.”

Yori quay sang người đàn ông có nét mặt phúc hậu đang ngồi thiền bên cạnh hỏi, “Xin lỗi chú, bao giờ chúng ta sẽ xuất phát ạ?”

Nhú mắt vì bị đứt quãng, người đàn ông mỉm cười rồi cất giọng nhẹ nhàng, êm ái:

block“*Bến cảng tinh sương*

noindent*Sóng biển dạt dào*

noindent*Dòng đời xô đẩy.”*

endblock

Câu trả lời kì quặc lập tức khiến Jack nghi ngờ rằng ông này có vấn đề về thần kinh.

Yori thì lại phản ứng khác hẳn. “Bài *haiku*^[3] thật sự rất sâu sắc.”

Mắt người đàn ông nọ lập tức sáng rực lên, “Cậu cũng là thi sĩ!”

Yori khiêm tốn cúi đầu xác nhận.

“Sẽ thật là vinh hạnh nếu cậu dành chút thời gian đàm đạo về *haiku* với tôi,” nhà thơ hào hứng đề nghị.

“Rất sẵn lòng,” Yori cố nén hồi hộp đáp. “Nhưng trước đó có thể cho cháu hỏi vì sao tàu vẫn chưa khởi hành không ạ?”

Nhà thơ có vẻ bất ngờ như thế đây là điều ai cũng biết vậy, “Chúng ta đang chờ sóng lên.”

“Thế *chừng nào* thì sóng lên?” Saburo hỏi gấp. Quân lính vẫn chưa động tĩnh gì, nhưng rất có thể đã tìm thấy nhóm người hành hương ngất xỉu trong nhà kho rồi.

“Việc gì đến sẽ đến,” nhà thơ đáp. “Sóng đến từ hai hướng đông tây gặp nhau tại cảng Tomo rồi cuốn chúng ta đi. Nơi này không chỉ là một điểm dừng chân, mà còn đánh dấu sự thay đổi của “dòng chảy cuộc đời.””

Đúng lúc này thì tay võ sĩ ban nãy học tốc xông ra từ kho chứa rượu, hấn đánh động cho toán lính chia làm hai hướng bắt đầu tra khảo những người hành hương. Không muốn gây chú ý, Jack và nhóm bạn chỉ còn cách ngồi im chờ đợi. Jack cảm giác đây đúng là một cột mốc quan trọng, như lời thi sĩ nọ vừa nói. Sinh mệnh của cả bọn dựa cả vào lực hút từ mặt trăng.

Lúc quân lính tiến hành lục soát chiếc tàu gần cảng nhất thì thuyền trưởng bỗng ra lệnh cho thủy thủ đoàn nhả neo. Jack toát mồ hôi hột, thầm cầu nguyện cho ông ta đừng nhận thấy chuyện gì đang xảy ra phía sau.

Các võ sĩ vội vã đuổi theo ngăn tàu khởi hành. Jack và Miyuki lo lắng nhìn nhau. Cứ đà này, cơ hội thoát thân của chúng gần như bằng không.

Dù chiếc tàu đã bắt sóng, nhưng quá trình này diễn ra quá chậm chạp, nhất là trong bối cảnh nguy ngập như thế này. May thay gió lớn đã ngăn không cho tiếng hô hào của toán lính đến tai thuyền trưởng, thành thử ông này vẫn hết sức tập trung vào công việc của mình. Thế rồi bất thành lình tàu đột ngột tăng tốc, đưa Jack cùng nhóm bạn lao vào vùng biển Seto.

Đã một năm rồi Jack mới lại cảm thấy nhẹ nhõm như thế này. Nó đã thoát khỏi sự truy đuổi và lại được ra biển khơi. Saburo nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, miệng thì ngáy o o, còn mặt được che kín khỏi ánh mặt

trời nhờ chiếc mũ rơm hành hương. Yori hăng say thực hiện lời hứa trao đổi thơ văn với thi sĩ, còn Miyuki thì vẫn cẩn thận như mọi khi, cô liên tục quan sát xung quanh để phòng bọn lính bám theo ra biển.

Jack ngồi ở mạn tàu nhìn con thuyền lướt đi trong gió, thỉnh thoảng còn đánh liều ngẩng đầu lên hít thở không khí biển thân quen. Cảm giác nhấp nhô này với Jack cũng tựa như được mẹ bồng trên tay vậy.

Bây giờ nó mới nhận ra mình nhớ cuộc sống trên biển nhường nào. Mới bốn năm kể từ ngày tàu *Alexandria* bị tấn công mà cứ như cả thế kỉ đã trôi qua vậy. Sau quá trình gian khổ luyện tập ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, phần võ sĩ trong Jack tương đối lấn áp so với phần thủy thủ. Thế nhưng những thứ đã ăn sâu vào tiềm thức thì rất khó bị đánh mất. Chỉ một cái liếc mắt cũng đủ để Jack phán đoán tàu vẫn chưa đạt được tốc độ tối đa. Nó nheo mắt quan sát bóng đồ, từ đó kết luận lộ trình hiện tại là xuôi theo bờ biển về phương nam.

Trong lúc đó, Jack vô thức nghiêng ngả theo nhịp sóng vỗ hai bên mạn.

Em có thể lấy thủy thủ ra khỏi biển khơi, nhưng không thể lấy biển khơi ra khỏi thủy thủ.

Sinh thời cha Jack vẫn thường đùa mẹ nó như vậy. Và chẳng lần nào ông ở nhà được lâu. Dường như Jack cũng thừa hưởng trọn vẹn đặc điểm này, do vậy nó luôn tìm cách bám theo ông. Hai năm trên chuyến hành trình từ Anh Quốc đến Nhật Bản có thể nói là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời nó. Khoảng thời gian này Jack được cha truyền đạt các kĩ năng tối quan trọng như định vị bằng sao, dự đoán thời tiết, hoạch định lộ trình, đặc biệt là phương pháp giải mã bản hải đồ - lí do không một ai ngoài cha con Jack có thể tìm ra được bí mật bên trong.

Ngắm nhìn biển Seto xinh đẹp với muôn ngàn hòn đảo lấp lánh như chuỗi ngọc, Jack tưởng như linh hồn cha mình đang hiển hiện kề bên. Nó thở dài một tiếng rồi càng lúc càng đắm chìm vào dòng hồi tưởng.

Hầu hết hành khách - những người hành hương, thương nhân, quý tộc, tăng lữ - cũng đều ngắm biển và suy tư.

Một người trong số đó bỗng loạng choạng đứng dậy đi về phía mũi tàu. Jack khẽ liếc nhìn ông ta. Lúc nhận thấy chuôi trường kiếm trên người đối phương nó cũng hơi chột dạ, nhưng ông ta như đang bị say sóng nặng. Vị võ sĩ này tương đối xuềnh xoàng, tóc tai dựng đứng, râu ria lờm chờm, cơ thể đầy sẹo. Ông vận bộ *kimono* màu xám không có *mon* - gia huy đại diện cho lãnh chúa chủ quản. Có vẻ như đây là một *ronin* - võ sĩ vô chủ.

Sóng lớn khiến tàu đột ngột lắc mạnh làm vị võ sĩ mất đà. Trong lúc cố lấy lại thăng bằng, ông ta vô tình đá phải túi vải dù khiến kiếm của Jack văng ra khỏi vỏ. Ánh thép sắc lẹm phản chiếu dưới mặt trời, dòng chữ Shizu hiện rõ trên bề mặt.

Mặt *ronin* sững sờ, ông ta vội vàng quay về phía Jack.

“Người hành hương mà lại cầm theo kiếm Shizu ư?”

VÔ KIẾM PHÁI

“Trả lời mau!” Vị võ sĩ quát. “Hay người có điều gì mờ ám...”

Jack đương nhiên không dám ngược lên, nó cũng chẳng biết phải nói gì. Saburo - vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ, đang bồn chồn nhìn túi vũ khí. Trước khả năng bị lộ rất cao, Miyuki đã định làm liều thì Yori chợt tiến ra đứng giữa Jack và vị *ronin*.

“Chúng là lễ vật,” nhà sư nhí giải thích bằng giọng vô tội trong lúc Miyuki vội vàng giấu thanh kiếm trước khi bị những người khác nhìn thấy.

“Lễ vật?” Võ sĩ dường như vẫn chưa tin. “Kiếm Shizu mà đem tặng thì hơi bị *hoành tráng* đó.”

Ai cũng biết Shizu chính là thợ rèn kiếm vĩ đại nhất Nhật Bản, vũ khí do ông chế tạo nổi tiếng vì độ sắc bén, cũng như mang linh hồn lương thiện. Với việc số lượng còn rất ít, những thanh kiếm mang tên Shizu càng lúc càng trở nên đặc biệt quý hiếm.

Yori gật đầu thừa nhận. “Chúng tôi định sẽ dâng lên thần linh đền Oyamazumi trên đảo Omishima theo lệnh của sư phụ.”

Nghe xong, *ronin* liền hỏi, “Nhưng tàu này đâu có đi đảo Omishima!”

“Chúng tôi... sẽ đến đó sau khi kết thúc hành hương,” Yori đáp, nhưng khoảng im lặng của cậu đã khiến võ sĩ nọ càng thêm nghi ngờ.

“Mấy người thuộc phái gì?” Ông ta chất vấn.

Yori nghĩ vài giây rồi trả lời. “Vô Kiếm Phái.”

Sau sự kiện trường Nhị Thiên Nhất Lưu bị Shogun hạ lệnh đóng cửa, Jack cũng hiểu sẽ an toàn hơn nếu tránh nhắc đến cái tên này, nhưng dù là vậy nó vẫn bắt ngờ trước điều vừa nghe thấy.

Võ sĩ nọ đương nhiên không phải là ngoại lệ. “Phái quái quỷ gì mà *kì cục* vậy?”

Yori nuốt nước bọt. “Ngài muốn tôi biểu diễn không?”

Miệng nhoẻn cười móc mĩa, võ sĩ khoái trá, “Thách thức hả, được thôi!”

Trong lúc ông ta bắt đầu xua đuổi các hành khách khác, Jack nắm lấy tay Yori. “Cậu đang làm cái gì vậy?”

“Chúng ta cần phải xử lí vị *ronin* này,” Yori thì thầm. “Nếu không trước sau gì cũng lộ thôi.”

“Nhưng điều đó thì có liên quan gì đến chuyện cậu *thách thức* ông ta?” Jack biết Yori không phải người có tính hiếu chiến, và nó cũng rất sợ cậu bạn của mình gặp phải nguy hiểm. Tuy *ronin* kia đang bị say sóng, nhưng căn cứ vào những vết sẹo chi chít trên người cũng đủ biết ông ta là người từng kinh qua chiến trận. “Để tớ đấu thay cho,” Jack đề nghị.

“Đừng ngại,” Yori dứt khoát. “Vụ này tớ sẽ xử lí ổn thỏa.”

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?” Thuyền trưởng với khuôn mặt dày dạn sương gió bước đến khi nhận thấy diễn biến lạ trên boong tàu.

“Một trận quyết đấu!” Thương gia gần đó phấn khích.

“Không bao giờ có chuyện đó trên tàu của tôi,” vị thuyền trưởng ngắt lời.

Không muốn mất mặt, *ronin* bèn lên tiếng, “Tôi đã nhận lời rồi, đây là vấn đề danh dự. Trận đấu *nhất định* phải tiếp tục.”

“Không là không,” thuyền trưởng dứt khoát.

“Nhưng tôi là một võ sĩ,” *ronin* lớn tiếng. “Ông phải nghe lời tôi.”

“Và tôi là thuyền trưởng của con tàu này,” thuyền trưởng vẫn không hề nhượng bộ. “Chừng nào còn ở trên tàu thì anh phải nghe lời tôi.”

Không khí căng thẳng giữa hai người khiến cả tàu chùng hấn xuống.

Đúng lúc này thì Yori hắng giọng thu hút chú ý rồi cúi đầu thi lễ với thuyền trưởng. “Chẳng hay ngài có thể cho chúng tôi mượn chiếc thuyền nhỏ được chẳng? Nếu trận chiến diễn ra trên những hòn đảo nhỏ kia thì chắc không có vấn đề gì chứ?”

Nhà sư nhíu mày về hướng mòm đất tương đối rộng rãi um tùm cây xanh. Thuyền trưởng trầm ngâm quan sát Yori, có vẻ ông cũng bắt đầu hứng thú trước trận đấu kì lạ giữa võ sĩ và người hành hương này.

“Nói vậy còn nghe được,” ông quyết định.

Vài người trong thủy thủ đoàn thả con thuyền xuống nước. Vị võ sĩ nhanh chóng nhảy xuống rồi kiên nhẫn đứng chờ Yori.

“Tớ sẽ đi cùng cậu,” Saburo đề nghị.

“Không cần phải thế đâu,” Yori đáp rồi nắm lấy dây thang.

“Chỉ ít cũng mang theo vũ khí nhé?” Miyuki định đưa thanh đoản đao của mình cho Yori.

Nhưng nhà sư nhí vẫn lắc đầu. Sau khi cậu ổn định vị trí, vị võ sĩ liền bắt đầu chèo. Không thể vẫn hời trện đấu, Jack, Saburo và Miyuki chỉ biết đứng nhìn và cầu nguyện.

“Tên đó sẽ xả Yori ra làm tám mảnh mất,” Saburo ngao ngán.

Lúc này hầu như toàn bộ hành khách lẫn thủy thủ đoàn đều đã tràn ra thành tàu để quan sát trận đấu. Jack nhận thấy mấy người lái buôn và quý tộc đang đánh cược với nhau - đương nhiên tỉ lệ không ủng hộ Yori một chút nào.

Một lúc sau thì thuyền vào đến đảo, võ sĩ nhanh chóng nhảy lên bờ, rút kiếm sẵn sàng trong tư thế đứng tấn.

“Có bản lĩnh gì thì mau thể hiện ra đi, nhóc con!” Ông ta nạt.

Chứng kiến Yori bình tĩnh đứng dậy mà tim Jack cứ đập thình thịch. Điều không ngờ là cậu lại cầm chèo đưa thuyền quay ngược trở lại khiến *ronin* nọ sững sờ đứng chôn chân không kịp phản ứng.

Nhà sư nhí quay lại nói lớn với ông ta, “Đây chính là phong cách của phái chúng tôi, chiến thẳng... mà không cần dùng kiếm!”

7

SAY SÓNG

Yori trở lên tàu trong tiếng reo hò của mọi người. Tất cả đều ấn tượng trước cách giải quyết vấn đề vô cùng ôn hòa và độc đáo của nhà sư nhí, những người hành hương thậm chí còn tụ tập mong cậu ban phước lành. Ở một góc khác, nhóm thương gia và quý tộc tranh cãi kịch liệt xoay quanh kết quả vụ cá cược - một bên quả quyết Yori đã thắng thuyết phục, bên kia lại cho rằng trận chiến vẫn chưa hề diễn ra.

“Thế *ronin* kia xử trí sao đây?” Thuyền trưởng cất tiếng hỏi.

Lúc này vị *ronin* trên đảo đang liên tục vừa nhảy vừa giơ tay, xem chừng có vẻ rất giận dữ.

“Một vé đi cùng tàu tiếp theo...” thuyền trưởng kết luận, “... có thể sẽ hơi lâu!”

Ông cười vang rồi ra lệnh thả neo tiếp tục hành trình đến đảo Shikoku.

“Mọi người có thấy cái mặt của hắc không?” Miệng Saburo oang oang trong lúc Yori quay lại chỗ cả nhóm. “Như kiểu mắc nghẹn cả một con cá ấy!”

Jack khoác một tay lên vai Yori. “Vừa nãy tớ *thật sự* rất lo đấy.”

Nhà sư nhí cười tội nghiệp. “Xin lỗi cậu, nhưng tớ chỉ nghĩ ra mỗi cách đó để đuổi ông ta ra khỏi tàu thôi.”

“Trò này gian gần bằng *ninja* rồi!” Miyuki bình phẩm. “Có điều, lẽ ra cậu vẫn nên mang theo vũ khí để phòng thân.”

“Tớ có đấy chứ,” Yori chỉ ngón tay lên trán. “Trí khôn chính là vũ khí lợi hại nhất.”

Jack toét miệng cười. Càng ngày Yori càng giống với vị thiền sư Yamada của hai đứa - không chỉ trong phong cách, mà cả trong tư tưởng nữa.

Mọi thứ đã ổn định trở lại, tàu lướt băng băng, các hành khách gà gât ngủ trưa hoặc tụ tập ngắm cảnh biển Seto. Trở lại chỗ mũi tàu, Jack và nhóm bạn cố tình che chắn kỹ túi vải dù. Tuy nhiên chỉ là để yên tâm, chứ hầu như

toàn bộ hành khách đều tôn trọng giữ khoảng cách với chúng sau màn trình diễn vừa rồi của Yori.

Jack nhìn về hướng chân trời, vẫn chưa thấy bóng dáng đảo Shikoku. Nhìn mặt nước bao la phía trước, nó bỗng thấy tim mình đau nhói. Sẽ cần hai năm lênh đènh mới có thể về được Anh Quốc. Nó chỉ mong ngày đó đến thật nhanh, để đi tìm Jess, để không phải trốn chạy như bây giờ nữa. Hẳn mấy năm qua ngày nào con bé cũng cầu Chúa cho cha, cho anh bình yên trở về. Điều Jack lo lắng nhất là số phận Jess giờ đây ra sao, khi không còn gia đình ở bên chăm sóc, bảo bọc nữa. “Tớ thấy tệ quá,” Saburo ôm đầu rên rỉ.

Jack nhận thấy khuôn mặt xanh lè của thằng bạn.

“Cậu bị say sóng rồi. Đứng dậy nhìn về đằng xa đi.”

Nghe lời, Saburo loạng choạng đứng lên. Jack lấy túi nước trong vải dù ra rồi nói, “Uống thật nhiều vào.”

Saburo uống một ngụm rồi dùng tay áo quẹt miệng tru tréo, “Giá mà cái boong này ngừng di chuyển thì đỡ quá.”

“Nhiều đây đã xá gì!” Jack cười lớn. “Chờ đến lúc gặp bão mà xem, cậu sẽ chẳng thể phân biệt đâu là trời, đâu là biển ấy chứ!”

Đến lúc này thì Saburo thật sự bỏ cuộc. “Làm sao cậu có thể chịu đựng thế này trong suốt mấy năm trời vậy hả?”

“Cũng thường thôi,” Jack vỗ vai bạn. “Sau chừng ba ngày cơ thể sẽ tự điều chỉnh lại ấy mà.”

Saburo mở tròn mắt ngao ngán. “Ba ngày! Chắc phải có *cách gì khác* để sống sót cho tới lúc đó chứ?”

Con thuyền lại chao lượn, và lần này thì anh chàng nôn thốc nôn tháo.

“Có chứ,” Jack lùi lại vài bước nói. “Đừng đứng ngược chiều gió!”

Sau đó nó để lại thằng bạn vật lộn cùng cơn say sóng mà di chuyển sang ngồi cạnh chỗ Yori và Miyuki.

“Cậu ấy vẫn ổn chứ?” Yori lo lắng.

Jack gật đầu. “Rồi sẽ quen thôi.”

Miyuki quan sát một lượt quanh tàu rồi ghé sát tai Jack thì thầm. “Tớ vừa bàn với Yori. Thay vì cố di chuyển đến Nagasaki bằng đường bộ, tại sao không sử dụng tàu thuyền? Chúng ta sẽ tránh được các chốt canh, cũng như bọn quan quân đang ngày đêm lùng sục.”

Trước đây Jack đã từng nghĩ đến việc này, và sự thực là giải pháp đó đang trở nên hợp lý hơn bao giờ hết. Nếu đơn độc một mình, một hành trình như vậy là không thể, vì chẳng ai dám cho một tên ngoại quốc đang bị Tướng Quân truy nã lên tàu cả. Nhưng giờ đây đã có bạn bè giúp đỡ thì lại khác... “Tụi mình đủ tiền đi xa như vậy không?”

“Chịu,” Yori thừa nhận. “Có thể thử xin làm công.”

“Hoặc là *mượn* một chiếc tàu,” Miyuki nhoen miệng cười. “Cậu vốn là thủy thủ, và có thể hướng dẫn cho bọn tớ. Thậm chí tụi mình khởi hành đi Anh Quốc cũng được luôn ấy chứ!”

Jack cũng cười, nhưng sau đó liền lắc đầu tiếc rẻ. “Tàu này quá nhỏ, rất dễ bị nuốt chửng bởi sóng. Phải to gấp ba lần may ra mới kháng cự được với bão.”

“Biết đâu sẽ có một cái như vậy ở cảng tiếp theo,” Miyuki vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

Jack không khỏi cảm động trước lòng quyết tâm của cô bạn. “Không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Khoảng cách giữa các điểm trung chuyển là rất xa. Sẽ cần thức ăn nhiều tháng, không chỉ cho chúng ta, mà còn thủy thủ đoàn nữa. Ngày khởi hành tàu *Alexandria* phải mang theo hàng trăm người, hàng ngàn tấn lương thực. Chỉ có thuyền buồm cỡ lớn mới chịu được quãng đường dài từ Nhật Bản đến Anh Quốc - với cả Shogun đã ban hành lệnh bài ngoại, may ra chỉ cảng Nagasaki là còn loại này mà thôi.”

Nhìn Miyuki ỉu xiu, Jack thấy có lỗi khi đã dập tắt hi vọng của cô, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

“Dù sao điều đó cũng không ảnh hưởng gì đến ý tưởng đến Nagasaki bằng đường biển,” Jack đổi đề tài. “Việc cần làm bây giờ là xác định phương hướng, cũng như biện pháp.”

Đúng lúc này thì một người trong thủy thủ đoàn bỗng đến gần chỗ họ.

“Thuyền trưởng gửi quà chúc mừng,” ông ta nói rồi đặt một chiếc thùng lớn cá thu và gừng, tương để làm gia vị.

“Cho tôi gửi lời cảm ơn,” Yori cúi đầu cảm tạ. Lúc người kia định dời đi thì cậu lên tiếng hỏi, “Muốn đến Nagasaki bằng tàu thì phải đi như thế nào nhỉ?”

Người thủy thủ dừng lại suy nghĩ vài giây rồi đáp. “Trên đường hành hương chúng ta sẽ đi qua Yawatahama, từ đó bắt tàu vào xuyên vịnh Bungo đến Sagaseki, cuối cùng là đi bộ qua Kyushu.”

“Không có lối nào tránh được đường bộ à?”

Người thủy thủ tặc lưỡi. “Sẽ phải đi hết chiều dài biển Seto đó. Quá nguy hiểm. Trừ phi cả sóng và gió đều ủng hộ thì mới khả thi được.”

Nói rồi ông nhìn vào đường chân trời, nơi cái bóng mờ của đảo Shikoku đã dần hiển hiện. “Từ cảng Imabari, đón tàu đi dọc biển Seto theo hướng tây nam là đến Nagasaki.”

“Tàu này có đi hướng đó không?” Jack giấu mặt dưới chiếc mũ rơm lên tiếng hỏi.

Người thủy thủ cười lớn. “Không! Giặc cướp ở đó còn đông hơn muỗi nữa là!” Ông chỉ chiếc cờ màu trắng đỏ treo trên mũi tàu. “Thấy không? Thuyền trưởng đã phải trả tiền để cướp biển quanh đây đừng tấn công. Lá cờ này đảm bảo an toàn - nhưng chỉ trong phạm vi bến cảng Tomo và đảo Shikoku. Các cậu sẽ phải thử vận may ở Imabari thôi.”

Ông tiếp tục nghiêng người về phía Yori nói khẽ, “Quý cậu nên tôi mới nói - đừng đánh cược tính mạng của mình. Nghe đâu vùng biển đó có ác long ăn thịt người đó!”

Xong xuôi, người thủy thủ bước đi để lại nhóm Jack với tâm trạng sững sờ.

“Có lẽ tui mình cứ đi đường bộ thì *hơn*,” Yori nuốt nước bọt.

“Ông ta muốn dọa thôi,” Miyuki nói. Nhưng thậm chí đến nữ *ninja* như cô cũng không hoàn toàn giữ được bình tĩnh, và phải nhìn sang tìm kiếm sự khẳng định từ Jack. “Làm gì có ác long trên biển, Jack nhỉ?”

Đã từng chính mắt nhìn thấy vô khối sinh vật lạ kì trong chuyến hành trình vượt đại dương, Jack biết vì sao người ta tin vào sự tồn tại của rồng, nhưng bản thân vẫn chưa được mục kích. “Đáng ngại nhất vẫn là bọn cướp biển. Chúng ta sẽ cần một con tàu có cờ hiệu của chúng.”

“Và tốc độ phải thật nhanh, nhờ gặp rồng còn chạy kịp,” Yori thêm vào.

Mong muốn đẩy sự chú ý ra khỏi lũ rồng, Jack đưa một đĩa cá cho Saburo. “Ăn không?”

Luôn là người đầu tiên chén tặc chén thù, thế mà lần này Saburo lại lắc đầu nguây nguậy.

“Gừng sẽ rất có ích cho cậu lúc này đây,” Jack giải thích, nhưng xem chừng anh bạn của nó thật sự không thể nuốt nổi thứ gì khi cứ liên tục nôn thốc nôn tháo.

CHIẾN TRANH HẢI TẶC

Khi tàu đến gần cảng Imabari, một tòa lâu đài dần hiện ra trong tầm mắt. Đó là một khối kiến trúc đồ sộ đứng sừng sững giữa biển và được bao quanh bởi tường đá. Đài trung tâm là một tháp canh sơn trắng cùng mái ngói xám cao năm tầng, giúp người quan sát dễ dàng bao quát toàn bộ vùng biển Seto. Cảnh tượng này khiến người đi qua không khỏi có cảm giác như đây là cửa khẩu chặn đường vào Shikoku vậy.

“Đó là Mizujiro,” nhà thơ giải thích khi nhận thấy vẻ kinh ngạc của Yori và nhóm Jack. “Lâu đài trên biển của Lãnh chúa Mori, được xây dựng nhằm quản lý vùng Kurushima.”

Jack chợt thấy cồn cào ruột gan. Đã có thành tức là có lính canh - mà giờ đây tàu lại đang đi thẳng về hướng đó.

“Ừa, tường thành đang trôi đi kìa!” Miyuki sững sờ thốt lên.

Jack liếc nhìn lên thì thấy một phần tường gỗ của tường thành phía đông đang tách dần ra khỏi khối kiến trúc chính. Khi đến gần hơn nó mới vỡ lẽ thứ này không có liên quan gì đến Mizujiro cả.

“Đó là một *atake-bune*^[4],” nhà thơ trầm ngâm. “Thuộc đội chiến thuyền của Lãnh chúa Mori.”

Jack rất đồng cảm với Miyuki. Rõ ràng chiếc tàu chiến này quá khủng khiếp, bốn phía được đóng chắc chắn, tường chùng như không thể công phá. Chạy dọc theo hai bên hông là các lỗ khoét hình tứ giác dùng để lắp đại bác, súng ống, cung tên. Khu vực điều khiển được bố trí khép kín càng làm tăng thêm ấn tượng về ngoại hình đồ sộ của chiếc tàu chiến.

Một người bình thường chắc chỉ có thể nhận ra đây là một chiếc tàu sau khi nhìn thấy những mái chèo chọc ra từ các khe mạn tàu. Thậm chí đến cả khu vực này cũng được che chắn cẩn thận bằng tre.

Chiếc tàu chiến bắt đầu rời khỏi bến, để lộ ra gia huy hình vỏ sò màu vàng. Jack có thể nghe thấy tiếng trống thùm thùm vang ra từ trên boong như thể nhịp tim thủy quái vậy. Theo mỗi nhịp, các mái chèo nhịp nhàng

khua lên hạ xuống, căn cứ theo âm lượng tiếng hò hét thì có lẽ phải có đến tám chín mươi người đang làm công việc này.

Thuyền trưởng tàu của Jack nhanh chóng di chuyển tàu sang hướng khác. Dù nặng nề và kém linh hoạt, nhưng một khi đã tăng tốc thì chẳng thứ gì có thể khiến *atake-bune* dừng lại.

Một đội tàu nhỏ hơn cũng bắt đầu rời bến. Chúng được thiết kế tựa như *atake-bune*. Về độ kiên cố thì có lẽ các *seki-bune*^[5] này chẳng hề kém cạnh. Jack nhận thấy trên boong của mỗi chiếc phải đến xấp xỉ ba mươi võ sĩ vũ khí sẵn sàng. Theo sau cùng còn có bốn chiếc tàu con tuy nhỏ nhưng tốc độ rất cao, với hai mươi tay chèo, chở theo mười võ sĩ. Cách thiết kế hở boong tuy uy lực nhưng phòng thủ kém, có lẽ phần nhiều sẽ phải dựa vào kỹ năng chiến đấu là chính.

“Tôi nghe nói chiến tranh đã kết thúc rồi cơ mà?” Miyuki thốt lên.

“Không hề,” nhà thơ đáp trong lúc bóng chiếc *atake-bune* che phủ cả tàu.

“Nhưng quân đội Shogun đã chiến thắng,” Yori phản ứng.

“Lãnh chúa Mori không phản kháng Tướng Quân. Thứ ông ta căm ghét là hải tặc,” nhà thơ giải thích. “Con tàu này chỉ là một phần của đội quân mà ông ta lập ra nhằm tận diệt hải tặc mà thôi.”

“Bộ bọn chúng đông *thế* cơ á?” Jack kinh ngạc.

“Ai mà biết. Vùng biển Seto này rộng lớn vô cùng, hơn nữa lại có đến hàng ngàn đảo và vịnh nhỏ. Với lại chuyện này có nguyên nhân của nó. Nghe nói con trai của Lãnh chúa Mori bị một tên cướp biển hạ sát.”

“Chỉ như vậy là đủ để tiến hành chiến tranh ư?” Yori không thể tin nổi vào tai mình.

“Vậy là cậu không biết gì về Lãnh chúa Mori rồi,” nhà thơ thở dài. “Lúc nghe tin con trai chết, ông ta đã lòng sục bắt về năm mươi hải tặc, không cần biết phạm tội gì, tất cả đều bị đem ra đóng đinh đến chết để cảnh cáo những kẻ khác. Chưa hết, các phạm nhân đều bị đâm bởi giáo mác, đau đớn đến tột cùng. Nghe nói tay đầu lãnh đã bị xuyên thủng mười sáu chỗ không phải yếu huyệt trên người, vật vã hơn năm ngày mới chết.

Nhà thơ lắc đầu ngao ngán rồi đứng dậy chuẩn bị xuống tàu. “Tin tôi đi, tốt hơn hết là đừng bao giờ đắc tội với người như vậy.”

Jack, Yori và Miyuki chỉ biết nơm nớp nhìn nhau trong lúc nhà thơ cúi chào rồi chúc đoàn may mắn trên đường hành hương. Sau đó ba đứa cũng dìu Saburo lên bờ rồi đứng tạm dưới gốc cây tuyết tùng. Bến cảng lúc này

rất đông đúc, ngư dân, người hành hương, và cả võ sĩ nữa, nhờ vậy mà không mấy ai để ý đến nhóm Jack.

“Đất liền đây rồi, mừng quá mẹ cha ơi!” Saburo thở phào.

“Đừng mừng vội,” Jack nói. “Lát nữa tụi mình sẽ lại đi tàu đó.”

Saburo như muốn ngất xỉu.

Miyuki đưa túi vải dù cho Jack. “Quân lính quá đông, tạm thời cậu hãy ở đây với Saburo,” cô đề nghị. “Tớ và Yori sẽ thám thính một vòng xung quanh.”

Jack gật đầu đồng ý rồi ngồi xuống cạnh bạn. Nó nhìn Miyuki và Yori di chuyển quanh cảng. Thùng gỗ đủ mọi kích cỡ vẫn liên tục được dỡ xuống khỏi những con tàu lớn nhỏ các loại.

“Còn đồ ăn không?” Saburo lên tiếng.

“Xem chừng cậu khỏe hơn nhiều rồi nhỉ,” Jack mỉm cười lấy một chiếc *mochi* ra khỏi túi.

Trong lúc Saburo nhai ngấu nghiến cái bánh dẻo, Jack đánh liêu ngãng đầu quan sát xung quanh. So với làng chài nhỏ bé Tomo thì Imabari quả là một hải cảng sôi động hơn nhiều. Hàng hóa nơi này rất đa dạng, rượu, gạo, đồ gốm, đồ gỗ, tơ tằm, hương liệu - và căn cứ theo số quân lính đứng dày đặc - thì có lẽ là cả đồng, bạc, và vàng nữa.

Nó nhận thấy hầu hết người hành hương đều đã rời khỏi cảng tiếp tục con đường về phương nam của họ. Tình thế này khiến Jack và Saburo càng lúc càng trở nên khả nghi. Nghĩ vậy, nó vội vàng ra hiệu giục Miyuki và Yori nhanh chóng tìm tàu.

Tiếng chân to dần khiến Jack nhận ra có người đang đến gần. Dựa vào tiếng lách cách giáp trụ thì đây hẳn không thể là thường dân.

“Tụi mình gặp rắc rối rồi,” Jack thì thầm với Saburo.

Tay lính canh đứng lên phía trước cất giọng tra khảo. “Giấy thông hành!”

Jack cúi sát đầu trong lúc Saburo lấy giấy thông hành của hai đứa ra.

“Thằng kia bị sao vậy?” Võ sĩ liếc nhìn giấy tờ rồi lên tiếng hỏi.

“Say sóng ạ,” Saburo cười xởi lởi.

Tay võ sĩ khinh bỉ, “Đồ yếu nhót!”

Võ sĩ ngay lập tức trả giấy thông hành rồi tiếp tục bước đi.

Jack thở phào nhẹ nhõm. “May nhờ cậu nhanh trí.”

“Ờ, nhưng tụi mình còn đứng đây thì kiểu gì cũng bị nghi ngờ đó.”

Tình hình mỗi lúc một nguy hiểm, Jack nghĩ có lẽ đang ngày càng nhiều lính canh chú ý đến nó. Một tên lính thậm chí còn đang di chuyển đến từ phía đối diện.

“Thôi đi vậy...”

“Từ từ, Miyuki kia rồi,” Saburo chỉ về hướng người hành hương đang bước đi nhanh nhất có thể.

“Sao lâu quá vậy?” Jack hỏi. “Còn Yori đâu?”

“Cậu ấy ở lại tàu.”

“Vậy là cậu tìm được rồi hả?” Jack hào hứng.

Miyuki gật đầu. “Chỗ này canh gác quá nghiêm ngặt nên chuyên trộm tàu là không thể. Nhưng chỉ ít thì bọn tớ cũng tìm được một cái đang định đi Nagasaki,” nữ sát thủ nói với giọng bình thản. “Thôi nhanh lên, sắp đến giờ khởi hành rồi.”

Jack và Saburo vội vàng nhặt túi vải dù rồi theo Miyuki ra cảng.

“Hầu hết các tàu đều ngại cướp biển nên không dám đi quá xa về phương nam,” Miyuki nói trên đường. “Nhưng với cái giá đề nghị cắt cổ đó thì ông thuyền trưởng này cũng chẳng tử tế hơn bọn chúng là mấy.”

Cô bước chậm lại khi đến gần một chiếc tàu chở hàng rất to chất đầy rượu sake. Nổi bật với cột buồm khổng lồ, tàu còn có phần thân được gia cố để chịu tải nặng.

“Trông khả quan đấy,” Jack trầm trồ. “Dù có gặp bão cũng không sợ.”

“Không phải cái đó,” Miyuki nói giọng tiếc rẻ. “Cái kia kia.”

Chỉ liếc qua thôi là Jack thấy tim mình như thắt lại. Yori đang đứng trên boong của một chiếc tàu cùng cỡ với cái cả bọn đã dùng để đến đây, nhưng tồi tàn hơn rất nhiều. Phần vải buồm chỉ chút vết vá, dây thừng mục, nước gỗ cũ kĩ, đã vậy còn chất quá nhiều hàng, đến mức trông như hơi trũng xuống nước.

Nhưng làm gì còn lựa chọn nào khác cơ chứ? Rất nhanh thôi, thông tin trọng phạm Jack trốn thoát khỏi cảng Tomo sẽ đến tai lính canh Imabari. Mà thậm chí chưa cần đến điều đó thì các võ sĩ ở đây cũng thuộc dạng mẫn cán, tuần tra rất kĩ lưỡng. Yori vẫy tay giục cả bọn lên tàu, xem chừng thuyền trưởng đã ra lệnh khởi hành. Trong lúc tăng tốc bước đi, Jack nhận thấy mũi chiếc tàu này không hề có lá cờ nào.

ĐẢO OMISHIMA

Chiếc tàu cũ nát kéo kẹt rời khỏi cảng Imabari. Thịnh thoảng sóng biển xô lên tràn qua cả thành tàu làm ướt sũng thủy thủ đoàn lẫn hàng hóa. Jack và nhóm bạn không muốn chịu chung số phận nên đã nấp kĩ phía sau những thùng đồ gốm và thân tre. Chúng là nhóm hành khách duy nhất trên tàu, và rất dễ để tìm thấy lí do tại sao. Tàu bè cũ kĩ là một chuyện, thuyền trưởng và thuyền viên của tàu tính nết cực kì khó chịu. Không hề nở bất cứ nụ cười nào, và đặc biệt là vô cùng bẩn thỉu, điều rất hiếm gặp ở người Nhật

Thuyền trưởng béo lùn đầu hói, râu ria lởm chởm đứng sau bánh lái. Bốn thuyền viên đi chân trần, hoặc vận kimono trơn hoặc chỉ đóng khố trắng.

“Ông ấy đòi chúng ta thanh toán trước.”

“Đó là *toàn bộ* lộ phí của tụi mình đấy,” Saburo ngao ngán. “Xong rồi biết lấy gì mà ăn?” Nhắc đến ăn, đột nhiên anh chàng lại phải ngồi xuống nhắm mắt xếp bằng chống lại cơn say sóng.

“Nhưng bù lại sẽ được đưa đến *tận nơi*,” Miyuki thuyết phục.

“Cứ trả trước một nửa, chỗ còn lại sẽ thanh toán nốt khi đến nơi, nếu con tàu này tồn tại được đến lúc đó,” Jack chẳng lấy làm lạ quan cho lắm.

Yori trèo qua đồng thùng hàng đến mũi tàu. Thuyền trưởng có vẻ không hài lòng, cho rằng thế này là thiếu tin tưởng. Mặc dù vậy ông ta vẫn cho tiền vào túi, nói vài câu trước khi để Yori trở lại chỗ của nhóm. Nhà sư nhí nhút lại rằng chuyến đi này sẽ mất khoảng hơn một tháng, tùy thuộc vào thời tiết. Tàu cũng sẽ dừng lại tại một vài hòn đảo để trao đổi hàng hóa. Điều may mắn là Omishima cũng nằm trong danh sách này, có lẽ chiều tối sẽ tới nơi.

Chạy trốn suốt cả ngày, cơn mệt mỏi cuối cùng cũng chiến thắng cả bọn. Cất kĩ túi vải dù đựng vũ khí tránh khỏi tầm mắt thủy thủ đoàn, Miyuki, Yori và Saburo đều chìm vào giấc ngủ. Jack còn đang lim dim, nó nhìn lần cuối về hướng Imabari. Hải cảng tấp nập mỗi lúc một xa dần, nhưng tòa thành Mizujiro vẫn sừng sững. Khi nào cả bọn còn chưa thoát khỏi tầm

quan sát của Lãnh chúa Mori và các võ sĩ của ông ta thì chúng vẫn chưa thể an tâm.

Mệt mỏi với không gian chật hẹp hiện tại, Jack quyết định đứng dậy đi lên mũi tàu - khu vực duy nhất không chất đầy hàng hóa. Nó liếc nhìn chân trời, không khỏi mừng thầm khi phát hiện thành Mizujiro đã khuất hẳn, cũng không thấy bóng dáng tàu bè nào đuổi theo sau.

Xem ra lần này chúng đã *thật sự* thoát.

Nhờ có nhiều đảo nhỏ và núi đá nên vùng biển Seto dễ định hướng hơn so với đại dương bao la rất nhiều. Nếu gió tây nam cứ duy trì như thế này thì khoảng hơn một tiếng nữa tàu sẽ đến được điểm dừng chân đầu tiên.

Nhưng sự xuất hiện của những vật cản này cũng tiềm ẩn nguy cơ riêng. Chẳng hạn như nếu thủy thủ đoàn thiếu kinh nghiệm sẽ rất dễ va phải bãi cát hoặc đá ngầm. Nhận thấy tầm ảnh hưởng của sóng đối với tàu bè di chuyển qua đây, Jack chỉ mong sao có giấy bút để ghi ngay vào hải đồ. Bất kì thông tin nào cũng có giá trị của nó, trước đây cha Jack luôn cẩn thận ghi chép tất cả thông tin mà ông thu thập được. *Quan sát, ghi nhớ, ghi chép*, ông luôn nói như vậy.

“Chú mày là dân chài à?” Thuyền trưởng cất tiếng hỏi khi nhận ra cách di chuyển thuần thục của Jack.

“Tôi... thường đi biển cùng cha,” Jack vừa đáp vừa chỉnh lại chiếc mũ rơm.

“Đánh bắt cá?”

“Không, ông ấy là hoa tiêu.”

“Hừm,” thuyền trưởng chăm chú quan sát. “Thế dòng nước đang chảy về hướng nào?”

“Hướng bắc,” Jack đáp. “Còn vừa lúc này thì là tây bắc.”

Lần đầu tiên trong ngày thuyền trưởng nở nụ cười. “Cầm lái đi,” ông ta ra lệnh.

Trước khi Jack kịp phản đối thì thuyền trưởng đã rời vị trí bước ra ngoài. “Nhanh lên!” Ông ta gào.

Không còn cách nào khác, Jack buộc phải làm theo yêu cầu. Đứng ở vị trí chỉ huy, nó cảm nhận rõ ràng từng đợt sóng đánh vào thân tàu, từng luồng gió thổi vào buồm chính.

Thuyền trưởng phát hiện nụ cười thoáng qua trên môi Jack.

“Kim Hồ tuy không đẹp, nhưng bắt gió rất bốc, nhỉ?” Ông ta tự hào.

Jack gật đầu, dù vẫn còn nghi ngờ về khả năng chịu đựng của con tàu.

“Tại sao Kim Hồ lại không có cờ hiệu?” Jack hỏi.

“Chi phí quá đắt đỏ,” thuyền trưởng gãi gông. “Hon nữa, trông ngoại hình của nó thì chẳng ma nào thèm ngó đâu.”

Với chỗ hàng hóa chất đầy trên tàu, Jack chỉ sợ tình trạng con tàu càng làm bọn cướp chú ý hơn. Rõ ràng thuyền trưởng quan tâm đến lợi nhuận hơn an toàn. Cũng may chưa thấy dấu hiệu gì khác lạ. Sườn núi phủ cây xanh của đảo Omishima đã dần hiện ra. Quan sát bãi cát lờm chờm đá xung quanh, Jack không tìm thấy chỗ nào khả dĩ để có thể cập vào.

“Theo hướng tây bắc,” thuyền trưởng chỉ vào khoảng trống giữa hai đảo lớn nhỏ mà ra lệnh. “Cẩn thận một chút, nước ở đó chảy rất xiết.”

“Sao ông không ra lệnh cho thủy thủ đoàn điều chỉnh buồm?” Jack lên tiếng nhắc, nó biết lát nữa sẽ rất cần đến lực đẩy của gió.

“Tụi nó ngu như bò ấy,” thuyền trưởng cáu kỉnh. “Gió có đánh rắm vào thẳng mặt cũng chả biết là từ hướng nào đâu!”

Tiếp đó ông ta bèn trực tiếp chỉ đạo, tàu Kim Hồ dần bắt được tốc độ.

“Nếu họ kém như vậy thì thuê làm gì?” Jack ngạc nhiên hỏi.

“Rẻ hơn giá thị trường!” Thuyền trưởng cười rồi giành lại quyền chỉ huy khi tàu tới gần bờ.

Một khu vịnh khép kín dần hiện ra trong tầm mắt. Gió đã lặn, tàu Kim Hồ chậm chậm di chuyển về phía cầu gỗ nhô ra từ đất liền. Điều lạ là bến cảng nho nhỏ này lại được che bởi mái hiên cong lợp ngói xanh, bốn bên trụ đỡ rực nhìn rất bề thế.

Jack nghe thấy tiếng Yori thở hắt phía sau.

Phía đằng xa là bóng ngôi đền lộng lẫy màu đỏ vàng.

TINH THẦN VÕ SĨ

“Các người không định làm lễ à?” Thuyền trưởng thắc mắc khi thấy bốn hành khách của mình vẫn ở trên tàu. “Bốc dỡ hàng cũng không nhanh lắm đâu.”

Dù không muốn rời tàu nhưng Jack cũng chẳng còn lựa chọn khác. Nó buộc phải giữ vỏ bọc người hành hương sùng đạo. Dù sao Saburo cũng cần hít thở chút không khí đất liền, Yori thì lại vô cùng hào hứng với việc có dịp ghé thăm một ngôi đền nổi tiếng.

“Oyamazumi là một trong những gốc gác đền thờ Thần Đạo lâu đời nhất Nhật Bản, còn được biết đến với cái tên “khởi nguồn các vị thần,” nhà sư nhí liến thoắng khi cả bọn bước qua cánh cổng *torii*^[6]. “Thầy Yamada vẫn thường dặn tớ nhất định phải ghé thăm nơi này một lần trong đời.”

Khi trèo lên đến đỉnh, bản thân Jack cũng thấy ấn tượng chẳng kém. Nằm trên một vùng mọc đầy cây cối, ngôi đền tựa như vị thần cai trị vùng vịnh. Tường đền phủ sơn đỏ nổi liền với cánh cổng sắt – vốn tượng trưng cho giáp trụ, phần mái cong lấp lánh dưới ánh nắng chiều.

Nhóm hành hương giả mạo bước qua khu vườn tiến vào bên trong. Nổi bật nhất ở đây phải kể đến cây long não cổ thụ khổng lồ. Lúc bước dưới những cành cây lấm tấm hoa trắng của nó, Yori cao hứng nói với giọng diễn giải, “Người ta cho rằng cây này là do chính tay Thiên Hoàng Jimmu - vị Hoàng đế đầu tiên của Nhật Bản, trồng đấy!”

Bây giờ thì Jack hiểu vì sao Yori lại hào hứng đến vậy. Người Nhật xem Thiên Hoàng như một vị thần linh sống, nhất là với vị Thiên Hoàng đầu tiên như thế này.

Yori đi trước dẫn đường cho cả bọn bước đến một đài phun nước nhỏ, ở giữa là phần đầu rồng bằng đá phun nước xuống bụi bên dưới. Bỏ chiếc gậy hành hương sang bên, Yori nhặt gáo gỗ lên rửa tay theo nghi thức thanh tẩy. Saburo, Miyuki và Jack cũng làm theo rồi cùng nhau tiến vào Lễ Đường.

Gian phòng bên trong rất mát mẻ, không khí thoáng thoảng mùi hương, xung quanh vang lên tiếng cầu nguyện nho nhỏ của một vài tu sĩ vận lễ phục trắng đen. Phía sau họ là một nhóm bao gồm người hành hương, dân chài, và cả ba võ sĩ có trang bị vũ khí. Dù họ đang cúi đầu thể hiện lòng thành kính nhưng Jack vẫn chủ động giữ khoảng cách, cố tình quỳ ở vị trí xa nhất trong lúc cùng Yori làm lễ.

“Đền chủ yếu thờ thần Oyamazumi, người bảo hộ cho thủy thủ và võ sĩ,” Yori thì thầm. “Ngài là anh trai của nữ thần mặt trời Amaterasu.”

Các tu sĩ ngừng khấn, vị chủ quản đứng dậy bước về phía ba võ sĩ, những người lúc này đang quỳ gối giờ cao kiếm của mình.

“Rất đông võ sĩ đến đây dâng lễ vật cầu danh lợi, hoặc cảm tạ cho chiến thắng,” Yori tiếp tục. “Thầy Yamada kể với tớ đích thân Shogun Kamakura đã đến đây sau khi hạ được chúng ta ở trận thành Osaka.”

Mỗi lần nghe tên vị tướng quân này là tim Jack thắt lại. Ông ta không chỉ gây nên trận nội chiến, hạ lệnh bài ngoại, mà còn bắt thầy Masamoto, cha nuôi Jack đi lưu đày. Nếu không vì Kamakura thì Jack đâu đến nỗi ngày đêm nơm nớp lo sợ thế này.

Nhận vũ khí từ tay các *samurai*, tu sĩ bước đến cánh cửa lớn thông vào gian trong.

“Đó là Cung Phẩm Đường,” Yori giải thích khi nhận thấy vẻ ngạc nhiên của Jack. “Nơi chứa lễ vật dâng lên thần Oyamazumi.”

Căn phòng này chất đầy trường kiếm và giáp trụ, thậm chí có cả giáo mác, cung tên, nhưng nổi bật nhất phải nói đến bộ giáp màu trắng sáng rực đặt trang trọng ngay chính điện.

“Đó là lễ vật của Minamoto Yoritomo, tướng quân đầu tiên. Chính những bảo vật vô giá này đã khiến cho ngôi đền cực kì linh thiêng. Nhiều người còn tin rằng linh hồn các võ sĩ vĩ đại khi mất đều tụ tập về đây. Thậm chí họ còn quả quyết từng nghe thấy tiếng những trận chiến vọng ra từ trong Cung Phẩm Đường.

Các tu sĩ đóng cửa quay trở lại chính điện rồi trao cho mỗi võ sĩ một lá bùa *omamori*.

“Giá mà tớ đừng để cái mũ lại Tomo,” Saburo lầu bàu. “Nếu thế tội mình đã có thể dâng lên - đổi lại may mắn cho chuyến đi.”

“Cầu nguyện cũng được mà,” Yori nói rồi nhắm mắt chấp tay khấn.

Bốn đứa rơi vào im lặng. Jack nhân cơ hội nghĩ đến Chúa, nhưng chưa được bao lâu đã bị ánh sáng hắt vào mặt làm mất tập trung. Nó mở mắt ra thì nhận thấy mặt trời đang chiếu ánh nắng qua khe cửa sổ. Nơi này nhìn ra dốc núi, phía trước một ông cụ đang ngồi trên mỏm đá.

Bất thành linh, ông cụ đứng dậy rồi biến mất.

Jack chớp mắt, không dám chắc mình thật sự đã nhìn thấy gì. Vì có vẻ như nó là người duy nhất trong ngôi đền có phản ứng. Miyuki, Saburo cùng Yori đều đang nhập tâm khẩn cầu. Không muốn làm phiền đến họ, Jack vội vàng chạy ra xem ông cụ còn sống hay đã chết... hoặc thật sự có tồn tại hay không.

Jack chạy qua phần sân đền vắng lặng, hướng thẳng đến dốc núi. Nó nuốt nước bọt nhìn xuống bên dưới, trong bụng thầm nghĩ đến điều tồi tệ nhất. Sóng biển cuồn cuộn đầy chết chóc. Thế rồi đột nhiên có người nổi lên trên bề mặt, dường như ông cụ nó vừa thấy đang bơi vào bờ, nhưng cột sóng cao lại một lần nữa khiến Jack bị mất dấu.

Không kịp suy nghĩ đến an nguy cũng như khả năng để lộ thân phận, nó vội vã tìm đường xuống giúp. Được nửa đường thì người đàn ông lại trôi lên, rồi một lần nữa bị sóng nuốt chửng. Đến nơi, Jack ráo rảo tìm kiếm, nhưng hi vọng thực sự là không nhiều.

Một cột sóng khổng lồ lao tới khiến Jack phải nhảy ngay lên để tránh việc bản thân mình bị cuốn. Điều kì lạ là khi sóng rút, trước mắt nó lại là ông cụ ban nãy, đang ngồi hết sức thoải mái trên mỏm đá, tay vắt nước khỏi bộ râu ướt sũng.

“Ông vẫn ổn chứ?” Jack giơ tay ra hiệu muốn giúp.

Ông cụ vẫn ngồi yên. “Thế tại sao lại không?”

“Bằng cách nào mà ông sống sót được vậy?” Jack chỉ bờ biển nhấp nhô đá ngầm nói.

“Rất đơn giản,” ông cụ hướng cặp mắt về phía Jack, có vẻ như chẳng mấy để tâm đến ngoại hình người nước ngoài của nó. “Xuôi theo dòng nước - hòa mình cùng dòng nước.”

Nói đoạn ông đứng dậy leo trở lên núi. Jack không khỏi ngạc nhiên trước sự khéo léo và nhanh nhẹn của ông.

“Lẽ ra cú ngã đó đã đủ khiến ông mất mạng rồi,” Jack vẫn không thể tin là ông cụ vẫn bình yên vô sự.

Lên đến đỉnh, ông lão nhặt một cái lông chim giơ lên trước mặt Jack.

“Nhìn đây,” ông cụ nói rồi thả tay. Gió biển dễ dàng thổi bay sợi lông trôi dần xuống biển. “Đây, chỉ việc xuôi theo, không cần kháng cự.”

Jack lập tức hiểu ra vấn đề. Điều mà ông lão nói chính là nguyên lí của nguyên tố Phong trong Ngũ Đại. Tổ sư Soke ngày trước cũng đã từng dạy nó như thế. *Xuôi theo hướng gió*, giữ tâm cởi mở, linh hoạt ứng phó với mọi tình huống, sẵn sàng đối mặt với mọi đòn tấn công.

Ông lão lại chỉ vào gốc cây gãy bên cạnh ngôi đền. “Cây sồi này cố chống lại gió. Tuy rất mạnh mẽ, nhưng cuối cùng nó vẫn phải thua cuộc.” Rồi ông nhìn thẳng vào mắt Jack. “Hỡi võ sĩ trẻ, hãy nhớ kĩ, kẻ thù cũ rồi sẽ quay trở lại.”

Jack cảm thấy ớn lạnh cả sống lưng, cứ như thể vừa bước qua một ngôi mộ vậy. *Tại sao ông lão lại biết nhiều đến thế?*

Thế nhưng nó còn chưa kịp hỏi đã nghe thấy tiếng hét từ phía sau.

“Jack!” Miyuki vừa la lớn vừa liên tục vẫy tay. “Thuyền của tụi mình rồi bến rồi!”

11

PHONG QUỶ

Cả nhóm chạy dọc theo bờ biển la hét gọi thuyền trưởng dừng lại, nhưng thủy thủ đoàn vẫn bình thản rút neo. Có lẽ thuyền trưởng không nghe thấy, hoặc ông ta cố tình làm ngơ.

Lúc đến chỗ cầu gỗ, Miyuki nhanh chân nhảy thẳng lên boong tàu khiến đám người trên đó giật bắn cả mình.

Dù vậy họ vẫn không dừng lại.

Jack và Saburo dốc sức bình sinh quăng túi vải dù lên cho Miyuki chụp. Jack chạy lấy đà rồi khéo léo phóng lên mép tàu. Phía sau, Saburo mặt đỏ ửng vì mệt, liên tục giơ tay ra hiệu. Mỗi giây trôi qua tàu lại càng thêm cách xa.

“Nhảy *ngay lập tức!*” Jack hô.

Saburo vút luôn chiếc gậy đi đường rồi liều mình phóng tới, chẳng may đập mình trúng phải thành tàu, Jack và Miyuki phải vất vả lắm mới kéo được anh chàng lên. Vậy là chỉ còn Yori, người lúc này vẫn đang tuột lại phía sau khá xa. Nhà sư nhí đang chạy lại giữa cầu gỗ, trong khi tàu đã đi đến gần phía cuối.

“Dừng lại đi!” Miyuki tri hô.

Thuyền trưởng làm bộ áy náy. “Chịu thôi, sóng lên rồi.”

“Cố lên, Yori!” Jack chạy ra đuôi tàu la lớn.

Đôi chân ngắn của Yori vẫn đang guồng liên tục.

“NHẢY ĐI! Tớ sẽ đỡ cậu!” Jack nhào người ra nói.

Khi tàu chính tức rời khỏi bến thì Yori cũng nhắm mắt liều mình giậm nhảy theo hướng tay Jack.

“Hông mất,” Saburo lo lắng trong lúc cùng Miyuki đỡ hông cho Jack. Nó túm huyệt tay trái của Yori, nhưng may mắn vớ được cây gậy hành hương của nhà sư nhí. Cơn đau do lực ma sát khiến Jack phải cắn chặt răng chịu đựng.

Yori vừa rên rỉ vừa cố sức bám. Jack ngỡ mình đã thất bại thì bất ngờ cây gậy ngừng trôi hẳn. Thì ra năm kí tự Ngũ Đại khắc bên trên đã tạo thành lực bám vừa đủ mức. Gồng mình hết sức, Saburo và Miyuki kéo cả Jack và Yori an toàn vào boong tàu. Cả bọn đổ gục xuống sàn thở hồng hộc.

“Các người cố tình bỏ đi!” Miyuki lườm thuyền trưởng nói.

“Hơi đáng trí thôi,” ông ta làm bộ vô tội.

Nữ sát thủ đương nhiên không dễ bỏ qua. “Nếu còn lần sau thì đừng trách!”

“Mấy đứa tui bây thì làm được gì?” Thuyền trưởng khinh khỉnh. “Ném kinh kệ vào người bọn tao hả?”

Miyuki định sẵn tới, nhưng Jack đã nắm chặt tay cô. “Đây là con đường duy nhất để đến Nagasaki,” Jack thì thầm nhắc nhở.

Nữ sát thủ bèn giận dữ giậm chân xuống boong tàu.

“May cho mày là có nó giữ lại đấy,” thuyền trưởng dấm ngực.

Ông mới là người may mắn thì có, Jack thầm nghĩ, nếu nó không nhanh tay có lẽ thuyền trưởng đang ôm cái tay gãy mà tha hồ la lối rồi.

Lui vào khu vực chứa hàng phía sau, Jack chợt nhớ ra mình vẫn chưa từ biệt ông lão trên sườn đồi. Lúc này ông lão đã quay lại chỗ mỏm đá, ngồi hướng mặt về phía biển. Thấy vậy Jack bèn vẫy tay chào.

“Cậu làm gì vậy?” Saburo thắc mắc.

“Tạm biệt ông lão đằng kia.”

Yori và Saburo cùng nhìn lên.

“Không phải người đâu,” Yori cười tủm tỉm. “Là đá Taira đấy.”

“Hả?” Jack nheo mắt.

“Dựa theo tên của Taira Masamori, Hải Tặc Bình Định Tướng,” nhà sư nhí giải thích. “Hơn năm trăm năm về trước, ông ấy là lãnh chúa vùng Aki, chịu trách nhiệm tiêu trừ cướp biển. Lần nào thắng trận, ông ấy đều đến đền làm lễ. Trong chuyến giặc tấn công vào đảo Omishima, Lãnh chúa Masamori chẳng may bị bắt và bị ném xuống từ chỗ mỏm đá đó. Thế nhưng ông không chết mà ngược lại còn trèo lên giết hết tất cả bọn chúng. Tiếc rằng cũng trong trận chiến này ông bị thương nặng, cuối cùng không qua khỏi. Truyền thuyết kể lại rằng khi quân lính đến nơi thì thi thể ông đã hóa thành tảng đá rồi.”

“Nhưng vừa nãy tớ còn *nói chuyện* với ông ấy mà,” Jack kinh ngạc.

“Ái chà, Jack nhà ta nói chuyện được với cả linh hồn cơ đấy!” Saburo vừa cười lớn vừa tranh thủ nhồm nhoàm con cá khô trước khi lại say sóng.

Jack chẳng thấy buồn cười chút nào. Nó biết mình không phải đang tưởng tượng. Vậy mà rõ ràng cái bóng đó giờ đây lại chỉ là một tảng đá.

Jack chìm vào suy tư. Mặt trời đã xuống núi, vùng biển Seto lung linh phản chiếu ánh sao trên trời, vầng trăng khuyết phủ ánh sáng bạc mờ ảo trên từng gợn sóng.

Kẻ thù cũ sẽ quay trở lại.

Câu nói này cứ liên tục ám ảnh Jack. Nó tin mình thật sự đã trò chuyện với ông lão đó, nhất là giờ này gấu quần nó vẫn còn hơi ẩm sau màn đuổi theo nhảy xuống nước. Lạ ở chỗ đến Miyuki cũng không nhớ có nhìn thấy ai vào lúc đó.

Jack thở dài. Dù là thực hay mơ thì có lẽ điềm này đều ứng vào Kazuki và băng Bọ Cạp của hắn. Khả năng lớn là giờ này kì phùng địch thủ của nó đã bắt được tin tức từ bến cảng Tomo. Với óc quan sát của mình, Kazuki kiểu gì cũng đoán Jack đã chạy ra biển, và hắn sẽ không bao giờ chịu từ bỏ cho đến khi bắt được con mồi. Dù sao điều này cũng đồng nghĩa với việc tạm thời Akiko vẫn an toàn.

Chạm lòng bàn tay trước ngực, Jack cảm nhận được sự hiện diện của viên ngọc trai ở gần tim. Món quà từ Akiko luôn giúp nó lấy lại bình tĩnh mỗi khi lo lắng. Nhìn lên bầu trời, Jack ngắm sao Spica, ngôi sao sáng nhất chòm Xử Nữ, nó nhớ lại lần hướng dẫn Akiko cách tìm ngôi sao này ở Nam Thiên Viên. Mỉm cười với kỉ niệm ấm áp, Jack thầm mong thi thoảng cô bé cũng ngắm sao Spica, như nó lúc này vậy.

“Vẫn đang giao tiếp với linh hồn à?” Miyuki cười ranh mãnh.

Jack như thể từ cung trăng bị tuột xuống đất. Miyuki, vốn là một *ninja*, luôn có thói quen di chuyển hầu như không để lại tiếng động. Cô nhìn nó bằng cặp mắt đen láy to tròn. Ngẫm hiểu tình cảm của nữ sát thủ dành cho mình, Jack tự hỏi liệu Miyuki đang định làm gì...

“Tớ tưởng đi tàu ban đêm sẽ nguy hiểm lắm?”

“Không nguy hiểm... nếu cậu nắm rõ vùng nước,” Jack cố lấy lại bình tĩnh đáp. “Tất nhiên vẫn tiềm ẩn nguy cơ, nhưng có lẽ thuyền trưởng muốn tránh hải tặc nên mới làm vậy.”

“Có thể là thế, hoặc là...,” Miyuki nhìn quanh một lượt rồi mới hạ giọng nói, “những người này là dân buôn lậu.”

“Ý cậu là sao?” Jack chột dạ.

“Bên dưới đồng thùng gỗ, tớ phát hiện loại vải tơ tằm đắt tiền nhất. Nhiều khả năng ông ta đang cố tình trốn thuế. Và như vậy thì rất *bất lợi* cho chúng ta.”

Jack trầm ngâm. “Tại sao? Họ trốn tránh chính quyền thì càng tốt mới đúng chứ?”

“Ừm,” Miyuki đáp. “Nhưng bù lại cũng thu hút những thứ linh tinh khác.”

Jack gật đầu đồng tình. “Sáng sớm mai bàn kỹ hơn với Saburo và Yori vậy...”

Bỗng nhiên, từ boong tàu phát ra tiếng thét. Một người trong thủy thủ đoàn run run chỉ tay về phía bến cảng.

“Fuma!” Mặt anh ta tái mét không còn giọt máu. “Phong Quỷ!”

12

NGƯỢC GIÓ

Từ trong bóng tối xuất hiện một chiếc tàu buồm đen sơn trắng to gấp đôi tàu Kim Hổ đang xé gió lướt tới. Thủy thủ đoàn hoảng loạn cực độ, chui cả xuống kho chứa hàng ẩn nấp, riêng thuyền trưởng há miệng đứng chôn chân tại chỗ, phần vì sợ hãi, phần vì không thể tin vào mắt mình.

Jack tóm lấy thủy thủ gần nhất hỏi. “Phong Quỷ là cái gì?”

“N... *ninja* cướp biển!” Anh ta lắp bắp, mặt tái nhợt không còn chút máu. “Bọn chúng là lũ ác quỷ ăn thịt người!”

Jack buông anh ta quay về chỗ Miyuki. “*Ninja* thì không sợ, chỉ cần cho họ thấy dấu Long Ẩn là được.”

Nó liền dùng tay tạo thành kí hiệu nhận biết giữa các nhẵn giả mà tổ sư Soke đã dạy.

Miyuki ái ngại lắc đầu. “Với ai chứ tộc Fuma thì không được. Bọn họ gần với cướp hơn là *ninja*.” Cô lo lắng nhìn về phía con tàu đang ngày một đến gần. “Sau võ sĩ thì Fuma chính là kẻ thù đáng sợ nhất của một *ninja*.”

Quân địch vẫn lao đến rất nhanh. Nếu thuyền trưởng không lách sang bên thì chuyện bị tấn công sẽ diễn ra trong chốc lát.

“Tội mình làm gì bây giờ?” Yori đỡ Saburo đang trong tình trạng say sóng hỏi.

“Tìm cách chạy trốn,” Jack đáp.

“Với cái tàu của nợ này ă?” Saburo rên rỉ. “Làm gì có cửa!”

“Nếu được lái đúng cách thì tốc độ của nó vẫn rất nhanh,” Jack lạc quan. *Đương nhiên đấy là trong trường hợp thân tàu cũ kĩ có thể trụ nổi.* Jack thầm nghĩ, nhưng không dám nói với đám bạn. “Ba người các cậu hãy ném bột hàng hóa cho tở, chúng ta cần phải nhẹ nhàng nhất có thể.”

“KHÔNG!” Thuyền trưởng gào lên. “Đó là hàng của tao!”

“Ông chết rồi thì hàng cũng chẳng để làm gì cả!” Jack hét lại rồi lao luôn tới giật bánh lái khỏi tay thuyền trưởng.

“Tàu cũng là *của tao!*” Ông ta phản đối.

“Và tôi đang muốn cứu nó cho ông đây,” Jack vừa nói vừa kéo mũ để lộ khuôn mặt mình cho thuyền trưởng thấy.

“M... mà là thằng ngoại quốc!”

“Đồng thời cũng là một hoa tiêu,” Jack đáp rồi xoay bánh hướng tàu Kim Hồ về phía tây.

“Mày làm cái gì vậy?” Thuyền trưởng kinh ngạc. “Sao tự nhiên lại đi ngược hướng gió?”

“Bọn chúng có đến hai buồm,” Jack giải thích. “Cứ như vậy thì việc bị bắt kịp sẽ chỉ là vấn đề thời gian. Muốn nhanh hơn chỉ còn cách ngược gió. Mau ra lệnh cho thủy thủ đoàn của ông bỏ bớt hàng hóa đi.”

Thuyền trưởng chẳng có vẻ gì là bị thuyết phục bởi kế hoạch của Jack. Nhưng do bất ngờ với việc nó là người ngoại quốc, lại đang hoảng loạn vì sắp bị tấn công, ông ta vẫn làm theo như yêu cầu. Nhờ vậy, tàu Kim Hồ nhẹ nhàng hơn thấy rõ.

Jack biết nó đang rất liều lĩnh. Ngược gió là một trong những kỹ thuật lái tàu khó khăn nhất, mà tàu Kim Hồ lại quá cũ kỹ. Nguyên tắc cơ bản là đi gần hướng gió nhất có thể, một kiểu chơi đùa với lưỡi dao. Nếu đi quá sâu vào khu vực chết thì tàu sẽ dừng hẳn lại, còn nếu cách quá xa thì không thể nhanh hơn bọn cướp biển.

Hi vọng duy nhất là bên địch do to lớn công kênh hơn nên sẽ bất tiện trong việc đi ngược gió, việc đó khiến họ phải liên tục dừng lại điều chỉnh, dẫn đến giảm tốc độ.

Miyuki, Yori cũng như Saburo đều đang gấp rút ném hàng hóa xuống biển. Mỗi thùng bị quăng đi thuyền trưởng lại xót xa rên rỉ, bù lại thì tốc độ của họ đã được cải thiện đáng kể.

“Chúng ta sẽ bị tông trúng mất!” Một người trong số thủy thủ đoàn vỗ tay la lớn.

Jack quay lại nhìn. Chiếc tàu cướp biển màu trắng buồm đen lao đi như thể cá nhà táng, nước biển bắn trắng xóa hai bên, phần mũi đã được gia cố chuyên phục vụ cho việc đâm húc.

“Đổi hướng nhanh!” Thuyền trưởng nói với Jack. “Trước khi bị đâm trúng thân.”

“Không,” Jack dứt khoát. Lúc này tàu Kim Hồ đã tiến sát vùng chết, nhìn cách vài buồm rung cũng đủ biết họ đang gần cơn ác mộng đến mức nào.

“*ĐỔI HƯỚNG ĐI!*” Thuyền trưởng ôm đầu la thất thanh.

Thuyền Phong Quỷ thẳng hướng tàu Kim Hồ lao tới... và trật mục tiêu. Mất đà, bọn chúng buộc phải quay đầu điều chỉnh nhiều lần mới có thể tiếp tục đuổi theo.

“Mau ra giữ cột buồm!” Jack la lớn với thủy thủ đoàn khi nhận thấy dấu hiệu bất ổn. Gió thổi ngược kéo theo nước biển dồn dập, tàu Kim Hồ rên lên kéo kẹt.

“Cứ thế này không duy trì được bao lâu đâu,” thuyền trưởng lo lắng.

“Cũng chẳng còn lựa chọn nào khác,” Jack đáp trong lúc ra sức kìm bánh lái.

Tuy đã vượt lên trước, nhưng vẫn chưa thể tạo được khoảng cách an toàn. Jack cần nhiều hơn thế. *Nhưng bằng cách nào đây?* Chiếc tàu chở hàng cũ kỹ một buồm này hoàn toàn không được thiết kế cho màn rượt đuổi như thế.

Miyuki trèo xuống chỗ đuôi tàu cùng Jack. “Bọn tớ đỡ hết những thùng hàng có thể rồi.”

Jack im lặng suy tính. Tàu cướp biển đã bắt được tốc độ. Tăng tốc là cơ may *duy nhất*.

“Bảo mọi người tập trung về phía hướng gió,” Jack ra lệnh.

Miyuki nhanh chóng thông báo cho Yori, Saburo, cũng như thủy thủ đoàn làm theo.

“Bây giờ tất cả hãy trườn người ra ngoài,” Jack tiếp tục hướng dẫn.

“Cậu điên rồi hay sao vậy?” Saburo hải hùng liếc nhìn đại dương sâu thẳm bên dưới.

“Chúng ta cần giữ được thăng bằng,” Jack giải thích. “Nghiêng như vậy sẽ khiến tàu mất tốc độ.”

Không chờ nó phải nhắc đến lần thứ hai, Miyuki đã nhảy lên nắm dây thừng rồi thả người ra phía trước. Bốn người thủy thủ bèn miễn cưỡng làm theo. Dù không mấy cam tâm nhưng Saburo cũng đành thực hiện. Cuối cùng, Yori hít một hơi thật sâu rồi nghiêng người thả mình về phía biển.

“Cả ông nữa, thuyền trưởng!” Jack hô.

Nhờ sức nặng của mọi người, dần dần tàu Kim Hồ đã lấy được thăng bằng.

“Làm ơn nói với tớ là chúng ta đang đi nhanh hơn đi,” Yori nhắm tịt mắt nói giọng van lơn.

“Chúng ta thành công rồi mọi người ơi! Bọn Phong Quỷ đang bị bỏ lại!” Một người trong số các thủy thủ reo hò phấn khích.

Dần dần, khoảng cách giữa tàu Kim Hổ và bọn cướp biển ngày một gia tăng. Jack tính toán nếu cứ duy trì tốc độ này thì bình minh lên sẽ hoàn toàn cắt được đuôi.

Thuyền trưởng nháy trở lại bên cạnh vố vai nó. “Làm tốt lắm, ngoại quốc! Ráng đưa tàu an toàn về đến Hiroshima rồi tao sẽ xí xóa vụ bỏ hàng... cả lai lịch của chú mày nữa!”

Canh bạc của Jack đã thành công. Thủy thủ đoàn vừa hôn hờ vui mừng vừa kinh ngạc trước vẻ ngoài khác lạ của thằng nhóc ngoại quốc vừa cứu họ.

Thế rồi bất thành linh dây buồm bực mạnh, tàu Kim Hổ mất dần tốc độ. Phía sau, bọn Phong Quỷ lại một lần nữa thu hẹp khoảng cách.

13

HẢI LONG

“Tới chỗ đảo kia đi,” thuyền trưởng chỉ về phía mạn phải tàu. “Có một hang động để trú ẩn, lần trước gặp cướp bọn tao đã trú tạm ở đó.”

Jack điều chỉnh bánh lái. Có lẽ vẫn còn đôi chút hi vọng. Đêm tối sẽ khiến bọn cướp khó nhận ra chuyển động, và nếu may mắn, thậm chí có thể sẽ bỏ sót tàu Kim Hồ.

“Tàu Phong Quỷ đang tăng tốc rất nhanh,” Miyuki cảnh báo.

“Tớ biết rồi,” Jack vừa đáp vừa cố hết sức dịch chuyển thật nhẹ nhàng để tránh làm dây cột buồm hồng hấn.

Tàu Kim Hồ chậm chạp tiến vào khu vực lờm chờm đá có cây phủ quanh. Địa hình xung quanh khá phức tạp khiến Jack phải tuyệt đối nghe theo lời thuyền trưởng để tránh va phải đá ngầm, nhất là khoảnh khắc một đám mây trôi qua che mờ ánh trăng càng khiến không gian xung quanh tối mịt.

“Kia rồi!” Thuyền trưởng chỉ vào khe nứt giữa hai vách đá. Hang động này rất khó tìm, như vậy sẽ càng lí tưởng cho việc ẩn nấp.

Tốc độ của tàu Kim Hồ quá sức ỉ ạch. Bất kì lúc nào bọn cướp cũng có thể phát hiện ra, như vậy thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

Tất cả mọi người chỉ còn biết yên lặng cầu nguyện.

“Gần đến rồi,” Yori thều thào, tay nhà sư nhí trắng bệch ra vì phải nắm dây thừng quá lâu.

Jack nheo mắt tập trung chú ý vào cửa hang. *Hình như vừa rồi có chuyển động?*

Thế rồi bất thành linh một quả cầu lửa lao tới, kéo theo sau còn có tiếng gầm đáng sợ. Trong phút chốc, trước mặt Jack và mọi người hiện ra hình ảnh khủng khiếp nhất - một con rồng hung tợn vẩy cứng như giáp, đầu có sừng, răng bén nhọn như thể lưỡi liềm. Nửa giây sau, tàu Kim Hồ dính phải cầu lửa bốc cháy.

“Hải long!” Một người trong thủy thủ đoàn tri hô trong tột cùng sợ hãi.

Không thể tin vào mắt mình, Jack chỉ biết dốc sức xoay bánh lái, cố gắng đưa tàu ra khỏi tầm nguy hiểm. Hành động kịp thời này vừa đủ giúp tàu trở lại bãi đá. Nhưng cơ may sống sót vẫn là rất thấp, nhất là khi cột buồm đã bén lửa bốc cháy.

“Cắt dây đi!,” Jack nói rồi giao lại bánh lái cho thuyền trưởng. “Nếu không cả tàu sẽ cháy mất.”

Miyuki vội vàng chạy đến chỗ giấu túi vải dù lấy vũ khí phân phát cho Saburo, Yori cũng như Jack. Thuyền trưởng đã quá hoảng loạn để có thể nghĩ đến việc vì sao đoàn hành hương như họ lại mang theo kiếm. Ông điên loạn xoay bánh lái đưa tàu Kim Hổ ra khỏi hang động rồng.

Tàu vẫn đang bốc cháy. Jack rút vội trường kiếm chém dây thừng cột buồm, Miyuki cũng dùng đoản đao giúp sức.

“Tất cả mau tránh ra!” Jack cảnh báo trước khi chặt nát kiếm cuối cùng.

Như một con phượng hoàng giãy chết, cột buồm rực lửa đổ sập từ trên cao xuống biển để lại ánh lửa bập bùng rực rỡ...

Nhưng một phần vẫn rơi ngược trở lại tàu, bốc cháy dữ dội.

Yori vội vàng dùng quyền trượng thúc phần vải này sang bên, Saburo và hai người trong thủy thủ đoàn cũng chạy ra giúp sức. Bóng đêm đen kịt một lần nữa trở lại sau khi họ thành công.

“Con hải long có đuổi theo không?” Saburo vừa thở dốc vừa nhìn về hướng hang đá.

Chờ mắt quen dần với bóng tối, Jack và Miyuki quan sát một lượt xung quanh. Phía mạn trái, một cái bóng khổng lồ màu đen dần xuất hiện.

Trong lúc hỗn loạn, bọn Phong Quỷ đã bắt kịp đến nơi.

Quân cướp biển tiến sát lại phóng dây bám vào thành tàu Kim Hổ rồi lần lượt nhảy sang. Một người trong thủy thủ đoàn la thất thanh sau khi bị kiếm xuyên vào ngực. Anh ta nôn ra máu rồi đổ gục xuống, tắt thở.

Jack sững sờ vì sợ. Nó nhớ lại cái đêm kinh hoàng bốn năm về trước, khi bọn *ninja* hải tặc tấn công tàu *Alexandria*, tàn sát toàn bộ thủy thủ đoàn. Tim Jack thắt lại khi nghĩ đến hình ảnh của cha trước lúc bị Độc Nhãn Long sát hại. Trong khoảnh khắc ấy Jack chợt cảm thấy tột cùng bất lực. Nhưng rồi nó nhớ ra mình không còn là thằng nhóc yếu ớt ngày xưa, giờ nó đã là một người đã từng khổ luyện các kỹ năng võ sĩ cũng như nhẫn giả. Thoát khỏi trạng thái tê cóng, Jack giơ cao kiếm lao tới tấn công kẻ địch.

Tên *ninja* Phong Quỷ vận trang phục đen từ đầu đến chân, hầu như không thể nhận ra trong đêm tối - duy chỉ có thanh kiếm trên tay là phản chiếu ánh trăng nhàn nhạt. Jack nhảy sang bên khi phát giác nhát chém hướng đến cổ mình. Nó dùng đoản kiếm *wakizashi* đỡ lấy đòn này rồi ngay lập tức phóng trường kiếm *katana* đâm tới. Thế nhưng chừng đó là chưa đủ để hạ tên *ninja*, hắn dễ dàng né tránh rồi vùng kiếm tiếp tục phản công.

Thấy nguy, Yori liền lao tới đập phần đầu sắt của cây quyền trượng vào lưng kẻ địch khiến nhát chém của hắn đi trật mục tiêu. Lợi dụng thời cơ. Jack dùng hết sức đá tên này văng vào thành tàu. Bằng một động tác đẩy uyển chuyển, Yori dễ dàng cho hắn lăn xuống biển.

Nhưng một tên Phong Quỷ khác ngay lập tức xuất hiện.

Cùng lúc đó Saburo dùng thân tre trong tay làm gậy đánh tầm xa. Ở một góc khác, Miyuki một mình chống lại hai kẻ địch. Cô dùng đoản đao sát thương được một tên, rồi đá trúng mặt tên còn lại. Tuy vậy, tình thế vẫn là rất khó khăn khi những tên *ninja* khác đã bắt đầu xông tới.

Đứng quá xa để có thể giúp đỡ, Jack nhận thấy đoạn dây thừng buộc vải buồm bị chặt đứt nằm trên sàn tàu. Nó vội vàng dùng đoản kiếm cắt đầu bên kia rồi vùng tay quăng về phía đám Phong Quỷ khiến cả bọn vấp chân ngã chổng gọng.

Miyuki tận dụng thời cơ rút lui về chỗ Jack.

“Cảm ơn cậu,” nữ sát thủ vừa thở dốc vừa lau vết máu trên thanh *ninjatō*.

“Cảm ơn bây giờ là hơi sớm đấy,” Jack đáp khi một toán *ninja* khác lại nhảy xuống tàu Kim Hổ.

Một thành viên thủy thủ đoàn chạy trốn về phía đuôi tàu. Từ trong bóng tối, sợi xích sắt gắn dao găm bỗng lao tới cắm thẳng vào lưng kéo giật lại khiến anh ta gào lên đau đớn. Âm thanh thảm thiết chỉ dừng lại sau khi người thủy thủ này bị bọn *ninja* kết liễu.

“Mau lùi lại!” Jack ra lệnh cho nhóm bạn.

Cả đám tạo thành lớp phòng tuyến lui dần về đuôi tàu. Phía sau họ, thuyền trưởng và hai thành viên cuối cùng trong thủy thủ đoàn run rẩy nấp dưới bánh lái. Khuôn mặt họ vừa chứa đựng vẻ sợ hãi tột cùng trước sự dã man của quân cướp biển, vừa kinh ngạc không thôi với màn trình diễn vừa rồi của nhóm thiếu niên hành hương. Bốn chiến binh trẻ chống lại cả binh đoàn. Jack tước vũ khí một tên, đánh một tên ngất xỉu, ném nốt tên còn lại văng ra xa. Nhưng số lượng kẻ địch quá đông. Những âm thanh nghe như

tiếng rần rít liên tục phát ra đằng sau mặt nạ đám Phong Quỷ trong lúc chúng dần siết chặt vòng vây.

Tự biết đây sẽ là trận chiến cuối cùng của mình, Jack và nhóm bạn đứng đầu lưng tạo thành vòng tròn bảo vệ lẫn nhau. Điều lạ là toán *ninja* vẫn giữ khoảng cách ngoài tầm kiếm.

“Sợ rồi hả?” Saburo vứt gậy tre xuống rồi rút kiếm can đảm thách thức.

Từ phía boong hải tặc xuất hiện một tên Phong Quỷ không đeo mặt nạ mà đội chiếc mũ sừng rồng có huy hiệu nhện đen.

Với chất giọng âm trầm cực độ, tên thủ lĩnh ra lệnh, “Bắt... sống chúng cho tao!”

14

MỒI CÁ MẬP

Bình minh dần ló rạng trong lúc tàu Phong Quỷ xuôi về phương nam. Jack và những người bạn bị giam giữ như thú trong cũi trên boong tàu cùng với chín nạn nhân bất hạnh khác. Thuyền trưởng tàu Kim Hồ quỳ một góc với khuôn mặt hoang mang đau khổ tột độ. Tàu của ông ta bị đánh giá là không đáng để giữ lại nên bọn cướp đã thả trôi tự do sau khi lấy hết hàng hóa.

Tám người còn lại là nhóm thủy thủ Nhật Bản và nô lệ Triều Tiên. Họ tỏ ra khá cảnh giác, ai nấy đều sững sờ nhìn thẳng nhóc mắt xanh tóc vàng vận trang phục hành hương. Đâu đó còn có tiếng thì thầm “quỷ da trắng,” hay “dã nhân ngoại quốc.”

Jack không mấy bận tâm, tâm trí của nó còn đang bận tập trung vào việc nghĩ cách tẩu thoát. Trận chiến đêm qua kết thúc chóng vánh với việc đội quân Phong Quỷ giăng lưới tóm gọn cả bọn. Bị vây chặt bên trong, Jack và nhóm bạn dễ dàng bị tước bỏ vũ khí. Dù bất ngờ trước vẻ ngoài của nó nhưng thủ lĩnh hải tặc vẫn hạ lệnh giam tất cả vào cũi, chờ sáng sớm mai phán quyết. Mặt trời đã lên cao mà nhóm Jack vẫn chưa tìm được cách nào tự giải thoát. Toàn bộ vũ khí cùng như hành lý, thậm chí túi dụng cụ *ninja* bí mật của Miyuki cũng đều bị tịch thu. Cả bọn không có lấy một miếng thức ăn hay nước uống, thậm chí không hề ngủ được phút nào từ đêm qua.

“Dù có ra được khỏi cũi,” Miyuki thì thầm, ngón tay cô sững tấy sau nỗ lực bẻ chấn song bất thành, “thì bên ngoài cũng ít nhất phải bảy mươi tên. Không có vũ khí trong tay khác nào làm mỗi thử kiếm cho chúng.”

“Vấn đề là tìm cách chạy ra lan can,” Jack thì thầm.

“Rồi sao nữa?” Yori lên tiếng, mặt cậu trắng bệch vì kiệt sức. “Tụi mình đang ở *giữa* biển đó.”

“Thế nên cần chọn đúng lúc tàu đi ngang đảo... sau đó nhảy xuống bơi ra.”

“Jack à, mình không đủ khả năng mơ mộng như vậy đâu,” Miyuki ngao ngán. “Bọn Phong Quỷ sắp xuống tay rồi.”

“Hoặc bị giết, hoặc giữ làm nô lệ,” Yori vừa nói vừa liếc về phía những người đàn ông mắt trũng sâu, trên mình chỉ có độc một chiếc khố bẩn thỉu đang làm việc trên boong tàu.

Jack biết suy nghĩ của mình có vấn đề. Nhảy xuống biển bây giờ cũng chẳng khác gì đi tìm chỗ chết. Sống sót bơi được tới đảo là chuyện vô cùng hi hữu - khả năng bị chết còng, đuối nước, hay cá mập ăn thịt là quá cao.

“Chí ít cũng có *một* tin tốt đấy,” Saburo phát biểu.

Jack và những người còn lại nhìn anh chàng với ánh mắt mong đợi.

Thấy vậy Saburo bèn cười gượng. “Tớ hết bị say sóng rồi!”

Jack ngao ngán lắc đầu. Câu hài của nhóm đã trở lại! Nhưng xem chừng cả bọn chẳng còn được ở bên nhau bao lâu nữa. Từ phía bên kia, đám cướp biển đã bắt đầu di chuyển về phía cũ.

Ban ngày trông bọn Phong Quỷ còn đáng sợ hơn cả lúc tối. Chúng thay bộ trang phục nhẵn giả toàn đen thành áo vải, đai lưng trên hông giắt đầy các thể loại từ kiếm, dao, cho đến búa rìu. Vài tên thậm chí còn mặc áo giáp võ sĩ, có vẻ là chiến lợi phẩm từ những lần đi cướp bóc. Số vải lụa thu được từ tàu Kim Hồ cũng bị đem ra trưng dụng. Hầu hết đều thắt vải trên đầu, miệng lờm chờm râu ria.

Điểm chung của chúng là tên nào cũng xăm mình. Có tên xăm hình hổ trên ngực, tên khác lại xăm cặp song kiếm trên lưng, hay rắn hai đầu chạy dọc chân. Dù sở thích có khác nhau nhưng dường như hình xăm nhện đen trên cổ là bắt buộc. Kinh khủng nhất phải kể đến tên đang dẫn đầu. Hắn đeo khuyên tai vàng, nhuộm răng đen, mặt xăm hình đầu lâu cỡ lớn và được bọn chúng gọi là Đầu Lâu.

“*Chúng ta sẽ bị đem ra làm bữa sáng mất!*” Một thủy thủ tàu Kim Hồ nói giọng run run.

Tên *ninja* hải tặc xăm hình đầu lâu lên tiếng, “Đứa nào trong bọn bây là dân biển?”

Không ai trả lời. Jack đặc biệt nhận thấy nhóm thủy thủ người Nhật và nô lệ Triều Tiên cứ cúi gằm mặt xuống sàn.

“Nghe này, bọn tao đang muốn bắt cá mập,” Đầu Lâu tiếp tục. “Đứa nào xung phong làm sẽ được trả tự do.”

Nghe thấy khả năng sống sót, một thành viên trong thủy thủ đoàn của tàu Kim Hồ lên tiếng, “Có tôi! Tôi xung phong!”

Tên hải tặc toét miệng cười tạo thành một cái lỗ đen giữa hình xăm đầu lâu. “Rất tốt.”

Nói đoạn hắn ra hiệu cho đàn em mở cổng. Jack nhận thấy đây chính là cơ hội trốn thoát duy nhất. Nó định giữ chân tên đàn em cho những người khác tháo chạy, nhưng Miyuki ở bên cạnh đã đặt tay lên vai im lặng lắc đầu. Bọn *ninja* hải tặc này rất quy củ, chúng chủ động cắt cử hai tên cầm giáo dài chĩa vào cửa cũi, ai có ý định chạy ra sẽ ngay lập tức trở thành con mồi.

Người thủy thủ ban nãy xung phong hơn hớn theo toán cướp biển ra phía mạn phải của tàu, nơi đã buộc sẵn một sợi dây thừng rất chắc.

“Cá mập ở đây TO lắm!” Đầu Lâu giải thích.

Muốn tỏ ra hữu dụng, người thủy thủ liền đáp, “Cho tôi một con mực... hay cá đối cũng được.”

Đầu Lâu trầm ngâm vượt khuyển tai trong lúc nghe lời đề nghị. Phía sau hắn, vài tên hải tặc khinh bỉ cười khẩy.

“Mực với cá thì không có, nhưng mà...”

Không một lời cảnh báo, Đầu Lâu tung cú đâm móc trúng quai hàm người thủy thủ khiến anh ta đổ gục xuống sàn tàu. Ba *ninja* cướp biển nhanh chóng khóa chặt tay chân anh ta cho tên xăm hình hổ, còn được chúng gọi là Hồ, dùng dây thừng buộc chặt vào cổ chân. Ngay sau đó chúng nâng người thủy thủ lên không trung. Vừa choáng váng vừa hoảng sợ, anh ta chỉ biết điên cuồng huơ tay cố giữ thăng bằng.

“... bọn tao có mày.”

“A ha ha ha ha!” Tên cướp biển xăm hình cặp kiếm cười lớn.

Đầu Lâu rút dao găm giắt ở đai lưng ra cắt một đường trên cánh tay người thủy thủ khiến máu anh ta nhỏ từng giọt xuống sàn. “Mỗi thế là được rồi đây.”

Xong xuôi, Hồ giơ cao môi câu sống lên chuẩn bị ném. Người thủy thủ liên tục khóc lóc van nài, “ĐỪNG MÀ! Tôi còn có vợ con ở nhà! LÀM ƠN!”

Tiếng la của anh ta thu hút sự chú ý của các toán cướp biển khác trên tàu. Thấy trò vui, chúng bèn tụ tập cả lại để quan sát. Đầu Lâu quay sang nói với Hồ, có vẻ như hắn đã đổi ý. “Thôi... cho nó đi.”

Nghe được câu này, người thủy thủ không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Thế rồi tên cướp xăm hình hổ chẳng nói chẳng rằng quăng luôn anh ta xuống biển. Sau tiếng tõm, hầu hết bọn cướp đều tụ tập quanh lan can háo hức xem.

“Ô, đã thấy vây cá rồi kìa!,” tên cướp xăm hình rắn hai đầu, còn được chúng gọi là Rắn, khoái trá.

Trong khoảng một phút tiếp theo, tất cả đều im lặng theo dõi chuyển động trên mặt nước. Jack và các tù nhân đương nhiên không thấy gì - mà họ cũng chẳng muốn thấy. Từ toán cướp phát ra âm thanh tiếc rẻ, có vẻ con cá mập vừa đớp hụt. Vài giây sau, đến lượt tiếng hô đặc thẳng, rồi tiếng la thất thanh vì đau đớn.

“Bắt được rồi!” Tên cướp xăm hình thập tự hô. “Hổ, kéo nó lên đi!”

Hổ bước tới chỗ dây thừng. Sau vài cú kéo mạnh, người thủy thủ được giật trở lên tàu. Mặt anh ta tái nhợt, miệng há ra thở dốc, cánh tay phải từ chỗ cùi chỏ trở xuống đã không còn lại gì.

“Sao mà lại thả nó!” Rắn thất vọng.

Câu nói mỉa này của hắn khiến đám *ninja* xung quanh phá lên cười, còn Jack thật sự cảm thấy buồn nôn.

“Làm lại đi,” Đầu Lâu tuyên bố. “Lần này phải cho cá đớp chắc vào.”

Người thủy thủ tội nghiệp lại bị quăng xuống biển. Lần này có khá đông cá mập tụ tập nên đám cướp tỏ ra rất hài lòng. Một tiếng gào xé nát không gian. Sau đó là im lặng tuyệt đối.

Hổ kéo dây thừng. Lần này dây lên nhẹ bằng.

Đầu Lâu gõ đầu Hổ. “Đồ ngu! Mà làm mất mồi của tao rồi!”

THUYỀN TRƯỞNG KUROGUMO

“Đó chính là lí do tớ nói phần quý của tộc Fuma lấn áp hơn hẳn phần *ninja*,” Miyuki nghiêm trọng nói trong lúc Đầu Lâu và đàn em đang mãi nhìn lũ cá mập. “Chúng không hề sở hữu cái gọi là tinh thần nhẫn giả.”

Jack gật đầu. Tinh thần nhẫn giả là đối trọng của *ninja* với tinh thần võ sĩ đạo của *samurai*. Một *ninja* phải luôn hướng tới sự thuần khiết và trầm ẩn, xua tan thù hận, cầu mong bình an. Còn bọn Phong Quý này thậm chí đến lương tâm cũng chẳng có.

“Ngoài ra còn một lí do nữa,” Miyuki tiếp tục nói nhằm tạm xua tan suy nghĩ của nhóm về viễn cảnh đen tối phía trước. “Hai mươi năm trước, tộc *ninja* của tớ đã đụng độ tộc Fuma....”

Jack, Saburo cùng Yori xích lại gần Miyuki - giờ đây chúng rất cần thứ gì đó để không phải nhớ đến người thủy thủ xấu số ban nãy.

“Đại tổ sư Soke kể rằng năm đó đại tổ sư Hattori được lãnh chúa vùng Suo thuê làm nhiệm vụ tiêu diệt Phong Quý, do bọn chúng liên tục quấy phá khu vực quanh biển Seto. Tổ sư Hattori dong thuyền xuôi về phương nam, ông bắt gặp bọn Fuma tại vịnh Beppu. Một trận chiến long trời lở đất nổ ra. Hầu hết tàu bè của quân cướp biển đều bị tiêu diệt, nhưng điều đó không đồng nghĩa với chiến thắng. Trong thời khắc quyết định, bọn Fuma đưa một chiếc tàu lửa xộc thẳng vào giữa đội tàu của tổ sư Hattori. Biết đây là chiêu cảm tử, ông bèn ra lệnh rút lui. Nhưng điều không ngờ là bọn Fuma đã cho người lặn xuống đục thủng đội tàu tự bao giờ. Không còn cách nào khác, mọi người đành phải nhảy xuống biển, và lập tức phát hoảng khi nhận ra toàn bộ vùng vịnh đều đã ngập trong dầu. Trước khi kịp phản ứng, chiếc tàu cảm tử phát nổ và toàn bộ *ninja* tham gia trận chiến ngày hôm đó, bao gồm cả tổ sư Hattori đều phải chịu số phận chết cháy.

“Chỉ là câu chuyện dùng để dọa người thôi,” Saburo bình luận.

“Để cảnh cáo thì đúng hơn,” Miyuki đáp. “Tộc Fuma cực kì tàn ác và xảo quyệt. Điều này khiến chúng vô cùng nguy hiểm. Tổ sư Soke có nói nếu

gặp thì phải tuyệt đối tránh xa.” Nói đoạn nữ sát thủ thở dài, “Chẳng hiểu sao chưa bao giờ tớ làm được theo lời ông ấy.”

“Thế thì tiêu thật rồi!” Thủy thủ duy nhất còn sống sót của tàu Kim Hồ co rúm trong nỗi sợ.

“Ít ra chúng ta cũng sống sót sau màn đụng độ với con hải long đấy chứ,” Saburo nửa đùa nửa thật nhằm khích lệ tinh thần cả bọn. Nhưng có vẻ như khung cảnh hãi hùng đó chỉ làm tình hình thêm tồi tệ.

“Ừm...,” Jack vẫn chưa thể tin được vào thứ mà mình đã *tận mắt* chứng kiến. “Nếu đúng là rồng, thì tại sao nó không tấn công quân Phong Quỷ? Chuyện đó mà xảy ra thì tụi mình đã có cơ hội trốn thoát rồi.”

Một người trong nhóm nô lệ hăng giọng, mắt ông ta dường như hơi điên loạn, cơ thể đầy vết tích của những trận đòn tàn bạo.

“Con rồng đó bị Phong Quỷ khống chế!” Ông ta rít.

Jack và nhóm bạn nhìn người đàn ông Triều Tiên này bằng ánh mắt ngờ vực.

“Con người không thể có quyền năng như thế,” Yori lên tiếng.

Người nô lệ cười lớn. “Phong Quỷ đâu phải là người. Họ là chúa tể biển Seto! Còn chúng ta chỉ là mồi cho cá mà thôi....”

Đang nói bỗng dưng ông ta im bặt, mặt không còn giọt máu lùi về phía góc cúi.

“Bọn đàn em của tao đối xử với tụi mày tốt chứ hả?” Một giọng nói thô kệch vang vọng.

Jack nhìn lên thì thấy khuôn mặt đáng sợ của tên thủ lĩnh cướp biển. Tên này sở hữu cặp mắt đen kịt như rắn độc, gò má cao vút, cằm để râu dài. Hắn vẫn đội chiếc mũ sừng rồng từ tối qua, trên người mặc áo giáp xanh đen thiết kế dạng vẩy trông như da rồng. Tay phải hắn nổi bật với hình xăm tơ nhện chạy dài lên đến cổ, nơi một hình xăm nhện đen khác lộ lộ cứ như thật.

Bất chấp ngoại hình đáng sợ của tên *ninja*, Miyuki vẫn không thể nhịn được trước lời nói móc mỉa. “*Đối xử tốt?* Bọn chúng vừa mới đem một người trong chúng tôi ra làm mồi cho cá mập đó!”

“Nó đói thì bọn tao cho ăn thôi,” tên *ninja* nói kiểu hiển nhiên, hắn nhe miệng cười để lộ hàm răng bén nhọn dị thường.

Yori đứng gần đó nhất giật mình kinh hãi. Thủ lĩnh cướp biển phá lên cười trước biểu cảm của cậu.

“Tao là thuyền trưởng Kurogumo. Chào mừng đến với tàu Nhện Đen,” Kurogumo làm bộ cúi đầu nói. “Khai mau! Chúng mày là ai?”

“Người hành hương... vừa trở về từ đảo Shikoku,” Yori lấy lại bình tĩnh đáp.

“Vậy thì tao là Thiên Hoàng,” Kurogumo mỉa mai. “Dựa vào chỗ vũ khí và kĩ năng chiến đấu cũng đủ khẳng định tụi bây không phải dân hành hương rồi.”

“Chúng tôi là võ sĩ,” Saburo nói giọng tự hào.

Thủ lĩnh cướp biển quan sát anh chàng trong một giây.

“Mày thì đúng. Nhưng *con nhỏ* này chắc chắn không.”

Nói đoạn hắn chuyển chú ý sang Miyuki, người vẫn đang trừng mắt lườm từ nãy.

“Rõ ràng mày có nguồn gốc *ninja*. Nói đi, thuộc tộc nào?”

Miyuki không trả lời một chữ.

“Mà thôi kệ. Tộc nào thì cũng là một lũ phản bội cả.” Biết Miyuki sắp phát hỏa vì bị sỉ nhục, Jack liền nắm chặt tay nữ sát thủ. Lúc này bản tính nóng nảy của cô phần nhiều sẽ mang lại rắc rối lớn. Cần phải giữ cho đầu óc thật bình tĩnh nếu muốn có cơ may tìm được cách tẩu thoát.

Hành động của nó không qua được mắt thuyền trưởng Kurogumo.

“Con nhỏ *ninja* cứ để sau,” hắn lên tiếng. “Còn mày, mày mới là đứa làm tao hứng thú nhất. Thật khó tin - một tên *samurai* ngoại quốc!”

Tên thuyền trưởng búng ngón tay ra hiệu cho cậu bé gần đó mang cặp song kiếm tới. Chuôi kiếm vẫn vải đỏ cho thấy đây chính là cặp *daisho* của Jack. Cậu bé nọ háo hức quỳ gối dâng món đồ lên cho Kurogumo. Thủ lĩnh cướp biển cầm thanh *katana* lên rút ra khỏi vỏ, cẩn thận quan sát phần lưỡi.

“Cái này là của Shizu rèn!” Hắn thốt lên kinh ngạc. “Nếu không tận mắt chứng kiến, có lẽ tao sẽ không thể tin mày là một võ sĩ... và cắt ngay lưỡi đứa nào dám nói láo như thế. Nhưng kĩ năng chiến đấu của mày là rất căn cơ bài bản. Một mình hạ được đến mười tên thuộc hạ của tao.”

Nói đoạn hắn liếc nhìn bốn tên *ninja* cướp biển đang bị treo trên cột buồm. “Cho tụi nó xuống đi,” Kurogumo ra lệnh cho Đầu Lâu. “Mong rằng lần sau chúng mày đừng để *một thằng nhóc* làm nhục như vậy nữa.”

Thuyền trưởng hải tặc thử vải đường kiếm. Hắn không khỏi mỉm cười hài lòng trước độ nặng và cân bằng vừa phải. Bất thành linh, Kurogumo phóng

kiếm chém tới thẳng nhóc đang quỳ dưới chân mình. Lưỡi kiếm xé gió lao tới, chỉ dừng lại khi vừa chạm vào cổ đối phương. Hồi hộp, thằng nhỏ nuốt ực một tiếng, giọt máu tươi chảy ra từ chỗ da bị cắt.

Khoan khoái tra kiếm trở lại vỏ, Kurogumo hỏi Jack, “Kiếm này mày lấy được từ đâu?”

“Bạn tặng,” Jack đáp.

“Hắn phải là một người bạn *rất đặc biệt* nhỉ?” Thuyền trưởng hải tặc nói rồi xua tay ra hiệu cho thằng nhỏ mang kiếm đứng ra góc. “Thật thú vị - làm cách nào mà một thằng ngoại quốc như mày có thể trở thành võ sĩ vậy?”

“Chuyện đó đã chẳng xảy ra,” Jack đáp bằng giọng lạnh lùng, “nếu cha tôi không bị chết dưới tay đám *ninja* hải tặc như *các người*.”

“Ái chà,” thuyền trưởng Kurogumo nhướn mày. “Tóm lại với thân phận *samurai* và *ninja* thì tụi mày khó mà toàn mạng được. Có điều tao không thường xuyên giết trẻ ranh cho lắm... trừ phi có lí do chính đáng.”

Một lần nữa hàm răng bén nhọn của hắn lại lộ ra.

“Mọi chuyện sẽ do Tatsumaki định đoạt.”

FUGU

Nằm giữa boong tàu, chiếc cũi chẳng giúp ích được gì nên Jack và những người khác phải gánh chịu cái nắng gay gắt. Dù thuyền trưởng Kurogumo có nói sẽ cho người mang thức ăn và nước uống tới, nhưng chuyện đó chưa hề xảy ra, và Jack cũng chẳng hi vọng gì nhiều. Đám *ninja* hải tặc chẳng việc gì phải quan tâm đến các tù binh đang chờ chết cả.

Điều may mắn duy nhất có lẽ là dựa vào cuộc nói chuyện thì bọn chúng chưa nắm được thông tin về thân phận của Jack, hay giải thưởng đang treo trên đầu nó.

“Liệu Tatsumaki có thể là ai nhỉ?” Jack mở cặp môi khô nứt nẻ ra nói.

“Hoặc là cái gì đó,” Yori chỉnh lại. “Từ đó vốn mang nghĩa bão táp.”

“Có lẽ hẳn định thả tội mình vào giữa một trận bão chẳng,” Saburo phát biểu trong trạng thái gần như ngất xỉu vì đói. “Và để mặc cho số phận quyết định.”

“Nếu thế tội mình vẫn còn cơ hội,” Jack cố tỏ ra lạc quan. “Tớ đã trải qua không biết bao nhiêu màn như vậy rồi.” Người nô lệ Triều Tiên ban nãy lại một lần nữa lên tiếng.

“Tatsumaki xuất hiện không báo trước... tàn phá mọi thứ... rồi sau đó...,” đến đoạn này ông ta làm động tác mở bụng bàn tay ra. “... biến mất vào hư vô.”

Nói đoạn ông ta đưa cặp mắt điên dại của mình nhìn nhóm Jack về thương hại. “Hi vọng sống sót từ Tatsumaki thì chẳng khác gì đưa đầu vào miệng hổ mà vẫn thở được vậy!”

Thế rồi người nô lệ Triều Tiên cười lớn, sau đó ho sặc sụa. Cơ thể gầy trơ xương của ông ta dường như không chịu nổi kích động. Jack và những người khác lập tức thấy chán nản hẳn. Dựa vào phản ứng này cũng đủ thấy cái chết là điều khó tránh khỏi.

Cửa cũi mở ra, thẳng nhóc hải tặc xuất hiện cùng với một bình nước.

“Quà từ thuyền trưởng,” nó nói rồi đặt xuống ngay cạnh Jack.

Xong việc liền lui ra cho một lính gác đóng cửa.

Jack nhặt bình nước lên, nhưng nhận thấy Yori liếm môi thèm thuồng bèn đưa cho cậu bạn của mình trước.

“Không, tớ uống sau,” nhà sư nhí nhảnh mạnh.

Jack giơ cao bình nốc một ngụm đầy, và gần như bị sặc ngay lập tức.

“Cái này là nước biển!” Nó liên tục phun trở ra.

Một tràng cười khoái trá vọng lại từ bên ngoài. Đầu Lâu và nhóm của hắn quan sát từ xa, thậm chí còn vỗ vai nhau ăn mừng trò chơi khăm.

“Nước ngon không, ngoại quốc?” Đầu Lâu móc mĩa.

Jack vẫn tiếp tục móc họng để nôn nốt chỗ nước muối còn lại. Bọn hải tặc thấy vậy càng rộng to hơn trước.

“Chưa thẳng tù mới nào thoát được trò này chúng mày nhỉ?” Đầu Lâu bình phẩm.

Jack quẹt tay rửa miệng rồi trừng mắt nhìn tên *ninja* hải tặc. “Ít ra còn đỡ hơn cái bản mặt của mấy người!”

Bọn hải tặc ngừng cười chuyển sang gầm gừ giận dữ.

Đầu Lâu có vẻ nghiêm túc hơn. Hắn nhặt một cây gậy gỗ lên bước tới chỗ cũi. “Xem ra không đánh mày không được rồi, ngoại quốc.”

Rồi hắn quất gậy gỗ vào cũi làm nứt cả chấn song tre.

“Tôi không sợ ông đâu, Đầu Lâu!” Jack vẫn gan dạ chống đối.

Lần này đến lượt Miyuki nắm tay ngăn cản Jack. Nhưng ý định của nó là dụ tên Đầu Lâu mở cổng nhằm có được thời cơ tẩu thoát.

“Giỏi thì lên đi!” Jack tiếp tục.

Điên tiết, Đầu Lâu rống, “Rồi mày sẽ phải hối hận đó con ạ!”

Hắn đẩy tên lính canh sang bên định mở cổng. Đúng lúc này thì một loạt tiếng động lớn vang vọng từ ca-bin, hóa ra đầu bếp của bọn cướp vừa bước ra dùng muỗng gỗ mạnh vào thùng nước dùng.

Thấy vậy tên Đầu Lâu cáu tiết, “May cho mày đấy, ngoại quốc. Lát nữa rồi mày sẽ biết tay.”

Hắn chen ngang hàng dài hải tặc bước lên phía trước. Mùi cơm cá thơm lừng tràn ngập trong không khí.

“Tớ sẵn sàng đánh đổi tất cả để được ăn,” Saburo rên rỉ xoa cái bụng đang sôi của cậu chàng.

“Sau khi tụi mình thoát,” Jack an ủi, “nhất định tớ sẽ đãi cậu một bữa thịnh soạn nhất từ trước đến giờ.”

“Chuyện đó sẽ không xảy ra nếu cậu cứ tiếp tục khiêu khích bọn chúng, Jack ạ,” Miyuki xen ngang. “Rốt cục cậu đang nghĩ cái gì vậy?”

Jack bèn giải thích kế hoạch của mình. “Tớ muốn ra tay trước khi tụi mình xuống sức.”

“Ừm. Bọn lính canh cứ để tớ xử lý cho.”

Jack gật đầu đồng tình.

“Tên Đầu Lâu quay lại rồi kìa,” Yori thì thầm cảnh báo.

“OK, ngay lúc tớ bước ra ngoài, Miyuki sẽ xử lý tên lính canh,” Jack nhắc nhở đám bạn. “Còn Yori và Saburo, hai cậu hãy chạy thật nhanh đến phía cuối mạn trái, chỗ mấy cái thùng gỗ kia, lấy đó làm phao, rồi tụi mình sẽ cùng nhau nhảy xuống.”

Cả bọn gật đầu rồi chuẩn bị thực hiện kế hoạch tẩu thoát.

Thế nhưng dường như Đầu Lâu và đàn em của hắn đã quên khuấy vụ lùm xùm trước đó. Bọn chúng ngồi xuống ngay cạnh củi bốc lấy bốc để thức ăn cho vào miệng.

“Có ai thấy đói không?” Đầu Lâu giơ cao đĩa cơm nóng hổi ngay trước mũi các tù nhân.

Trước khi kịp suy nghĩ, Saburo đã buột miệng trả lời, “Có! Có tôi!”

Nụ cười đen nhẻm của tên *ninja* chợt tắt ngấm.

“Đương nhiên là mày phải đói rồi,” hắn vừa nói vừa cho một miếng cá vào mồm nhai rau rầu.

Ăn xong, hắn phui mông đứng dậy. “Nghe đây, tao sẽ cho chúng mày ăn, nhưng chỉ đúng bốn đĩa thôi. Rồi, đĩa nào muốn ăn?”

Một thủy thủ người Nhật mặt hốc hác gầy trơ xương quỳ rạp xuống đất. “Tôi muốn, làm ơn,” anh ta van nài.

Đầu Lâu gật đầu. “Tiếp?”

Thành viên cuối cùng còn sót lại trong số bốn thuyền viên của tàu Kim Hồ cũng đầu hàng cơn đói mà quỳ xuống bên cạnh.

“Chỉ còn hai suất nữa thôi đó,” Đầu Lâu nói bằng giọng bồn chồn.

Một lần nữa, Jack nhận thấy người nô lệ Triều Tiên có cặp mắt điên dại ngồi im lặng, mặc dù thoạt trông thì ông ta chính là kẻ đói nhất ở đây. Ngoài ra thì rất lạ là những người tù khác cũng không có vẻ gì hào hứng trước cơ hội có cái bỏ vào bụng này.

Sốt ruột vì không có ai xung phong, Đầu Lâu chỉ Saburo nói, “Một phần cho con lợn vậy.”

“Rồi, đĩa nào sẽ là đĩa cuối cùng?” Tên Hồ đưa mắt lướt quanh cũi hỏi.

“Thằng ngoại quốc được không?” Tên xăm hình thập tự đề nghị.

Đầu Lâu lắc đầu. “Không, thằng đó không đáng được ăn. Với lại tao đã có kế hoạch khác cho nó rồi. Thôi thì ban phước giúp thằng cha thuyền trưởng tội nghiệp đang ôm đầu trong góc kia vậy.”

Lúc tên lính canh mở cũi cho bốn người được chọn ra ngoài, Jack gật đầu làm hiệu với Miyuki. Nữ sát thủ nhanh chóng lao tới, nhưng chưa kịp hành động đã bị chặn đứng bởi một ngọn giáo sắc lẹm.

“Đừng mơ em gái ạ,” Rắn xua Miyuki vào trong.

Bốn người được chọn tuân tự bước ra ngoài. Saburo do dự không muốn bước nên bị bọn hải tặc dùng vũ lực hối thúc từ sau. Riêng Đầu Lâu lại lịch thiệp khác thường, mời họ thành vòng tròn trên boong tàu.

Rồi hắn nhìn quanh vẻ bức tức. “Thằng oắt chạy việc mới đâu rồi?”

Phải một lúc sau nhóc hải tặc mới xuất hiện, tay cầm theo một cái khay lớn trước khi bị Đầu Lâu giật lấy véo mạnh vào tai. “Lần sau mà còn chậm là tao mời mày ăn luôn đó.”

Thằng bé hải tặc vội vã cúi đầu tạ lỗi rồi lập tức lui vào trong.

Trở lại với kiểu ăn nói nhẹ nhàng, Đầu Lâu phô trương đặt khay xuống để lộ bốn mẫu cá màu trong suốt.

“Sashimi Fugu!” Hắn tuyên bố.

Miyuki lập tức thờ ắt. Jack lên tiếng hỏi khi nhận thấy biểu cảm hãi hùng trên khuôn mặt nữ sát thủ, “Sao vậy?”

“Fugu, cá nóc là một loài rất độc,” Miyuki đáp. “Bọn tớ thường tắm nọc của nó lên phi tiêu làm vũ khí ám sát. Fugu vẫn có thể ăn, nhưng phải được chế biến rất cẩn thận. Còn không sẽ dẫn đến cái chết.”

Bốn người tù nhân có vẻ cũng nhận ra sự nguy hiểm của món ăn trước mặt mình. Thuyền trưởng tàu Kim Hồ đứng lên đầu tiên.

“C... cảm ơn,” ông ta lắp bắp. “Nhưng tôi chưa đói tới mức đó.”

Tên *ninja* xăm hình thập tự liên đẩy nạn nhân ngồi xuống trở lại. “Chưa ăn xong mà rời khỏi bàn là không phải phép đâu nhé.”

Đầu Lô ghé tai các tù nhân nở nụ cười tà ác công bố, “Chỉ *một* trong số bốn miếng cá này là có độc thôi. Chúc ngon miệng!”

HẤP HỐI

Bốn tù nhân sợ hãi liếc nhìn nhau. Thần chết đang chờ đợi một trong số họ trên cái khay kia. Những miếng cá nóc giống hệt nhau đây cạm bẫy. Không ai đủ can đảm đưa tay ra trước tiên.

“Mau ăn đi chứ!” Đầu Lôu vừa hối thúc vừa dí dao găm sát cổ họng Saburo. “Nếu không thì đừng trách...”

Không còn cách nào khác, Saburo đưa cánh tay run run ra trước đĩa fugu.

“Đừng mà, Saburo!” Jack cắn phần hét to như muốn khóc. Nó không thể ngờ có ngày tính mạng của bạn mình lại bị đem ra làm trò đùa như thế.

“Câm mồm!” Đầu Lôu khoái chí ra mặt. “Đứa đầu tiên là đứa có xác suất sống sót cao nhất đó.”

Bị hối thúc, Saburo đành lấy đại miếng cá ở xa nhất. Anh chàng hít một hơi thật sâu đặt vào miệng rồi nhắm mắt nhai.

“Nuốt hết đi,” Đầu Lôu lâu nhắc.

Saburo vận động dũng khí nuốt thứ rất có thể là kịch độc vào người. Tên Đầu Lôu hài lòng chuyển dao sang đối tượng tiếp theo - thành viên thủy thủ đoàn cuối cùng của tàu Kim Hồ.

Quá sợ hãi, anh này run rẩy lùi ra sau, nhưng rất nhanh đã bị tên Hồ túm tóc kéo về chỗ cũ. Hắn nhân tiện banh luôn miệng nạn nhân ra cho tên Đầu Lôu chọn một miếng cá bỏ vào. Bị sặc mạnh nên cuối cùng người thủy thủ tội nghiệp cũng nuốt trọn miếng cá. Hồ vẫn kiểm tra kĩ thành quả rồi mới chịu buông tóc anh ta ra.

Tự biết số phận nên người thủy thủ Nhật Bản nuốt luôn miếng cá gần mình nhất rồi nhai ngấu nghiến thứ rất có thể sẽ là bữa ăn cuối cùng của cuộc đời.

Bốn miếng chỉ còn một, thuyền trưởng tàu Kim Hồ cố tình câu thêm giờ. Ông ta những mong có thể tìm thấy dấu hiệu gì đó từ những người còn lại trước khi ăn phần cá nóc cuối cùng.

“Chả ích lợi gì đâu,” tên Đầu Lâu nói. “Có độc thì cũng từ từ mới ngấm được.”

Hắn ra lệnh cho tên hải tặc xăm hình thập tự ép thuyền trưởng nuốt miếng fugu. Bốn người tù hồi hộp nhìn nhau, chờ đợi cái chết diễn ra cho đối phương... để có thể biết rằng mình sẽ sống. Cùng lúc đó thì bọn *ninja* hải tặc bên ngoài hồ hởi cá cược kết quả.

“Tao đặt ba đồng thắng mập sẽ chết.” Tên Đầu Lâu lên tiếng.

“Bốn đồng cho thắng cha thuyền trưởng,” tên xăm thập tự vừa đặt vừa vỗ vai nạn nhân của mình.

Quân hải tặc tụ tập rất đông nên tiền cược là khá lớn.

Bốn tù nhân mặt cắt không còn giọt máu. Rất có thể chất độc đang từ từ ngấm vào máu của họ, tất cả chỉ để mua vui cho bọn Phong Quỷ tàn ác.

“Môi tớ đang co giật!” Saburo hải hùng nhìn Miyuki.

Không khí cá cược sôi động hơn hẳn sau khi nghe thấy thông tin này.

“Không sao đâu,” Miyuki trấn an. “Ai ăn cá nóc vào cũng bị như vậy cả.”

Nghe vậy Saburo mới an tâm đôi chút, nhưng Jack nhận thấy dường như cậu bạn của mình đã gần đến bờ vực điên loạn. Nó thậm nghĩ nếu đổi lại là mình thì cũng khó tránh khỏi điều tương tự.

“Ngừng nhận cược,” tên Đầu Lâu tuyên bố. Nghe lệnh, đám hải tặc xung quanh bèn tản ra chờ đợi kết quả.

Vẫn chưa tù nhân nào cho thấy dấu hiệu bị trúng độc. Jack bắt đầu hi vọng rằng tên Đầu Lâu kia chỉ nói đùa để chơi khăm họ. Vấn đề là căn cứ vào thái độ đặt cược rất nghiêm túc ban nãy thì khả năng này là rất nhỏ.

Người thủy thủ Nhật Bản dùng tay móc răng để lộ bộ nướu đỏ rực khiến đám hải tặc nổi một trận xôn xao. Có điều phần nhiều đây là do đói ăn kéo dài, chứ không phải tác dụng của độc dược.

Mỗi giây trôi qua không khí lại càng thêm căng thẳng.

Jack đập chần song rồi nói với Saburo, “Cậu sẽ không sao đâu. Tớ đảm bảo đấy.”

Saburo cố gượng cười quay lại nhìn Jack. “Ngày trước mẹ tớ vẫn thường nói, kiểu gì cũng có ngày cái tật tham ăn của tớ quay lại hại thân.”

“Ô! Tao thắng rồi!” Tên Rắn reo lên.

Hắn chỉ tay vào những vết màu đỏ tươi đang hiện ra trên da con mồi của mình. Những tên khác cũng chăm chú quan sát nạn nhân xấu số.

Nhận thấy điều khác lạ, người thủy thủ cuối cùng của tàu Kim Hổ cúi xuống nhìn và ngay lập tức đổ mồ hôi lạnh, rồi anh ôm chặt cổ mình.

“Nước!” Anh ta van nài. *“Cổ tôi cháy mất rồi!”*

Cổ đứng dậy nhưng không còn sức, người thủy thủ đổ gục xuống sàn, toàn thân không còn chút sức lực.

“L... làm... ơn... cứu... với... không... thờ... được...”

Thậm chí đến khả năng nói cũng chẳng còn, anh ta liên tục co giật như thể cá mắc cạn. Trong lúc nạn nhân tội nghiệp đang hấp hối thì một tiếng reo vang phấn khích chọt vang lên.

“May quá! Không phải mình!” Thuyền trưởng tàu Kim Hổ dấm tay vào không khí vui mừng.

Người thủy thủ cứ yếu dần, cuối cùng là nằm yên bất động, duy chỉ có đôi mắt hấp háy báo hiệu cho sự sống. Một lát sau thì anh ta thở hắt một tiếng, rồi lịm hẳn.

Tên Rắn và một số tên khác bắt đầu ăn mừng chiến thắng, trong khi số còn lại liên tục chửi bới thóa mạ. Thậm chí Jack cũng cảm thấy những cảm xúc rất lẫn lộn - một đằng vui mừng vì Saburo đã thoát nạn, đằng khác lại thương cảm cho số phận của người thủy thủ. Không ai đáng phải chịu một cái chết bi thảm đến vậy cả.

Trò chơi đã kết thúc, ba người tù sống sót bị tổng trở lại vào cũi. Saburo ngồi xuống trong cái ôm của những người bạn. Thuyền trưởng tàu Kim Hổ tươi cười quay về góc của mình. Duy chỉ có thủy thủ người Nhật Bản là vẫn nằm im, trên mặt lấm tấm đỏ, chân tay co giật, hô hấp khó khăn.

“Ôi chà,” tên Đầu Lôu làm bộ lo lắng. *“Hình như đầu bếp làm ẩu cả bốn miếng rồi thì phải.”*

Hắn phá lên cười, Saburo và thuyền trưởng thì thay đổi từ trạng thái nhẹ nhõm sang kinh hãi tốt độ. Tên Đầu Lôu cứ thế lui ra cùng với đám đàn em, để mặc nạn nhân của mình cho số phận.

Phải mất một lúc thuyền trưởng tàu Kim Hổ mới hoàn toàn nhận rõ vấn đề, miệng lắp bắp, *“KHÔNG... không... không thể nào... Tôi chưa muốn chết!”*

Thủy thủ người Nhật đã tắt thở, co thể bất động hẳn.

“Tớ không... cảm giác được lưỡi nữa,” Saburo lên tiếng.

Không để phí dù chỉ một giây, Miyuki giật bình nước biển đặt lên môi Saburo.

“Mau uống đi!”

Saburo tròn mắt nhìn Miyuki, nhưng cô đã dùng sức dốc mạnh bình. Nuốt được vài ngụm thì Saburo bắt đầu nôn.

“Cậu đang làm gì vậy?” Jack vội vàng chạy lại đỡ Saburo.

“Cậu tránh ra!” Miyuki ra lệnh. “Nếu không nhanh chóng rửa ruột thì vô phương cứu chữa đó.”

Saburo nôn ọe liên tục, lần này ra được cả những mẩu cá trong suốt còn chưa tiêu hóa hết.

Góc bên kia, thuyền trưởng vẫn rên rỉ thành tiếng. “Tôi không muốn chết... không muốn... chết...”

“Dùng tay móc họng đi!” Miyuki cố giúp, nhưng thuyền trưởng đã quá hoảng loạn nên không thể nghe theo.

Thấy Saburo lão đảo, Jack đỡ bạn nằm xuống. Yori tháo khăn hành hương làm thành chiếc gối tạm. Miyuki lục lọi quần áo lấy ra một chiếc túi mà đêm qua quân Phong Quỷ chưa phát hiện. Cô lấy từ bên trong ra một túi giấy gói thứ thuốc màu đen.

“Giữ đầu cậu ấy thật chắc,” nữ sát thủ bảo Jack và Yori.

Saburo thở nặng nhọc, trên người hầu như không còn cảm giác, một lúc sau thì bắt đầu co giật.

“Phật Tổ linh thiêng, xin phù hộ cho cậu ấy,” Yori cầu nguyện với đôi mắt nhắm lẹ.

Cơ sốc qua đi, Saburo yếu ớt quay sang nói với Yori, “Tớ... không... chết... được đâu...”

“Uống đi,” Miyuki thả viên thuốc màu đen vào miệng Saburo.

“Cái này... ghê quá,” Saburo phản ứng.

“Đương nhiên rồi, là than đó. Nó sẽ hút bớt độc tố trong người cậu. Thôi lo nuốt đi, trước khi miệng bị mất cảm giác.”

Saburo làm theo hướng dẫn. Phía đối diện, thuyền trưởng tàu Kim Hồ khụy hẳn xuống và liên tục đập tay vào ngực.

“Bây giờ... tớ mới biết... say sóng... chưa là gì cả...,” Saburo lắp bắp.

Yori quỳ sát một bên, hai tay chấp lại, miệng lẩm nhẩm cầu kinh.

Jack quay sang hỏi Miyuki, “Tụi mình có thể làm gì *thêm* cho cậu ấy không? Đây là độc của *ninja* cơ mà - chẳng lẽ cậu không có thuốc giải ư?”

Nữ sát thủ buồn bã lắc đầu. “Fugu là kịch độc không thuốc giải. Nhưng Saburo vốn rất mạnh mẽ. Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi, và cầu nguyện mà thôi.”

NHÓC HẢI TẶC

Saburo nhìn thẳng vào Jack, khuôn mặt trông như thể đang rất bình thản. Nhưng đây chỉ là phản ứng sau khi ăn fugu. Miyuki nói rằng chất độc của cá sẽ từ từ làm cơ thể bị tê liệt khiến nạn nhân vẫn tỉnh táo cho đến khi phổi ngừng hoạt động và chết vì ngạt thở. Đó cũng là lí do tại sao các *ninja* lại ưa thích sử dụng loại độc này.

“Cậu thử được chứ?” Jack hỏi.

Saburo nháy mắt hai lần. *Được.*

“Thử nhúc nhích ngón chân xem?”

Jack nhìn xuống, nhưng chẳng có gì chuyển động cả.

“Vẫn tốt,” Jack nói dối vì không muốn làm bạn mình bỏ cuộc. “Thế, cậu có cảm nhận được tay mình không?”

Saburo nháy mắt một lần. *Không.*

“Cố lên nào,” Jack động viên. “Miyuki nói nếu qua được đêm nay thì cậu sẽ hoàn toàn hồi phục thôi.”

Saburo nháy mắt hai lần.

Yori vẫn túc trực bên cạnh cầu nguyện. Jack đứng dậy đến chỗ Miyuki đang buộc chiếc áo hành hương nó đưa lúc này để che nắng cho Saburo. Giờ đã là giữa trưa, mặt trời chói lọi trên đường tiến về phương nam. Jack giúp Miyuki giữ chặt góc cuối cùng.

“Có nhiều người từng vượt qua được độc cá nóc chứ?” Jack thì thầm.

Miyuki ngừng lại trong vài giây. “Một.”

Jack ngừng tay sững sờ nhìn cô bạn.

“Tớ chỉ biết mỗi một mà thôi,” Miyuki vội thêm vào. “Và người đó chính là Soke. Cũng qua đó tớ mới biết cách hạn chế loại độc được này.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Saburo ngừng thở?”

Miyuki cắn môi dưới, mặt có vẻ không chắc chắn.

“Lúc đó tớ sẽ thờ thay cho cậu ấy.”

Jack nhúm mày. “Nghĩa là sao?”

“Thôi không khí vào phổi Saburo - và hi vọng rằng cậu ta sống sót cho đến khi chất độc tan đi để có thể tự thờ trở lại.”

Jack chưa bao giờ nghe đến kỹ thuật cứu hộ lạ lùng này, nhưng hết mực tin tưởng ở Miyuki và các kỹ năng kì diệu của nhân giả, chính bản thân nó cũng từng trải qua chuyện này rồi.

“Chúng ta có thể dùng Cửu Tự Ấn chứ?” Jack gợi ý.

Miyuki suy nghĩ rồi đáp, “Tuy không có tác dụng giải độc... nhưng thuật Sha có thể sẽ giúp ích cho tim và nội tạng của Saburo. Để tớ thử xem sao.”

Cô quỳ gối bên cạnh chấp tay tạo thành dấu Sha, nhắm mắt bắt đầu niệm thần chú chữa thương.

“On haya baishiraman taya sowaka...”

Hơi thở nặng nhọc của Saburo lập tức nhẹ nhàng hẳn. Jack bèn cởi khăn choàng quạt phe phẩy cho Saburo trong lúc Yori vẫn cầu nguyện, mọi người đều nỗ lực bằng tất cả sức lực vì đồng đội của mình.

Vị thuyền trưởng tàu Kim Hổ thì không may mắn như vậy. Dù cơ thể ông ta đôi lúc vẫn cử động, nhưng chất độc đã ngấm ra toàn thân, sinh mạng trôi đi dần theo từng hơi thở.

“Lại thêm một phần ăn cho cá,” người nô lệ Triều Tiên lầm bầm. *“Tất cả chúng ta đều sẽ là mồi cho cá.”*

Cửa cũi bật mở, thằng bé cướp biển mang theo một cái nôi lớn đặt vào giữa, nước gạo óc ách đổ ra ngoài. Nhóm tù nhân nhìn thấy liền nhao nhao tới tranh giành như thể một bầy chó dại.

Jack đang định lại xem có thể lấy gì về cho nhóm của mình không thì nhóc cướp biển bất ngờ lại gần lấy từ tay áo ra vài con cá nường đưa cho nó, thay bình nước biển ban nãy bằng một bình nước đầy.

“Đổi nước biển thành thuốc độc đấy à?” Jack mỉa mai.

“Không, nước sạch đấy,” nhóc cướp biển nhấn mạnh. “Còn kia là cá thu.”

Jack vẫn giữ ánh mắt nghi hoặc.

“Lần trước chính Đầu Lâu đã bắt tôi thay nước biển vào để trêu các người.”

“Ừ, vui quá nhỉ,” Jack uất ức.

Nhóc cướp biển trông chừng khá xấu hổ. “Thôi ăn nhanh trước khi những người khác nhìn thấy đi,” cậu ta nhắc. “Tôi đã phải mạo hiểm một trận đòn đau vì các vị đấy.”

Quá đói, Jack quyết định nhận chỗ cá. Nó nhúng một ngón tay vào bình nước và nhận thấy đây đúng là nước *sạch*. Biết nhóc cướp biển thật lòng tốt với mình, nó vội vàng cúi đầu đáp lễ. “Cảm ơn, tên cậu là gì?”

“Cheng.”

“Tôi là Jack.”

Cheng mỉm cười, nụ cười làm bừng sáng cả khuôn mặt. Cậu bé này có những đường nét rất nhẹ nhàng, chân mày thanh mảnh, mắt xếch, môi mỏng, tóc thắt bím, người tuy nhỏ nhưng chắc. Trông Cheng không giống các *ninja* hải tặc khác... hay thậm chí là người Nhật.

“Cậu đến từ đâu?” Jack hỏi.

“Một ngôi làng nhỏ gần đảo Bồng Lai, Trung Quốc,” Cheng vừa đáp vừa tò mò nhìn Jack. “Tôi chưa từng gặp ai tóc vàng như anh cả...”

“Ê, thằng kia! Mày làm cái gì mà lâu dữ vậy?”

Đầu Lâu nói vọng lại trong lúc cùng đám đàn em cuốn dây lên.

“Khắc nhổ vào thức ăn của bọn chúng ạ!” Cheng la lớn.

Tên Đầu Lâu hài lòng ra mặt. “Thằng này có tương lai!”

Cheng quay lại nhìn Jack ra vẻ cảm thông. “Hi vọng anh ấy sẽ qua khỏi,” cậu nói rồi chui ra khỏi cũi.

Cuộc gặp gỡ này giúp cho lòng tin vào con người của Jack được khôi phục đôi chút. Nhìn Cheng bước dần tới chỗ cột buồm, nó không khỏi tự hỏi tại sao một cậu bé Trung Quốc lại dính dáng đến bọn Phong Quỷ như vậy.

Đẹp suy nghĩ sang bên, Jack cầm bình nước cúi sát xuống Saburo, “Cậu còn nuốt được không?”

Saburo nháy mắt hai lần. Jack bèn cùng Yori đỡ cậu bạn dậy uống nước. Tuy tràn ra không ít nhưng chí ít cũng làm Saburo phần nào tươi tỉnh hơn.

Sau khi đặt Saburo nằm xuống, Jack bắt đầu bẻ chỗ cá thu chia cho cả nhóm.

“Cho Saburo ăn được không?” Nó hỏi.

Miyuki lắc đầu. “Sẽ sặc mất. Với lại, việc cần kíp bây giờ là làm sao thải chất độc ra càng nhanh càng tốt.”

Dù vậy thì ba người vẫn chủ động tránh sang một bên rồi mới cùng nhau ăn phần cá thu thơm phức. Jack cảm thấy sức lực như tràn về, bất chấp bữa ăn có phần ít ỏi.

Lúc ba người liếm sạch ngón tay chia nhau nước uống thì Saburo bất ngờ co giật mạnh. Cả bọn vội vàng quay lại thì thấy hơi thở của cậu bạn rất hỗn loạn, mắt lồi cả ra.

“Cậu ấy làm sao vậy?” Yori lo lắng.

“Có vẻ như chất độc xộc đến phổi rồi,” Miyuki đáp.

Nói đoạn nữ sát thủ liền thực hiện nghi thức Sha, nhưng lần này công hiệu rất ít ỏi. Saburo càng lúc càng gần hơn với cái chết.

“Tớ không tạo ra đủ khí,” Miyuki thở dốc, mồ hôi trán vã ra lạnh toát. “Kiểu này thì cậu ấy nguy mất.”

Jack vội vàng ngồi xuống bên cạnh. Đã từng được tập Cửu Tự Ấn, nó biết tư thế cũng như thần chú Sha, nhưng mới chỉ thực hành trên bản thân, chỉ mong rằng sự kết hợp của hai người sẽ tạo ra đủ lượng khí cần thiết.

Cơn nguy kịch của Saburo lên đến đỉnh điểm, rồi hạ dần cho đến lúc cơ thể chỉ còn rung nhẹ, hơi thở điều hòa hơn.

“Ráng thêm một chút nữa,” Miyuki động viên, “cậu ấy nhất định sẽ qua được.”

“Ê, thằng ngoại quốc!” Giọng nói ghê rợn vang lên. “Mày vẫn còn chuyện chưa giải quyết với tao.”

“Để sau đi,” Jack cố gắng giữ tập trung.

“Ngay bây giờ,” tên Đầu Lâu nhấn mạnh.

Một mũi giáo ấn vào cổ Jack.

Dẫu vậy nó vẫn không chịu nhúc nhích. Tính mạng của Saburo còn hay mất chính là ở lúc này.

“Đừng cố chọc tao,” tên Đầu Lâu điên tiết, lưỡi giáo đã sắp xuyên thủng da thịt Jack.

Đến lúc này thì Yori quyết định quỳ xuống cạnh Jack thì thầm, “Để tớ thế chỗ cho.” Cả hai đưa đều hiểu rất rõ Yori mới chỉ biết đến kỹ năng *ninja* này thông qua vài lần quan sát Miyuki thực hiện, và cậu chưa từng thử qua bao giờ.

Dù rất không muốn nhưng Jack vẫn đành phải dừng tay. Ngay tức khắc, tình trạng của Saburo xấu đi trông thấy. Chờ cho Yori vào vị trí bắt đầu

niệm chú, Jack đứng dậy bước ra khỏi cũi. Nó vẫn liên tục nhìn về hướng Saburo trong lúc bị tên Đầu Lâu lôi ra giữa boong tàu, nơi nhóm đông cướp biển đã tụ tập sẵn chờ đợi màn hành hạ tên tù nhân ngoại quốc.

Tay lăm lăm ngọn giáo, Đầu Lâu dí sát vào mặt Jack thách thức. “Mày đắc tội không chỉ với mình tao, mà còn cả các anh em ở đây nữa.”

Bốn tên cướp biển bước lên tròng mắt nhìn Jack, tay chúng vẫn còn ửng đỏ sau màn bị treo lên lúc sáng. Xem chừng cả bọn chỉ chờ thời cơ để lao vào hành hạ con mồi.

Jack âm thầm đánh giá địch thủ. Tuy trông có vẻ đáng gờm, nhưng nó đã từng hạ chúng lúc ở trên tàu Kim Hổ, và hoàn toàn có thể tái hiện điều đó. Vấn đề nằm ở chỗ tên Đầu Lâu. Cơ thể đầy sẹo cho thấy hẳn là một chiến binh dày dạn kinh nghiệm. Jack biết nó cần phải nhân lúc sung sức hạ cho được tên Đầu Lâu trước, rồi mới tính đến bốn tên còn lại.

“Nhanh lên đi,” Jack vừa nói vừa cởi giày để có độ ma sát tốt hơn.

“À, đối thủ của mày không phải tao... hay tụi nó,” tên Đầu Lâu cười nhạt. “Mà là nhà vô địch của tàu, Manzo.”

Từ chỗ cửa ca-bin, một tên hải tặc với thân hình lực lưỡng bước tới. Hẳn to gấp ba lần Jack, cái đầu cạo trọc bóng lưỡng, râu ria rậm rạp, nắm đấm tựa búa tạ, cơ bắp cuộn cuộn, chân bước đi huỳnh huých trên sàn gỗ. Bên cạnh hình xăm nhện đen, tên này còn có một cái đầu quỷ há miệng mọc ra trên múi bụng chắc nịch. Cuối cùng, để hoàn thiện nốt ngoại hình khủng khiếp là những Hán tự khắc trên mu bàn tay. Bên phải là chữ “Sấm,” bên trái là chữ “Chớp”.

Manzo vừa nắm tay ra oai vừa hùng hổ bước về phía Jack.

QUYẾT ĐẤU TAY KHÔNG

Nhìn thấy tên khổng lồ này mà Jack cảm tưởng như tim mình vừa lỡ nhịp. Manzo như thể bước ra từ những cơn ác mộng - thân hình tựa bò mộng hăng tiết. Hẳn không mang theo vũ khí, rõ ràng đây sẽ là một trận đánh tay không. Mà điều đó cũng chẳng quan trọng - bởi lẽ tay hẳn *chẳng* khác gì vũ khí, chỉ một cú bạt tai thôi là đủ cho Jack đo sà.

Ăn vận đơn giản nên Jack rất nhẹ nhàng, dễ dàng di chuyển linh hoạt. Và thực sự nó sẽ cần đến điều này. Tuyệt đối không thể chủ quan trước một đối thủ nguy hiểm như vậy. Nghĩ bụng, Jack đệm nhảy chuẩn bị cho trận chiến sống còn.

Trong lúc Manzo bước tới, Jack nhớ lại trận đấu thể thuật trong cuộc Tha Lưu Tử Thí ba năm về trước. Lần đó Jack phải đánh với Raiden, một kẻ cũng có thân hình đồ sộ kiểu Manzo. Lẽ ra nó chẳng có cơ hội nào chiến thắng, nhưng lại vô tình mơ thấy hình ảnh quỷ và bướm. Con quỷ vung gậy sắt quật vào bướm, nhưng bướm dễ dàng né tránh, và cứ duy trì như vậy cho đến lúc quỷ tự mình đổ gục vì kiệt sức.

Lần này tên *ninja* hải tặc cũng có xăm hình đầu quỷ la hét. *Dường như giấc mơ năm nào lại ứng hiện một lần nữa!* Nếu có thể khiến Manzo mất sức thì cơ hội sẽ đến.

Một cú đâm từ bên tay khắc chữ “Sấm” phóng tới đầu Jack. Nó thụp đầu né tránh rồi nhảy sang bên. Giờ là bên “Chớp”, cú đâm móc thẳng vào be sườn. Jack vội vàng cong người hóp bụng. Đòn tấn công của Manzo lướt qua da nhưng không gây ra thương tổn. Rất nhanh, những đòn tấn công vũ bão vung tới tấp khiến Jack phải lùi lại.

Cứ như vậy nó liên tục né tránh, Manzo tuy mạnh nhưng khá chậm.

“Đánh chết nó đi!” Tên hải tặc Hồ gào lên.

Càng lúc càng tức tối, những cú đâm của Manzo bắt đầu trở nên điên loạn. Ngược lại, Jack như thể đang bay nhảy trên sàn đấu. Nó cúi đầu tránh cú “Sấm”, lùi ra né cú “Chớp”. Không một đòn nào trúng được đích, thậm

chí đến bọn hải tặc đứng bên ngoài cũng bắt đầu la ó phản đối trận đấu tẻ nhạt này.

“Đứng im coi, đồ hèn!” Tên xăm hình thập tự khiêu khích.

“VẬY mà cũng tự xưng là võ sĩ đó hả!” Tên Đầu Lâu thêm vào. Hắn ra lệnh cho đám đông, “Áp sát nó!”

Vòng tròn hải tặc liền thu lại khiến cho không gian sàn đấu nhỏ đi đáng kể. Trong lúc tập trung tránh đòn, Jack bất ngờ bị tên Rắn ngáng chân ngã chổng gọng.

Manzo lập tức tận dụng thời cơ tung chân đạp thẳng vào ngực Jack. Một tiếng gãy giòn khùng khiếp vang lên, Jack vừa kịp phóng mình sang bên trước khi sàn tàu vỡ vụn, chân Manzo kẹt luôn trong đồng gỗ.

Jack bật dậy chuyển sang thế tấn công. Bằng tốc độ chóng mặt và sức mạnh của một võ sĩ đã kinh qua luyện tập gian khổ, nó tung một đòn đá xoay hoàn hảo vào lưng tên khổng lồ.

Nhưng xem ra hắn chẳng hề hấn gì. Không vội nản chí, Jack bồi thêm cú đá móc vào be sườn. Manzo nhăn nhó nhưng chưa suy suyển. Lại một đòn thúc cùi chỏ vào cột, tên cướp biển gật đi như thể vừa bị muỗi đốt. Chỉ một cú quạt này của hắn cũng đủ khiến Jack văng ra xa. Sững sờ, nó e dè bước thành vòng tròn quanh kẻ địch, cố lấy lại bình tĩnh vắt óc suy nghĩ xem liệu mình còn sở hữu tuyệt kỹ nào đủ để hạ gục tảng đá trước mặt chẳng.

Đến lúc này thì Manzo đã rút được chân ra, quay sang tấn công Jack. Hắn phẩy tay như thể phủi bụi rồi nhoẻn miệng cười đắc thắng.

Có điều Jack cũng cười. Nó đã nhớ ra thứ mình cần... ngón đòn thầy Yamada đã truyền thụ lúc còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Diệp Trùng Cước - tuyệt kỹ dựa vào tốc độ để tấn công, mô phỏng theo tư thế đập cánh của loài bướm.

Lúc tên *ninja* hải tặc sẵn tới, Jack nhảy lên không trung, hai tay giang rộng, chân giơ ra vịn mạnh. Liên tục là hai cú đánh trúng vào sườn và đầu Manzo khiến tên này dù có thân hình khổng lồ nhưng vẫn phải đổ gục như bao cát.

Ấy là Jack nghĩ vậy, nhưng lâu ngày không luyện tập, nó không may tính toán sai khoảng cách khiến toàn bộ động tác phức tạp thất bại hoàn toàn. Trật mục tiêu, Jack cố gắng sửa sai bằng cách điên cuồng quạt tay, kết quả là ngã đập lưng ra đất.

Trong giây lát không khí xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng. Thế rồi tên Manzo cất lên một tràng cười vang dội, tiếp theo cả đám cướp biển đứng xem cùng cười khoái chí. Jack cảm thấy mình vừa hành động như một thằng đần. Nó không chỉ thất bại mà còn tự biến mình thành trò hề.

“Cái quái gì vậy?” Tên Đầu Lâu cười chảy cả nước mắt. “Tuyệt chiêu ‘Vịt bầu cất cánh’ hả?”

Tức tối, Jack cố gắng lấy hơi đứng dậy. Nhưng nó còn chưa kịp lấy thăng bằng đã bị Manzo tóm cổ chân xoay tròn quăng mạnh đập vai vào cột buồm.

Vừa chóng mặt vừa đau đớn, Jack nằm yên bất động. Cơ ác mộng vẫn chưa kết thúc khi ngay sau đó Manzo đã sẵn tới nắm cổ nó nhấc bổng lên. Ngộp thở, Jack vẫy vùng trong vô vọng. Lực siết của Manzo chẳng khác gì một con bò mộng.

Jack cảm giác rõ ràng máu dồn hết lên não, lồng ngực thiếu không khí trầm trọng. Nó nhìn về phía cúi nơi Yori vẫn đang niệm chú, nhưng Miyuki đã bắt đầu chuyển sang thổi hơi. Cô hít thật sâu rồi bóp mũi Saburo cho miệng há ra để thổi vào. Jack có thể thấy rõ sự quyết tâm trên khuôn mặt nữ sát thủ.

Giờ đây cả Jack lẫn Saburo đều đang phải chiến đấu với tử thần. Nó biết mình cần phản kháng, nhưng chân đã bị nhấc bổng lên, oxy lại cạn dần thì có thể làm gì được trước một đối thủ mạnh như Manzo?

Tên cướp biển nhe răng đắc thắng giơ nắm đấm sẵn sàng tung đòn kết liễu.

Đầu óc Jack mờ mịt. Chẳng đòn thế nào trong lớp Thể thuật của thầy Kyuzo có thể sử dụng được cả. Mọi thứ đã kết thúc...

Thế rồi nó thấy Miyuki nhìn sang đầy kinh hãi.

“Bát Diệp Quyền!” Tiếng la thất thanh của nữ sát thủ khiến bài học cô từng dạy nó lúc ở làng *ninja* chợt tái hiện. Dù không thể dùng kỹ năng võ sĩ, nhưng Jack vẫn có thể dựa vào chiêu trò *ninja*...

Nó chụm tay lại rồi tung hết phần sức còn lại tát mạnh vào tai Manzo. Bất ngờ trúng đòn đau, tên hải tặc khổng lồ lão đảo mất thăng bằng. Hẳn thả Jack ra rồi loạng choạng bước đi cứ như thể tàu đang lướt giữa cơn bão vậy.

Thoát hiểm, Jack vội vàng hít lấy hít để không khí rồi chống vào cột buồm đứng dậy. Cùng lúc đó thì Manzo cũng khôi phục, điên tiết vì chiến

thăng trong tầm tay còn đánh mất, hắn đẩy văng đám cướp biển xung quanh chạy đi lấy vũ khí, một cái móc sắt ba đầu trông tựa như móng gấu. Thường được sử dụng để tấn công tàu bè, *kumode* rất lợi hại và có thể dễ dàng móc thùng ruột bất kì kẻ xấu số nào.

Manzo quay lại chỗ cũ định kết liễu Jack nhưng con mồi của hắn đã biến mất từ lúc nào.

“Nó trèo lên kia rồi!” Tên hải tặc xăm hình thập tự tri hô.

Nhưng đòn Bát Diệp Quyền vừa rồi cũng đã tạm thời phong tỏa thính giác của Manzo. Không thể đánh động bằng âm thanh, bọn cướp biển thi nhau chỉ trỏ lên chỗ cột buồm. Tuy chưa hoàn toàn lấy lại được thăng bằng nhưng nhờ có *kumode*, Manzo vẫn chậm chạp đuổi theo được.

Về phần Jack, tình cảnh lúc này mà nói thì chẳng khác gì cá gặp nước. Với kinh nghiệm bao năm lênh đèn cùng tàu *Alexandria*, nó dễ dàng trèo lên đỉnh cột buồm rồi tiếp tục bước ra ngoài thanh gỗ vắt ngang.

Manzo đuổi tới nơi. Ở độ cao này cột buồm rung lắc khá dữ dội. Trông tên cướp biển lộ rõ vẻ hồi hộp. Cơ thể to lớn của hắn dùng để kéo dây thì rất tốt, nhưng leo trèo thì không.

Manzo vung móc sắt tấn công Jack nhưng không thể với tới. Hắn nhào lại được ra thêm một chút thì Jack đã bước ra tới cuối thanh gỗ.

“Mày cùng đường rồi!” Tên cướp biển gầm lên.

“Có giỏi thì lại đây!” Jack thách thức.

Bị cảm giác đã đến rất gần chiến thắng làm mờ mắt, Manzo quyết định đánh liều với hết sức. Lúc gã khổng lồ này đang vung chiếc móc sắt *kumode* thì thuyền bất ngờ rung mạnh khiến hắn mất đà ngã ụch xuống làm vỡ cả sàn tàu. Tên hải tặc to như gấu chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi nằm yên bất động.

Trèo càng cao, ngã càng đau, Jack thầm nghĩ.

Bọn cướp biển hiển nhiên vô cùng giận dữ cho số phận nhà vô địch của chúng.

“Mang cung tên ra đây cho tao!” Tên Đầu Lâu ra lệnh.

Và rất nhanh hắn đã bắt đầu nhắm bắn Jack.

Nó tránh được phát này, nhưng cũng bị mũi tên sượt qua làm xước một đường trên cánh tay.

Từ trên cao, Jack nhận thấy khá đông hải tặc đã chạy đi lấy cung tên. Phản ứng giận dữ ban nãy của tên Đầu Lâu giờ đây lại trở thành một trò chơi độc ác.

“Thằng nào bắn trúng đầu tiên sẽ được một vò rượu!” Đầu Lâu hứa hẹn.
“Hai vò nếu lấy được mạng nó!”

HẢI QUÂN SAMURAI

Jack đang là mục tiêu tĩnh. Chỉ cần một mũi tên trúng đích cũng đủ khiến cho nó rơi xuống mà chết. Lựa chọn là rất ít, nhảy xuống biển - nếu sống thì cũng lênh đèn, và đương nhiên li tán bạn bè, trượt dây thừng xuống - tuy khả thi nhưng bên dưới là cả một đám hải tặc khát máu đang chờ đợi.

Một mũi tên sượt qua mũi Jack, một mũi khác cắm vào cột buồm phía sau.

Thầm nghĩ rằng chí ít thì xuống đó cũng còn tự vệ được, Jack quyết định chọn giải pháp đu dây. Tuy nhiên nước đi này cũng rất mạo hiểm, nhất là trong điều kiện tàu đang rung lắc dữ dội như bây giờ...

“MAU NGỪNG BẮN!”

Thuyền trưởng Kurogumo xuất hiện từ phía đuôi tàu. Phía sau hắn là Cheng, người vẫn đang lo lắng nhìn về phía Jack. Nghe lệnh, toàn bộ bọn cướp biển đều buông vũ khí.

“Chuyện này là thế nào?” Thủ lĩnh hải tặc tra khảo. “Tên ngoại quốc đó định bỏ trốn,” Đầu Lâu nói dối.

Thuyền trưởng Kurogumo liếc nhìn thân hình đồ sộ nằm trên boong của Manzo, rồi ngẩng đầu lên chỗ Jack. “Thế rốt cuộc nó muốn chạy đi đâu?”

Tên Đầu Lâu há miệng ra rồi lại ngậm miệng vào. Có vẻ hắn đang gặp rắc rối với cặp mắt sắc lẹm chăm chú quan sát mình.

“N... nó gây rối.”

“Nó là thằng ngoại quốc.” Thuyền trưởng Kurogumo đáp. “Và đồng thời cũng là một tên võ sĩ đáng gờm. Giờ thì mau trả mọi thứ về vị trí cũ đi.”

Tên Đầu Lâu liền cung cúc nghe lệnh quay sang nói với đám đàn em, “Mày nghe đại ca nói rồi đó, mau mang nó xuống đây đi, Rắn!”

“Sao lại là em?” Rắn phản nản.

“Vì mày là hoa tiêu chứ còn...”

“SUIGUN!” Bỗng có tiếng la thất thanh từ phía chòi canh.

Cả con tàu gần như đông cứng.

“Ở đâu?” Thuyền trưởng Kurogumo nghiêng răng tỏ vẻ bức bối.

“Thủy quân phía mạn phải tàu,” tên lính canh vội vàng đáp.

Từ vị trí trên cao, Jack cũng tranh thủ quan sát đoàn thuyền đang tiến ra từ chỗ ẩn nấp. Chiếc đi đầu chính là đại chiến hạm *atake-bune* với lớp vỏ bọc đặc trưng, bao quanh bởi ba chiếc *seki-bune*, và bốn chiếc *kobaya*. Đây chính là đoàn tuần tra xuất phát từ Imabari ngày hôm trước. Căn cứ vào thời gian cũng như tốc độ này thì có lẽ họ đã giăng bẫy đón lõng quân hải tặc từ trước.

“TẤT CẢ VỀ VỊ TRÍ!” Thuyền trưởng Kurogumo hô.

Bọn *ninja* hải tặc lập tức bỏ quên sự hiện diện của Jack để thực hiện mệnh lệnh. Chúng nhanh chóng chạy đi lấy vũ khí, giáp trụ chuẩn bị phòng vệ. Những tấm lá chắn được dựng lên bên súng ống, từng thùng thuốc nổ xuất hiện trên boong tàu. Chỉ trong giây lát bọn cướp biển xô bồ lúc nãy đã trở mình thành cỗ máy chiến đấu lợi hại.

Thuận gió, lại đông nhân lực, toán thủy quân xé gió lao tới. Tiếng trống trận của họ càng lúc càng to dần, làm tăng thêm không khí cấp bách. Jack có thể nhận thấy các cung thủ đã sẵn sàng cho màn khai hỏa đầu tiên.

Đây chính là cơ hội mà nó và nhóm bạn hằng mong chờ. Cơn hỗn loạn sắp tới sẽ là thời điểm thích hợp để tẩu thoát. Jack bám dây nhảy xuống vừa kịp lúc loạt tên đầu tiên bay tới - một vài mũi còn được đốt sẵn nhằm mục đích làm tàu Nhện Đen bắt lửa.

Bằng những động tác uyển chuyển. Jack nhẹ nhàng đáp xuống boong, hướng thẳng về phía cũi giam tù nhân. Nó cầm *kumode* của Manzo lên đập mạnh phần cán gỗ vào cằm tên lính canh khiến tên này ngất xỉu ngay tại chỗ.

Đúng lúc này thì một loạt tiếng gầm vang dội lên tứ bề. Jack ngẩng lên, vì ngỡ rằng kế hoạch thoát thân của mình đã bị phát hiện. Nhưng thì ra ba chiếc *seki-bune* đã áp sát tàu Nhện Đen nên bọn Phong Quỷ mới hô hào lấy tinh thần. Không khí xung quanh tràn ngập mùi khói thuốc, tiếng súng nổ, tiếng cung tên. Một âm thanh như sấm rền báo hiệu đại bác vừa khai hỏa. Vài giây sau, nước bắt đầu xuất hiện trên boong tàu Nhện Đen.

Lại một loạt tên được bắn ra, ba tên cướp biển kêu gào đau đớn vì bị trúng đạn.

Một số mũi tên cắm cả lên cũi tù nhân, suýt nữa thì xuyên thủng cánh tay người nô lệ Triều Tiên điên loạn. Bên trong, Miyuki và Yori vẫn túc trực cạnh Saburo, tuy nhiên họ đã không còn niệm chú hay thổi hơi nữa.

Mọi chuyện đã quá trễ!

Jack dùng móc sắt *kumode* tận lực phá cũi. Sau khi mở được góc đủ rộng, nó vội vàng chui vào phóng đến chỗ nhóm bạn.

“Saburo... chết rồi ư?” Jack gần như không đủ dũng cảm nói cái từ đau đớn ấy.

Miyuki quay lại nhìn nó với vẻ mặt mệt mỏi, “Không, có lẽ cậu ấy qua cơn nguy kịch rồi... nhưng vẫn cần theo dõi thêm.”

Jack thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nhìn bạn đang nằm yên bất động. Nó kéo tấm áo hành hương đang dùng che nắng xuống rồi nói, “Tụi mình phải rời khỏi đây *ngay lập tức*. Cậu hiểu chứ?”

Saburo nháy mắt hai lần.

Miyuki nắm chặt tay Jack. “Bây giờ Saburo chưa thể bơi đâu.”

“Tụi mình cột chặt Saburo vào một cái thùng gỗ là được.”

“Quá nguy hiểm,” nữ sát thủ phản đối. “Cậu ấy vẫn còn bị tê liệt, nếu lỡ uống phải nước biển thì chìm là chắc chắn.”

“Không còn lựa chọn nào khác cả. Hoặc là trốn đi bây giờ... hoặc là chết dưới tay bọn Phong Quỷ...” Một quả pháo kích lao trúng vào thân tàu khiến các mảnh gỗ bắn lên tung tóe. “Hoặc những *samurai* hải quân kia!”

Đạn bay súng nổ, đội tàu *atake-bune* ngày một xích lại gần hơn.

“Cũng đành như vậy thôi,” Yori lên tiếng.

Cả ba đứa quay lại nhìn Saburo.

“Cậu đồng ý chứ?” Jack hỏi.

Saburo nháy mắt hai lần.

21

KHÁNG CỰ

Nhắc Saburo trên vai, Jack và Miyuki chui ra khỏi cũi. Những tù binh khác đều đã chạy trốn, chỉ còn lại người nô lệ Triều Tiên bị thương nằm một chỗ.

“Mau rời khỏi khi còn có thể đi,” Jack hối thúc.

Nhưng ông ta vẫn chẳng đáp chẳng rằng, vừa vờ vết chỗ thức ăn thừa trong nôi vừa quan sát trận chiến, đôi lúc còn khẽ nhếch mép mỗi khi có tên hải tặc nào bị thương hoặc bị chết.

“Để rồi bỏ lỡ *màn này* hả?” Ông ta mĩa mai. “Không đời nào.”

Chiếc *atake-bune* lại khai hỏa khiến mạn phải tàu Nhện Đen ngập chìm trong gỗ, xương và thịt vụn. Người nô lệ Triều Tiên liền cuống nhiệt vỗ tay.

Để mặc ông ta thưởng thức trận chiến đẫm máu, Jack và nhóm bạn của mình tăng tốc bước đi. Yori chạy trước cầm chiếc móc sắt *kumode* mở đường. Thế nhưng hầu hết bọn Phong Quỷ đều đang tập trung toàn lực chống trả võ sĩ hải quân nên chẳng mấy ai chú ý đến chúng. Một vài tên hải tặc có trang bị pháo cầm tay nhắm vào chiếc *kobaya* đang lao tới đồng loạt khai hỏa khiến chiếc tàu chủ yếu dựa vào tốc độ này bị đánh chìm ngay tức khắc.

“Nhanh chân lên!” Jack hối thúc trong lúc một chiếc *seki-bune* tấp sát vào thành tàu Nhện Đen, bắt đầu phóng thang chuyển sang đánh giáp lá cà. Phải gánh theo Saburo, tốc độ di chuyển của chúng là khá chậm.

Vì tàu Nhện Đen đã bị giữ chặt, phía bên hải quân thả sang một quả cầu sắt có lắp kích nổ.

“MAU TÌM CHỖ NẤP!” Miyuki tri hô rồi thả Saburo bên cạnh xấp dây thừng và ném đèn lên.

Jack và Yori cũng vội vàng nằm xuống ôm đầu vừa kịp lúc quả đại pháo *horoku* phát nổ. Mảnh vụn kim loại bay tứ phía chọc thủng vải buồm, gỗ sàn lẫn hải tặc. Lúc khói mờ đi thì toàn bộ con tàu đã ngập chìm trong tiếng

rên rĩ, một cái lỗ lớn mọc ra chính giữa boong. Hải quân *samurai* vẫn duy trì thể tấn công vũ bão.

“TOÀN LỰC KHÁNG CỰ!” Thuyền trưởng Kurogomo giơ cao chiếc nỏ khổng lồ của mình khích lệ tinh thần đàn em. Hắn bắn tên trúng ngực một võ sĩ, rồi xộc tới chém võ sĩ khác đứng gần đó khiến cả hai rơi tõm xuống biển.

Trong lúc thuyền trưởng Kurogumo dừng lại nạp tên thì đợt hải quân thứ hai đã xông tới. Jack ngẩng đầu nhìn qua lớp dây thừng vốn đã te tua sau sức công phá của quả bom *horoku* ban nãy. Đôi bên giằng co dữ dội, nhưng có vẻ bọn Phong Quỷ đã bị dồn vào thế chân tường.

“Tụi mình cần có vũ khí,” Miyuki lên tiếng.

Jack gật đầu, bên cạnh đó nó cũng không thể rời tàu mà bỏ lại bản hải đồ của cha. Nhận thấy Cheng đang chạy qua chỗ mấy bao cát gần cột buồm, Jack bèn phóng tới túm lấy nhóc hải tặc này lại.

“Hành lí của chúng tôi để ở đâu?” Jack hỏi.

Bất ngờ vì thấy các tù binh được tự do, Cheng có vẻ hơi chần chừ.

“Chỗ vũ khí hôm qua ấy!” Jack giục. “Làm ơn, chúng tôi *chỉ* muốn thoát thân thôi.”

Cheng nhìn một lượt quanh khung cảnh thê thảm của tàu Phong Quỷ rồi quyết định, “Trong phòng của thuyền trưởng. Mau theo tôi.”

“Ở lại bảo vệ Saburo giúp tớ,” Jack giao phó nhiệm vụ cho Miyuki và Yori rồi đuổi theo Cheng.

Hai người chạy đến đuôi tàu, băng qua Manzo, người lúc này đang vừa xoa cái đầu trọc vừa không thể tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình. Tên Đầu Lâu và đám đàn em bị buộc tham gia vào trận đánh không cân sức với một toán hải quân. Mặc dù vậy bọn chúng vẫn chiến đấu rất hăng say, gây ra thương vong đáng kể cho đối thủ.

Đến ca-bin, Cheng mở cửa dẫn Jack vào hành lang bên trong. Khu vực này vừa tối lại vừa lạnh, càng vào sâu âm thanh chiến trận càng thêm xa dần.

Phòng thuyền trưởng tuy đơn giản nhưng ngăn nắp, chỉ bao gồm giường, gối, và một cái bàn gỗ thấp. Qua ánh lửa lập lòe, Jack thấy cặp song kiếm của mình và đai lưng dụng cụ của Miyuki được đặt trên mặt bàn, túi vải dù nằm dưới sàn ngay bên cạnh, đồng túi vải hành hương cũng vậy. Jack vội vàng tìm bản hải đồ, nhưng kết quả lại chẳng thấy đâu.

“Anh tìm gì vậy?” Cheng thắc mắc.

“Một quyển sổ ghi chép,” Jack nôn nóng thấy rõ.

“Cái này à?”

Jack nhìn về phía Cheng, người lúc này đang đứng cạnh giường. Trên đó đúng là có bản hải đồ đang mở giữa chừng. Có vẻ ban nãy thuyền trưởng Kurogumo đang cố gắng giải mã thì nghe tiếng xung đột giữa bọn Đầu Lâu và Jack bên ngoài.

“Cảm ơn,” Jack thở phào nhẹ nhõm nhận quyển sổ từ tay Cheng.

Nó cẩn thận gói món đồ quý giá này vào lớp vải dầu như trước rồi cất kỹ trong túi vải dù cùng những đồ vật khác, đoạn giắt kiếm lên đai lưng, đầu đội mũ rơm. Dù tình hình bên ngoài đang rất hỗn loạn, tốt hơn hết vẫn nên cứ giữ kín thân phận thì hơn.

“Nếu bị phát hiện,” Cheng vừa giúp Jack thu dọn vừa nói, “tôi sẽ nói là bị anh đe dọa.”

Jack mỉm cười gật đầu. “Tôi cũng định nói vậy mà!”

Phía bên ngoài, hàng loạt tiếng bước chân vọng xuống.

“Hải quân đánh tới đuôi tàu rồi!” Một tiếng hô vang lên, kéo theo sau là tiếng va chạm của binh khí.

“Nhanh chân lên nào!” Jack vội vàng chạy ngược lên boong.

Lúc nó và Cheng nhìn thấy ánh mặt trời thì tàu Nhện Đen đã đầy ắp võ sĩ. Ấy vậy mà toán Phong Quỷ vẫn chưa chịu đầu hàng.

“Gọi rồng ra đây!” Thuyền trưởng Kurogumo vừa hô vừa bắn mũi tên cuối cùng của mình trước khi rút kiếm chặt đầu tay hải quân xấu số.

Một cái bóng khổng lồ xuất hiện từ trong làn sương, kéo theo sau là quả cầu lửa đỏ rực bay tới để lại cột khói dài cả dặm. Không muốn chần chừ thêm khi hải long đã xuất hiện, Jack chạy nhanh hết mức có thể trở lại chỗ Miyuki và những người còn lại. Nó đưa cây quyền trượng cho Yori, và thanh *ninjatō* cho Miyuki.

“Tội mình sẽ không thể vừa chiến đấu vừa bảo vệ Saburo đâu,” Miyuki cảnh báo.

“Để tôi cùng giúp cho,” Cheng đề nghị.

Thế là Yori và Cheng cùng nhau phụ trách việc công anh chàng Saburo béo tốt. Jack và Miyuki rút kiếm đánh chém mở đường. Hải tặc hay hải quân thì cũng vậy - miễn sao nhanh chóng đến được chỗ mấy cái thùng.

Cả bọn chạy gần đến nơi thì một toán hải quân *samurai* khác lại nhảy lên tàu Nhện Đen, tạo thành lá chắn gươm đao giáo mác không thể công phá. Thủ lĩnh nhóm người này rút kiếm chặn ngay trước mặt Jack.

“Đừng hòng trốn thoát... hải tặc.”

BẢN ÁN DÀNH CHO HẢI TẶC

Jack đứng cúi đầu trên boong chiếc *atake-bune* hùng vĩ bên cạnh nhóm bạn của mình. Saburo vẫn nằm yên bất động nhưng hơi thở đã nhịp nhàng hơn nhiều. Những tên Phong Quỷ còn sống sót, tuy rằng trong tình trạng vô cùng thê thảm cũng đang phải chịu chung số phận - số này bao gồm cả thuyền trưởng Kurogumo, Đầu Lâu và đám đàn em của hắn. *Tất cả* đều bị bao vây bởi hằng hà sa số võ sĩ trang bị giáo dài.

Tình hình càng lúc càng tồi tệ. Không chỉ bị bắt, mà Jack và nhóm bạn của nó còn bị hải quân ngộ nhận là cướp biển!

Toán lính canh tách đường cho một vị võ sĩ vận lễ phục màu xanh bước ra. Người này có vẻ mặt rất khó gần, ánh nhìn lạnh lẽo như băng tuyết, hàng ria mép mỏng dính mọc trên khuôn miệng củ ấu. Đầu ông ta đội chiếc mũ lông lấy có gia huy vỏ sò trên đỉnh, tay phải cầm gậy ngăn trang trí kiểu gợn sóng.

“Ta là thuyền trưởng Arashi, tư lệnh hải quân dưới quyền Lãnh chúa Mori.”

Mới nghe đến cái tên này, một vài tên cướp biển xung quanh thậm chí còn không kìm được những tiếng nuốt nước bọt. Nhận thấy điều này, thuyền trưởng Arashi vuốt bộ ria tỏ vẻ hài lòng. “Xem ra các người đều biết ta - hoặc ít nhất là tiếng tăm của ta. Nếu chịu hợp tác, ta hứa sẽ giúp các người ra đi thật nhanh chóng... tuy rằng đau thì không tránh được.”

Ông ta thúc gậy vào cằm tên Phong Quỷ gần nhất - hải tặc xăm hình thập tự, khiến tên này phải ngẩng đầu lên nhìn.

“Căn cứ của các người ở đâu?”

Tên hải tặc vẫn im lặng. Bằng tốc độ chóng mặt, thuyền trưởng Arashi động mạnh phần đầu đồng của gậy vào cổ họng khiến hắn giật ngược ra sau há hốc miệng thở dốc.

“Ta chỉ hỏi một lần thôi,” thuyền trưởng Arashi nhấn mạnh. “*Liệu* mà trả lời cho tử tế.”

Tên xăm hình thập tự trường mắt nhìn rồi thổ huyết dưới chân thủ lĩnh hải quân.

Thuyền trưởng Arashi thất vọng lắc đầu. Ông ta ra lệnh cho hai lính canh, “Cho nó thưởng thức màn kéo sống.”

Ánh mắt tên xăm hình thập tự không giấu được vẻ kinh hãi trong lúc bị trói chặt tay lôi ra mạn phải tàu. Tiếp theo, hai người lính lấy đoạn dây thừng đã được buộc sẵn một đầu vào thân tàu cột quanh cổ chân hắn.

“Làm đi,” thuyền trưởng ra lệnh.

Lúc tên xăm hình thập tự bị giơ lên cao, mặt những tên hải tặc còn lại xám xịt như tro.

“Các người hãy xem đây làm bài học,” thủ lĩnh hải quân nhếch mép nói.

Tên Phong Quỷ xấu số chỉ kịp la lên một tiếng trước khi ngập chìm trong biển.

“Bọn họ định *nhấn nước* à?” Yori kinh hãi thì thầm hỏi.

Jack - người đã từng nghe các thủy thủ trên tàu *Alexandria* mô tả thế nào là kéo sống - lắc đầu đáp, “Không, đã man hơn thế nhiều.”

Hai người lính bắt đầu kéo dây từ mạn bên này sang mạn bên kia, có lần dây mắc kẹt khiến họ phải điều chỉnh mãi mới có thể tiếp tục.

Sau cùng thì tên hải tặc xăm hình thập tự cũng xuất hiện phía bên mạn trái tàu... mà đúng hơn là phần còn lại của hắn xuất hiện.

Yori lập tức dùng tay che mắt, suýt chút nữa đã ngất xỉu vì sốc. Ngoại trừ hình xăm thập tự, hầu như không còn điểm gì để có thể nhận ra tên cướp biển ban nãy nữa.

“Một bản án xứng đáng dành cho bọn hải tặc,” thuyền trưởng Arashi nói giọng thỏa mãn.

Ông ta ra lệnh treo tên xăm hình thập tự lên để thị uy. Một tiếng thở hắt phát ra từ tên hải tặc xấu số, xem chừng hắn vẫn chưa chết hẳn.

“Lại lần nữa!” Thủ lĩnh hải quân chẳng có vẻ gì là thương cảm.

Toán Phong Quỷ im lặng như tờ trong lúc đồng đội của mình bị kéo sống lần thứ hai, khi trở lên chỉ còn là một đồng thịt bầy nhầy.

Thuyền trưởng Arashi bước đến chỗ tên hải tặc tiếp theo.

“Căn cứ của các người ở đâu?”

Đứng trước nguy cơ bị hành hạ tương tự như đồng bọn, ấy vậy mà tên này vẫn không trả lời. Giờ thì Jack dám chắc bọn Phong Quỷ này cũng tuân

thủ theo một điều lệ riêng, tương tự như tinh thần võ sĩ đạo của *samurai*, hay tinh thần nhẫn nhục của *ninja*, sẵn sàng im lặng dù đối mặt với tra tấn hay thậm chí là cái chết.

“Cắt tay nó,” thuyền trưởng Arashi hết kiên nhẫn.

Một võ sĩ rút kiếm bước lên phía trước, “Giơ tay ra!”

Do tên cướp biển không chịu nên lính canh khác bèn ghì tay hắn vào vị trí. Thanh kiếm sắc bén vung lên. Một giây sau, tên cướp biển bắt đầu co người gào lên đau đớn.

“Đừng để máu nó làm dơ tàu,” thủ lĩnh hải quân phàn nàn. “Quảng xuống biển làm mồi cho cá đi.”

Jack bắt đầu thấy ghê tởm trước bản tính tàn độc của vị thuyền trưởng Arashi này. Xem ra hải quân *samurai* cũng chẳng nhân từ hơn hải tặc *ninja* là mấy. Nó chỉ dám cầu nguyện mình và nhóm bạn sẽ không rơi vào hoàn cảnh thâm hiểm tương tự.

Tên cướp biển thứ ba cũng không chịu trả lời nên liền bị lột trần lòi ra cột cờ. Một tay võ sĩ lực lưỡng cầm dây thừng chia làm chín đoạn, mỗi đoạn đều có khắc lời.

“Một trăm roi,” thuyền trưởng Arashi phán.

Jack thở hắt. Con số đó cũng đồng nghĩa với cái chết.

Tay võ sĩ tuân lệnh bắt đầu quất, tên hải tặc la lên sau mỗi đòn. Đến khoảng roi thứ bốn mươi thì cơ thể nạn nhân đã bê bết cả da thịt và máu.

Vậy mà màn tra tấn vẫn tiếp diễn... 49... 50... 51... 52...

...74... 75... 76...

Tên cướp biển ngừng la hét, có vẻ như đã chết.

Thuyền trưởng Arashi bước đến chỗ Yori, người này giờ vẫn đang run lên bần bật. “Chắc *người* sẽ không làm ta phải thất vọng đâu nhỉ, nhóc con.”

Yori ngẩng nhìn thủ lĩnh hải quân bằng ánh mắt sợ hãi. “Nhưng chúng tôi nào đâu phải cướp biển. Chúng tôi là võ sĩ cơ mà!”

Thuyền trưởng Arashi nhíu mày vẻ ngạc nhiên. “Sao ta không nghe thấy?”

“Thật đấy. Chúng tôi chỉ vô tình bị bọn Phong Quý bắt giữ thôi.”

“Lấy gì làm bằng chứng? Tại sao ta phải tin *người*? Trong khi cấp dưới của ta còn báo rằng các *người* đã đánh lại quân của hắn?”

“Lúc đó chúng tôi chỉ muốn sớm rời vùng chiến sự...”

Thủ lĩnh hải quân vung tay tát mạnh vào quai hàm Yori. “Ta đây ghét nhất chính là lũ nói dối.”

“Tôi không nói dối,” Yori phản đối, một dòng máu chảy ra khỏi khóe môi cậu. “Thật sự là chúng tôi đang trên đường hành hương đến đảo Shikoku thì bị tấn công...”

Thuyền trưởng Arashi không thèm nghe mà chuyển mục tiêu sang Saburo bên dưới. “Thằng này bị gì vậy?”

“Bị cướp biển đầu độc,” Miyuki đáp.

Thuyền trưởng nạt, “Miệng mềm nhanh nhẹn đấy, nhưng nhiều đó thì không đủ thuyết phục được ta đâu.” Rồi ông ta dùng chân đá vào cơ thể Saburo và không thấy có phản ứng gì. “Quảng cái xác này luôn cho ta.”

“KHÔNG! Cậu ấy chỉ đang bị tê liệt thôi!” Jack phản nộ lên tiếng.

Mắt thuyền trưởng hải quân nheo lại. Ông ta bước qua cơ thể Saburo lại gần Jack, tay dùng gậy ngăn hất mũ rơm ra khỏi đầu kẻ vừa dám chống đối mình.

“Ôi trời, lẽ nào lại là *người!*”

ĐÁY TÀU

“Tướng Quân nhất định sẽ thưởng hậu vì chiến công bắt sống tên võ sĩ ngoại quốc của chúng ta!” Thuyền trưởng Arashi tuyên bố với thuộc hạ. “Canh giữ bọn chúng thật cẩn thận. Chuyển hướng đi Imabari. Ta muốn sáng mai phải có mặt ở đó.”

Jack và nhóm bạn của mình bị tách ra khỏi bọn Phong Quỷ. Cheng bị cho là một phần trong số này, và cũng chẳng hề cựa cãi gì khi đám lính canh yêu cầu cậu ta phụ Miyuki khuân Saburo. Xem ra so với làm hải tặc thì danh hiệu võ sĩ bị truy nã cũng không phải quá tồi.

Toán lính áp giải cả bọn xuống khoang dưới. Bên trong chiếc *atake-bune* này khá tối tăm, ánh sáng le lói đến từ ánh đèn dầu và những lỗ châu mai. Tầng thứ nhất và thứ hai có vẻ chỉ dành cho chiến đấu. Đại bác chất đầy làm hai hàng, nhưng Jack dám khẳng định chẳng cái nào đủ tầm so sánh với hỏa lực phương Tây. Ngoài ra còn có khá nhiều súng trường, cung tên, đạn dược chất chồng lên nhau. Võ sĩ chia làm nhiều nhóm nhỏ tự chăm sóc vết thương và nghỉ ngơi sau trận chiến, ai nấy đều ngạc nhiên khi nhìn thấy vẻ ngoài của Jack.

Xộc vào mũi mọi người ở tầng tiếp theo là mùi mồ hôi nồng nặc. Chừng tám mươi người đàn ông lưng trần tròng trục xếp thành hai hàng tay cầm mái chèo, phía cuối đặt một chiếc trống lớn. Lệnh từ thuyền trưởng Arashi được truyền xuống, giai điệu quen thuộc lập tức vang lên. Chiến hạm *atake-bune* từ từ tăng tốc trong tiếng hô hào của đám thuyền viên.

Dưới nữa là tầng hầm. Thuốc súng, đạn pháo, gươm giáo cùng đủ loại vũ khí khác chất phía đuôi; dây thừng, quần áo, vật dụng sửa chữa được chất phía đầu khoang. Ở giữa là hàng núi gạo, nước, cũng như nhu yếu phẩm được đóng chặt cứng. Lúc đi ngang qua, Jack nhận thấy túi vải dù và cặp song kiếm của mình nằm cạnh đồng vũ khí tịch thu được từ quân Phong Quỷ. Nó thậm chí mong sao bản hải đồ vẫn còn yên ổn trong đó.

“Nhanh chân lên!” Một tên lính dùng giáo hối thúc Jack.

Cả nhóm tiếp tục bị áp giải xuống tận đáy tàu, nơi tối tăm với chỉ duy nhất ngọn đèn dầu, không khí ngập tràn mùi ẩm thấp, sàn ngập nước bắn thui lên đến tận đầu gối. Lúc mắt đã quen dần với bóng tối, Jack nhận thấy trước mặt mình là tấm lưới rách ngăn cách phía cuối với phần còn lại. Một tên trong toán lính canh bước lên mở cánh cửa nhỏ.

“Hi vọng chúng mày sẽ cảm thấy thoải mái,” hắt ta mĩa mai.

Những tên khác cười đùa khoái trá trong lúc đẩy Jack và nhóm bạn vào căn ngục nhộp nhúa. Miyuki và Cheng mất đà làm rơi Saburo ngã sấp mặt xuống nước. Jack vội vàng lao tới kéo cậu bạn của mình lên trước khi bị ngập nước.

“Cậu có sao không?” Jack hỏi.

Saburo không nháy mắt.

Jack lắc mạnh. “Saburo! Cậu...”

“Ồn...,” một thanh âm yếu ớt vang lên.

Jack nhẹ nhõm ôm chặt bạn.

Miyuki và Cheng cũng đứng dậy, toàn thân ướt sũng.

“Khốn nạn,” Miyuki trừng mắt nhìn đám lính canh. Khóa xong cửa, cả bọn rời đi chỉ để lại hai tên ngồi gác chỗ cầu thang gỗ khô ráo.

Jack và nhóm của mình thì không may mắn như vậy. Chúng bị buộc phải còng lưng ngồi xồm trong bóng tối và ẩm ướt. Yori tìm được một cái rìa hẹp nhô cao nên cả bọn quyết định để Saburo ngồi nghỉ tạm. Dù vẫn chưa thể cử động nhưng chí ít anh chàng đã có thể nói. Vấn đề nằm ở chỗ nơi này không hề thích hợp cho người đang cần dưỡng thương chút nào. Jack cởi áo khoác cho thẳng bạn trong lúc Miyuki lặng lẽ niệm chú chữa thương.

Từ trên cao, một tiếng la chết chóc vang vọng.

“Hình như thuyền trưởng đang chơi trò đùn sống thì phải,” một tên lính canh khoái trá.

Cheng rõ ràng không thích thú gì trước lời bình phẩm tàn độc này. “Chưa đến Hoàng Hà, chưa đổ lệ,” cậu ta thì thầm với bản thân.

“Ý cậu là sao?” Jack hỏi.

“Một câu cổ ngữ Trung Hoa,” Cheng lí giải. “Ý nói nếu chưa cùng đường thì đừng vội bỏ cuộc. Diễn hình như nhờ có cậu mà tôi thoát được cảnh chịu tra tấn chung với các đồng đội.”

“Cũng không hẳn,” Jack ngao ngán. “Trước sau gì chẳng tới bước đường ấy.”

Nói đoạn nó quan sát Cheng và nhận thấy điểm khác thường, “Sao cậu không có hình xăm nhện đen như những tên Phong Quỷ khác?”

Cheng vô thức đưa tay sờ cổ xấu hổ đáp, “Tôi chưa đủ tiêu chuẩn. Muốn làm hải tặc chính thức thì phải chứng minh được năng lực trong các trận đánh - qua việc giết người, cướp của, hoặc hỗ trợ đối tác. Mà, có lẽ chuyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra nữa.”

“Tại sao người như cậu lại *muốn* gia nhập bọn chúng vậy?” Yori tỏ vẻ ngạc nhiên.

Cheng nhú cặp mày mỏng. “Quê tôi rất tẻ nhạt - lại chẳng bao giờ đủ cơm ăn qua bữa. Trong khi theo cướp biển thì lương thực phủ phê. Mỗi lần đến cảng Bồng Lai, tôi lại nghe người ta kể về những cuộc phiêu lưu, về những vùng đất xa lạ giàu có - chúng thật sự rất cám dỗ!”

Cậu ta dừng lại nhìn một lượt quanh nhà tù hôi thối đầy chuột và gián. “Đương nhiên tôi *chưa* bao giờ nghĩ đến việc bị bắt như thế này.”

XUYÊN THỦNG

Có lẽ trời đã vào đêm. Ở hầm tàu không hề có bất kì cửa sổ hay lỗ thông gió nào. Thứ duy nhất cho thấy tàu vẫn đang di chuyển là tiếng kéo kệt, tiếng mái chèo và tiếng hô của các thuyền viên. Màn tra tấn từ trên boong tàu cũng kết thúc được ít lâu, hoặc thuyền trưởng Arashi đã có được câu trả lời... hoặc toàn bộ toán Phong Quỷ đều đã chết.

Jack biết nó và nhóm bạn của mình rồi cũng sẽ phải đối mặt với hoàn cảnh tương tự. Khi chiến hạm *atake-bune* cập bến Imabari vào buổi sáng, cả bọn sẽ bị áp giải đến chỗ Lãnh chúa Mori, sau đó chuyển tiếp lên Edo, nơi Shogun trực tiếp cai trị. Sau đó mọi chuyện sẽ chính thức kết thúc.

Mới chỉ một ngày trước, bốn đứa còn hân hoan lên đường đến Nagasaki. Ngoại trừ việc ông thuyền trưởng không được thật thà lắm ra thì chẳng có mấy trở ngại. Ấy vậy mà cuộc gặp gỡ định mệnh với hải tặc, rồi hải quân đã thay đổi hết tất cả.

“Ô! Saburo đang nhúc nhích ngón chân kia!” Yori vui mừng reo lên.

Jack cũng thấy chuyển động này. Dù rất vui, nhưng nụ cười của nó lại pha lẫn nỗi buồn. Thằng bạn đáng thương của nó vật lộn trở về từ ngưỡng cửa tử thần chỉ để nhận bản án khác từ Tướng Quân.

“Cảm ơn cậu, Miyuki,” Jack đặt một tay lên vai nữ sát thủ nói. “Nhờ có cậu tại mình mới giữ được cậu ấy.”

Miyuki ngừng khấn, ngả lưng xoa thái dương. Việc liên tục phải niệm chú đã khiến cô quá mệt để có thể trả lời.

“Nước,” Saburo mở cặp môi nứt nẻ ra nói.

Yori bước ra chỗ vách gỗ gọi lính canh. “Chúng tôi cần nước.”

“Có đây dưới chân mà!” Tên lính canh chả buồn ngẩng đầu lên gất.

Yori liếc nhìn chỗ nước bắn thiêu trôi nổi rác, trong đầu không ngừng suy nghĩ xem nên đối đáp thế nào. “Thuyền trưởng của các người cần chúng tôi toàn mạng cho đến lúc gặp Tướng Quân. Nếu bây giờ mà xảy ra chuyện

nhất định ông ấy sẽ rất *không hài lòng*. Mà một khi không hài lòng ông ấy thường làm gì chắc các người cũng biết rồi đấy.”

Bọn lính canh trao đổi những ánh nhìn e ngại. Sau đó một tên vùng vằng đứng dậy bước lên trên. Lát sau hắn trở lại mở cửa đưa Yori bình nước và một bát cơm nguội.

“Liệu mà tự chia ra!” Tên lính gắt.

Yori đưa Cheng cầm bát cơm rồi bón nước cho Saburo trong lúc Jack đỡ đầu anh chàng. Saburo uống ừng ực, thậm chí còn ăn được một ít, cũng nhờ vậy mà mặt mới hồng hào hơn.

“Cảm ơn cậu,” anh chàng nhìn Miyuki. “Lần này xem như tớ nợ cậu một mạng.”

“Hiếm khi được nghe võ sĩ các người nói *câu này* nhỉ!” Nữ sát thủ mỉm cười yếu ớt đáp.

Trong lúc năm người chia nhau phần cơm thừa, Jack thầm tính toán cách vượt ngục. Lần này tình hình còn tồi tệ hơn so với lúc ở tàu Phong Quý. Nhà ngục này khá kiên cố, khóa sắt không thể bẻ bằng tay, bọn lính canh lại ở quá xa để tấn công. Còn một khi đã đặt chân đến Imabari, bị bao vây bởi tầng tầng lớp lớp võ sĩ thì một tia hi vọng cũng chẳng còn.

“*Lẽ ra* tớ nên đi một mình,” Jack hối hận nói với đám bạn. “Chỉ vì tớ mà các cậu nên nông nổi.”

“Chính bọn tớ muốn thế,” Miyuki nhắc nhở. “Bọn tớ hiểu rất rõ những rủi ro có thể gặp phải.”

“Nhưng *lẽ ra* giờ này các cậu phải đang yên ổn ngồi ở nhà, chứ không phải là trong cái địa ngục trần gian này.”

“Thà chịu khổ cùng bạn bè,” Yori lên tiếng, “còn hơn sung sướng với người dưng.”

Jack thở dài. Yori lúc nào cũng biết cách kết thúc tranh luận. “Tớ đã làm gì mà các cậu lại đối xử tốt...”

“Gượm nào!” Miyuki bất ngờ ra hiệu.

Jack và những người khác lập tức im bật.

“Hình như có tiếng súng nổ.”

Thật vậy, sau âm thanh này còn có những tiếng la kinh hãi và tiếng hò hét chỉ huy. Phía trên, nhịp trống trở nên dồn dập hẳn, tàu có vẻ như đang chuyển hướng.

“Chuyện gì vậy nhỉ?” Yori thắc mắc.

Jack đang định nói thì lớp vỏ ngoài của tàu đột nhiên bị xuyên thủng. Gỗ văng ra tứ tung, để lộ cái đầu rồng đầy sẹo nổi bật với cặp mắt đỏ màu máu tươi. Va chạm làm chiến hạm rung lắc mạnh. Hai tên lính canh sợ đến xanh mặt, vội vàng chạy lên khoang trên trong lúc Jack và nhóm của mình ngã lăn xuống sàn. Đến lúc chúng đứng dậy được thì con rồng đã rời đi, nước biển xối xả tràn vào thông qua lỗ thủng.

“Làm ơn đừng bỏ đi!” Cheng sợ hãi la thất thanh.

Mức nước càng lúc càng dâng cao, tiếng đại bác, mùi khói súng ngập tràn trong không khí. Chiếc *atake-bune* lại một lần nữa rung lắc rồi nghiêng hẳn sang bên.

Jack đập cửa nhà ngục. Không hề có dấu hiệu suy suyển.

“Để tớ thử xem,” Miyuki nói rồi tấn công khóa sắt, nhưng cũng không thành công. Cô cúi xuống quan sát rồi nói, “Có lẽ vẫn mở được, nhưng cần phải có thứ gì đó mảnh và nhọn.”

Thế là cả bọn nháo nhào tìm kiếm xung quanh. Nhưng thật khó để có thể làm được điều đó trong tình huống gấp rút và không gian tối tăm thế này. Mức nước vẫn cứ dâng. Cheng buộc phải đỡ Saburo đứng lên khi cái gờ anh chàng đang ngồi bắt đầu bị nhấn chìm. Thấy chiếc áo hành hương của mình bị trôi đi, Jack vội túm lại thì nhận thấy viên ngọc trai của Akiko vẫn đang cài bên dưới.

“Có rồi!” Jack vừa nói vừa đưa cho Miyuki viên ngọc trai có đính kẹp vàng.

Miyuki lập tức bắt đầu công cuộc phá khóa. Jack vội tới phụ Cheng đỡ Saburo.

“Tớ... cử động được ngón tay rồi,” Saburo cười mếu.

“Ừ, nếu nổi được thì càng tốt!” Jack cố pha trò.

Nước đã cao ngang ngực, và vẫn tiếp tục dâng. Yori thậm chí phải kiêng chân mới thở được. Trong khi đó thì Miyuki vẫn tiếp tục loay hoay.

“Vàng mềm quá... cứ bị bẻ cong hoài...”

Nói đoạn cô lặn luôn xuống nước. Yori bắt đầu bơi, còn Saburo cứ phải cố ngửa cổ ra phía sau.

“Chúng ta sẽ chìm mất!” Cheng tuyệt vọng.

25

BÈ GỖ

Mực nước đã lên đến ngang miệng. Miyuki vẫn chưa nổi lên, số không khí ít ỏi đang cạn dần. Chiếc *atake-bune* thỉnh thoảng lại rung lắc.

“Yori... gắng giữ đầu Saburo,” Jack thều thào. “Tớ đi xem Miyuki.”

Bản thân cũng đang loay hoay, Yori phải bám vào gờ tường mới làm được như yêu cầu. Jack hít mạnh vài hơi rồi lặn xuống. Nhìn xuyên qua lớp nước bẩn thỉu, nó thấy một cái bóng đen đang cố đẩy cửa nhà ngục. Vội vàng đến giúp sức, Jack nhận thấy một mảnh gỗ lớn nằm chắn bên dưới. Cửa kẹt khá chắc, hai đứa đẩy vài lần mới thấy hơi nhúc nhích. Sau một lúc nỗ lực thì Jack bắt đầu cảm thấy ngộp thở, nó chỉ dám hình dung cảm giác Miyuki phải vượt qua nãy giờ.

Từ từ, cánh cửa cũng hé mở... cho đến lúc đủ để Miyuki lách qua gỗ vật cản. Jack trôi lên chỗ những người bạn trong lúc Miyuki dốc hết phần sức còn lại trèo lên cầu thang. Phía bên này, Yori, Cheng và Saburo cũng chẳng còn mấy không gian để thở.

“Theo tớ!” Jack ra hiệu cho cả bốn vừa bơi vừa bò ra ngoài. Jack và Cheng phụ trách kéo Saburo, người vẫn chưa hoàn toàn bình phục khỏi độc cá nóc. Đến nơi, Miyuki đã chờ sẵn, cô nhanh chóng phụ đỡ Saburo nằm ra sàn. Anh chàng nằm đó thở hồng hộc như cá voi mắc cạn. Jack và hai người còn lại cũng gục xuống bên cạnh.

“Giờ thì cả đám đều nợ cậu một mạng rồi, Miyuki,” Jack nói.

Miyuki mỉm cười. “Thế chắc cậu sẽ bỏ qua vụ này nhỉ?” Cô vừa nói vừa đưa trả Jack viên ngọc trai đen. Phần kẹp bằng vàng đã bị vặn vẹo đến mức không thể phục hồi được nữa.

“Nếu tụi mình thoát được khỏi đây thì cậu muốn gì cũng được,” Jack vừa đáp vừa cất viên ngọc.

Phía trên, tiếng gươm đao, tiếng la hét vang vọng khắp nơi, đạn nổ pháo bắn liên tục tra tấn lỗ tai. Thứ duy nhất thiếu đi lại là tiếng trống nhịp mái chèo quen thuộc, như thể chiến hạm *atake-bune* đã bị tước mất quả tim vậy.

“Kiểu này lại phải đánh mở đường máu thôi,” Jack loạng choạng đứng dậy nói.

Nó chạy đến chỗ túi vải dù. Bên trong là quần áo, hành lí, và - mừng nhất là - cả bản hải đồ. Jack nhân tiện lấy lại cặp kiếm từ trong đồng vũ khí bị tịch thu. Miyuki nhặt cây đoản đao *ninjatō* và đai lưng dụng cụ đeo lên hông. Cheng xối tung xung quanh chọn ra một con dao găm và một cây kiếm ngắn. Yori nhanh chóng xác định vị trí quyền trượng của mình, lập tức chuyển sang tìm vũ khí cho Saburo cất luôn vào túi.

“Mục tiêu của tụi mình là lên đến boong, sau đó cùng nhảy xuống biển,” Jack hướng dẫn.

“Thế còn Saburo?” Yori thắc mắc.

“Tớ để ý thấy phía đuôi tàu có mấy chiếc thuyền nhỏ. Nếu may mắn thì tụi mình có thể dùng để chèo đến hòn đảo nào gần nhất.”

Yori gật đầu rồi cùng Cheng dìu Saburo. Miyuki cầm đoản đao đi trước mở đường. Jack một tay cầm trường kiếm, một tay cầm túi vũ khí nối gót ngay sau. “Lên nào!”

Thế nhưng chưa kịp leo lên thì cả bọn đã bị một cú nổ lớn làm văng ngược xuống dưới, nóc hầm đổ sập, mọi thứ chìm trong bóng tối. Jack cảm thấy chân mày đau nhói, máu tuôn thành hàng chảy trên mặt.

Nó dùng tay bịt vết thương rồi hô hoán, “Yori? Miyuki? Mọi người vẫn ổn chứ?”

Đáp lại là những tiếng rên rỉ xung quanh.

Ánh lửa xuất hiện phía trên mang ánh sáng trở lại để lộ không khí toàn khói và bụi.

Yori, Cheng và Saburo nằm trên đồng quần áo và dây thừng. Miyuki đang bò dậy từ túi gạo. Xem ra chỉ có Jack là xui xẻo đập đầu trúng thùng đựng nước. Dù không bị thương nặng nhưng chẳng đứa nào còn nguyên vẹn cả.

“Giờ tính sao đây?” Cheng lo lắng nhìn chiếc cầu thang vỡ nát.

Con đường duy nhất thông lên trên đã bị lấp kín. Nước lỏng bong dưới chân, chiếc chiến hạm đồ sộ đang chìm đi nhanh chóng.

Jack quay đầu nhìn lại phía hầm. “Bơi qua lỗ thùng dưới đó vậy.”

“Nhưng còn con hải long?” Yori hãi hùng.

“Không có lựa chọn khác nào nữa đâu,” Jack nhặt kiếm lên nói.

“Thà vậy cũng còn hơn ở lại đây,” Miyuki vừa nói vừa chỉ lên trần, nơi lửa chỉ còn cách kho đạn có một đoạn.

Jack đưa Yori cầm túi vải dù rồi bước tới chỗ Saburo.

“Hít thở thật sâu,” nó gấp rút hướng dẫn hai người bạn cách hô hấp của *ninja*. “Giải phóng hai lá phổi, sau đó lấp đầy bằng không khí và giữ nguyên như vậy.”

Saburo gật đầu. Jack chờ ngực bạn căng đầy rồi đi trước kéo theo anh chàng, những người khác cũng nối liền ngay sau. Nhờ ánh lửa nên Jack dễ dàng xác định vị trí lỗ hổng lia chia gỗ vụn như miệng cá mập.

Miyuki vượt lên bơi trước, Cheng thứ hai, rồi đến Yori. Ban đầu nhà sư nhí gập rắc rối với túi vải dù, do vẫn có không khí bên trong nên tương đối nổi. Ngay khi chui qua lỗ, Yori liền nổi ào lên trên. Phải gánh thêm Saburo nên Jack đi chậm và rất vất vả. Ban đầu hai đứa qua được lỗ, nhưng rồi đột nhiên Saburo bị khựng lại. Jack cố kéo mà không được.

Nhìn xuống, nó nhận thấy quần của Saburo mắc vào góc lỗ. Sau khi giật đến lần thứ ba thì cuối cùng quần cũng chịu rách, nhưng tai nạn này đã khiến cả hai mất rất nhiều thời gian lẫn sức lực quý báu. Jack chỉ biết cố hết sức đạp, thậm chí cầu nguyện sẽ kịp ngoi lên trước khi ngộp thở. Trời đêm tối đen như mực không thể xác định được khoảng cách. Ấy vậy mà khi đầu nổi lên trên Jack lại lập tức ước gì chuyện đó đừng xảy ra. Bọn chúng đang ở giữa một trận chiến khốc liệt. Đội tàu của thuyền trưởng Arashi bị tàn phá bởi hải long, lửa cháy dữ dội làm đỏ rực cả vùng biển Seto.

Con rồng đâm thẳng vào một chiếc *kobaya* khiến chiếc tàu con này vỡ ra làm hai, tan tác thủy thủ đoàn. Đại bác bắn ra từ một chiếc *seki-bune* còn sót lại. Thế nhưng viên đạn chẳng thể làm gì trước bộ vảy của con rồng, ngược lại còn làm nó phun lửa đáp trả khiến không chỉ tàu cháy, mà hải quân bên trên cũng cùng chung số phận. Đám võ sĩ vừa la hét vừa nhảy cả xuống biển, khung cảnh tựa như sao băng rơi trên bầu trời.

Jack cố kéo Saburo lên trong lúc xác người lồm ngồm trôi qua bên cạnh.

“*Jack!*” Miyuki cùng Yori và Cheng nổi nhau bơi tới.

“Tội mình... cần... một con tàu...,” Jack vừa thở vừa nói.

“Nhìn kia!” Cheng chỉ một phần xác chiếc *kobaya* bị hải long húc gãy ban nãy.

Miyuki liền tóm lấy tấm gỗ tương đối lớn đang trôi ngay bên cạnh này.

Cô trèo lên rồi đỡ Saburo trước, sau đó lần lượt là những người còn lại. Cả bọn gần như sức cùng lực kiệt. Chiếc bè tạm bợ cứ thế vô phương vô hướng trôi theo sóng nước.

May mà chúng kịp trôi ra xa trước khi chiếc *atake-bune* phát nổ. Chiến hạm lừng lẫy một thời chính thức bị nuốt trọn vào lòng biển Seto.

26

LÊNH ĐÊN

Làn da Jack cảm nhận được ánh nắng buổi sáng ấm áp, tai nghe thấy tiếng sóng vỗ nhịp nhàng. Nó mở mắt ra thì thấy nhóm bạn mình vẫn đang nằm ngủ vật vạ xung quanh. Yori cuộn tròn quanh túi vải dù, Saburo nằm ngửa bên cạnh.

Loạng choạng ngồi dậy, Jack quan sát tấm gỗ đã cứu mạng cả nhóm đêm qua. Chiếc bè tạm bợ này tuy đủ rộng để che chở cho năm đứa, nhưng cũng bị sức nặng của chúng làm cho mất cân bằng, chỉ một cơn sóng nhỏ thôi cũng đủ tạo ra nguy cơ bị lật úp.

Nhìn chân trời, Jack chợt bừng hi vọng... rồi tắt ngấm ngay tức khắc. Chẳng còn bất kì dấu hiệu nào của trận chiến ác liệt đêm qua, hay bóng hình tàu bè hải quân, hải tặc đuổi theo phía sau. Vấn đề là nó đang ở giữa biển khơi, chẳng có bất kì dấu hiệu nào của đất liền. Phần nhiều tấm gỗ đã trôi vào một dòng nước - đồng nghĩa với việc càng lúc càng gần hơn với Thái Bình Dương bao la vô tận. Jack cố gắng lấy mặt trời định hướng, nhưng với việc xung quanh chẳng có gì làm mốc thì thật sự là không thể được. Jack lo lắng lay những người khác dậy.

“Tụi mình đang ở đâu đây?” Saburo lên tiếng hỏi.

Jack trố mắt nhìn thẳng bạn.

“Hở?” Saburo vừa chớp vừa dụi mắt.

“Cậu khá hơn nhiều rồi!”

Saburo đáp lại bằng nụ cười gượng rồi chậm chạp vươn vai. “Cũng không hẳn. Cảm giác như đang có hai mươi tay lực sĩ sumo đè lên xương ấy. Nhức nhích một chút thôi là đau cơ kinh khủng.”

“Dư chấn này vài tiếng nữa là hết hẳn thôi,” Miyuki vui mừng ra mặt. “Thứ cậu cần nhất bây giờ là nước, thức ăn, và tĩn dưỡn.”

Mắt Saburo sáng bừng lên ngay khi nghe đến hai chữ *thức ăn*. “Thế có gì ăn không? Tớ đói cồn ruột rồi!”

Jack cười lớn. “Vừa suýt chết vì fugu mà đã lại nghĩ đến *thức ăn* rồi cơ à!”

“À, trên đời này không có gì kinh khủng bằng chết đói đâu,” Saburo nghiêm chỉnh đáp.

“Tụi mình vẫn còn một ít cơm,” Yori vừa mở túi vải dù vừa nói. Thế rồi mặt cậu tái hân đi, “Ồi không... Sao chẳng còn gì cả...”

“*Chẳng còn gì?*” Jack hỏi ngay, trong đầu nó lập tức nghĩ đến bản hải đồ.

“Ý tớ là thức ăn ấy. Chắc bị ai lấy mất rồi.”

“Thế còn nước thì sao?”

Yori giọng cao chiếc bình rỗng. “Hai cái này bị vỡ; cái còn lại không thấy đâu. Chắc thất lạc vào đêm qua.”

“Vậy thì chỉ còn cách vào đất liền càng nhanh càng tốt,” Jack chột dạ, tình hình nguy cấp hơn nó nghĩ. “Xem nào... thuyền trưởng Arashi ra lệnh quay về Imabari. Trước khi bị cướp biển bắt, tụi mình đã đi được nửa ngày theo hướng tây nam từ đảo Omishima. Tàu Phong Quỷ xuôi về hướng nam khoảng một ngày. Tụi mình trôi dạt trên biển từ nửa đêm... Cheng, cậu có ý tưởng gì không?”

Cheng lắc đầu ái ngại. “Tôi mới gia nhập Phong Quỷ chưa đầy một tháng. Đây thậm chí còn là lần đầu tiên tới biển Seto...”

Jack lo lắng căn môi. Nó thật sự đã bị lạc. Không có nước, thức ăn hay bất kì phương hướng nào, cơ hội sống sót thực sự là rất nhỏ. Nhưng dù vậy cũng không được phép bỏ cuộc.

“Biển Seto nổi tiếng là có tới hàng trăm đảo nhỏ,” Yori động viên. “Kiểu gì cũng sớm gặp một hòn đảo thôi.”

Tuy chưa hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng Jack cũng không lạc quan được như Yori. Đã từng đi biển nhiều năm, nó biết rõ chỉ cần cách xa vài dặm thôi cũng đã rất khó để nhận thấy đảo nhỏ rồi. Rất có thể cả bọn đã vượt qua vài cái như vậy mà không hề hay biết.”

“Tụi mình cần phải luân phiên nhau canh gác,” Jack chỉ huy. “Không có buồm hay mái chèo thì chỉ biết dựa cả vào dòng nước, thế nên một khi thấy đất liền, rất có thể sẽ phải nhảy xuống mà bơi vào.”

“Thế lượt đầu để tôi,” Cheng đề nghị.

Tấm gỗ rung lắc trong lúc nhóc cướp biển này đứng dậy, bắt đầu phóng tầm mắt tìm dấu hiệu đất liền.

“Nếu gặp tàu bè cũng tốt,” Miyuki nhắc. “Đương nhiên nên ưu tiên tàu cá. Chẳng ai *muốn* lại đụng hải quân hay hải tặc đâu.”

“Và cả gỗ trôi, đám mây tụ, hay chim chóc nữa,” Jack bổ sung. “Đó đều là dấu hiệu của đất liền. Nhất là lũ chim ấy, vào hoàng hôn chúng rất hay tụ tập ở bãi cát, nếu may mắn còn có thể nghe được tiếng.”

Cheng gật đầu rồi tiếp tục công việc quan sát.

“Hoàng hôn á?” Saburo nhăn nhó. “Nhưng giờ mới là sáng sớm mà.”

Jack nói giọng nghiêm trọng, “Vận may không thể đến nhanh như vậy. Hãy sẵn sàng cho một chuyến đi xa. Thế trong túi còn lại những gì?”

Yori lục quanh một lượt. “Quần áo, hành lí, túi hành hương, bản hải đồ, và kiếm của Saburo.”

Jack nhìn xuống bộ trang phục te tua đang mặc trên người. Sẽ là vô nghĩa nếu thay đồ trước khi tìm thấy đất liền, nhưng chí ít cũng cần phải bảo vệ cơ thể khỏi ánh nắng.

“Tất cả hãy đóng gói hành lí vào túi hành hương cột quanh bè,” Jack hướng dẫn. “Tụi mình sẽ dùng túi vải dù này che chắn. Dù đang mùa xuân nhưng giữa biển khơi ánh mặt trời vẫn rất đáng sợ.”

Yori nhanh chóng làm theo, hoàn toàn tin tưởng vào kinh nghiệm đi biển dày dạn của Jack. Jack bẻ một mẫu gỗ khỏi bè cắm xuống làm cọc, Miyuki dùng thanh đoản đao của mình chống bên còn lại. Hai đứa căng vải dù rồi đỡ Saburo ngồi vào giữa.

“Ít ra cũng còn vũ khí,” Miyuki lấy một chiếc phi tiêu *shuriken* ra khỏi đai lưng dụng cụ. “Tớ có thể dùng quyền trượng của Yori làm gậy bắt cá.”

“Ý hay đó,” Jack hoan nghênh. “Vậy thì không phải lo đói nữa.”

“Nhưng còn khát thì sao?” Yori hỏi. “Nước biển thì chịu rồi.”

“Khi mưa nước sẽ đọng lại trên vải dù. Đó cũng là nguồn duy nhất.”

Cả bọn ngẩng đầu nhìn, trời xanh thăm thẳm không gợn một bóng mây.

“Chắc sẽ lâu lắm đây,” Saburo làu bàu.

Mặt trời lên đến đỉnh tỏa ánh nắng gay gắt. Túi vải dù chỉ đủ đổ bóng che cho hai người, những người còn lại buộc phải chịu trận. Không chỉ vậy, nước biển bốc hơi cũng làm da nứt nẻ. Vốn đã mất sức vì bị giam giữ, cả bọn càng nhanh mệt vì đói và khát hơn. Thời gian trôi đi, cảm giác tuyệt vọng lại càng thêm hiển hiện.

Cho đến lúc này vẫn chưa hề thấy dấu hiệu nào của đất liền hay thuyền bè. Jack sợ nhất là chiếc bè đã trôi ra ngoài dòng nước. Hoặc tệ hơn là bọn chúng đã dạt đến Thái Bình Dương, vô phương cứu chữa.

Miyuki ngồi ở góc bè, tay cầm quyền trượng. Đã một tiếng rồi cô không hề chuyển động để chờ đợi thời cơ con cá nào bơi qua. Thật ra thỉnh thoảng vẫn có vài sinh vật nhỏ xuất hiện, nhưng xem chừng chúng không thích hợp để dùng làm thức ăn.

“Mình có thể dùng vải dù này làm buồm không?” Cheng gợi ý.

“Bè này không đủ vững,” Jack đáp. “Chỉ cần một ngọn gió lớn là tụi mình sẽ lập tức bị lật úp, hơn nữa...”

Bất thành lĩnh, Miyuki vung tay. Tiếp theo là một tiếng tõm, và thứ gì đó phát ra ánh sáng màu bạc xuất hiện trên bè.

“Được rồi!” Nữ sát thủ hào hứng.

Cô đề thành quả của mình xuống bè, con cá vẫn còn sống, liên tục vẫy vùng. Nó chỉ chịu nằm im hẳn sau khi nhận thêm cú đâm bồi. Miyuki rút cá ra khỏi chiếc phi tiêu đưa ra trước mặt mọi người. “Ai đói bụng nào?”

Saburo phản ứng đầu tiên, nhưng rồi chợt ngưng lại. “Cái này... sẽ không có độc chứ?”

Cheng lắc đầu. “Không, đây là cá cam Nhật. Rất ngon. Lại còn có thể dùng để uống dịch cá cho bớt khát.”

Những người còn lại liền nhìn nhóc hải tặc này bằng cặp mắt ngờ vực.

“Để tôi làm thử cho,” cậu ta đón lấy con cá cam từ tay Miyuki.

Cheng đặt môi lên mắt cá hút mạnh. Một tiếng phụp rất ghê tai vang lên, sau đó cậu ta nuốt luôn vào bụng.

“Èo ôi kinh quá!” Saburo thốt lên.

“Chất lỏng dọc xương sống cũng tương tự như vậy,” Cheng vừa đưa con cá cho Jack vừa giải thích.

Quá khát, Jack nhăn nhó đặt môi lên mắt cá rồi hút.

HẢI ÂU

Khoảng thời gian từ đó tới chiều, Miyuki bắt được thêm hai con cá cam Nhật nữa. Bằng con dao găm lấy được đêm qua, Cheng cẩn thận xẻ đôi con cá đưa cho Yori, Saburo và Miyuki uống. Chỗ dịch xương sống và dịch mắt này đủ để duy trì mạng sống, mặc dù không thể giải khát. Dầu vậy thịt cá sống là quá đủ cho cơn đói bụng cồn cào.

Bụng no, tinh thần mọi người cải thiện đôi chút. Yori xung phong nhận ca trực, quyết tâm tìm đất liền. Tuy vậy thì cơ hội vẫn là rất nhỏ, bởi lẽ chiếc bè có vẻ chẳng di chuyển được bao xa.

Bằng con dao của Cheng, Jack tự tạo một bộ mái chèo nhỏ. Nhưng không xác định được phương hướng thì mái chèo cũng khó phát huy tác dụng.

“Hình như có điều gì thì phải!” Yori vừa hô vừa chỉ vùng biển phía cuối bè. Giọng nhà sư nhí vẻ hoảng hốt hơn là vui mừng.

“Sao vậy Yori?” Jack hỏi.

“Tớ... không biết nữa,” Yori đáp. “Trông nó to và đen... như thế hải long ấy...”

Giờ thì tất cả mọi người đều căng thẳng quan sát xung quanh. Tình trạng mong manh của chúng càng rõ ràng hơn bao giờ hết - lênh đênh giữa biển cùng với một chiếc bè tạm, nguy hiểm rình rập khắp mọi phía.

“Kia kìa!” Miyuki la lớn.

Một sinh vật to phải đến hai mươi lần tấm gỗ của nhóm Jack từ từ trôi lên phun nước thành cột cao hàng chục mét giương con mắt đen nhìn bọn chúng.

Miyuki giơ cao gậy định tấn công, Yori thì sợ hãi nấp sau lưng Jack.

“Đừng sợ,” Jack vội cản. “Cá nhà táng đấy, nó không tấn công đâu.”

“Tớ chưa từng thấy con gì... to đến vậy cả,” Saburo kinh ngạc.

“Nó đang... quan sát tụi mình thì phải,” Yori bắt đầu chuyển từ sợ hãi sang tò mò và thần phục.

Chú cá voi dùng vây đập nước biển tạo thành cơn mưa khiến ngoại trừ Saburo đang ngồi dưới tấm vải dù ra thì cả bọn đều ướt như chuột lột. Ngay sau đó con cá cong người lặn xuống, trước khi đi nó còn vẫy đuôi như thể đang chào tạm biệt. Một lúc lâu sau chẳng đứa nào nói được câu gì do bị ấn tượng sâu sắc bởi cuộc đụng độ bất ngờ này.

Sự yên lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng rít của chim. Jack nhìn lên thì thấy một con hải âu tung cánh bay lượn trên đầu. Loài chim này được cho là hiện thân của linh hồn các thủy thủ bị mất tích, ai giết chúng sẽ gặp rất nhiều điều xui xẻo. Tuy vậy thì sự xuất hiện này lại mang đến hi vọng cho nhóm Jack. Cả bọn liền đứng dậy phóng mắt nhìn ra xung quanh.

“Gặp chim tức là có đất liền,” Yori hứng khởi nhắc lại lời Jack. “Mọi người có nhìn thấy gì không?”

Mặt biển vẫn mênh mông vắng lặng. Jack biết hải âu là loài chim khỏe, có thể di chuyển hàng nghìn dặm từ đất liền. Nhưng bây giờ trời đã xế chiều, khả năng này không cao lắm. Nhất là trong bối cảnh tuyệt vọng như thế này, hi vọng chính là thứ cần thiết nhất đối với chúng.

“Có khi không cách xa lắm đâu,” Jack nói rồi cầm bộ chèo lên đưa một chiếc cho Cheng. “Thử thì sẽ biết thôi.”

Thế là hai đứa chia nhau bắt đầu chèo sang hướng tây trong lúc Miyuki và Yori đảm nhiệm vai trò quan sát.

Con hải âu tiếp tục bay đi cho đến lúc khuất bóng hẳn.

Jack và Cheng liên tục chèo theo sau, luân phiên đổi lượt nhau mỗi khi đứa kia quá mệt hoặc rớt tay. Vì không có gì làm căn cứ nên rất khó để xác định tốc độ di chuyển của bè. Dù vậy thì mọi người vẫn cảm thấy như đang làm chủ được vận mệnh của mình.

Mặt trời đã xuống rất thấp mà mặt biển vẫn cứ bao la. Nếu không tìm được đất liền trước khi tối hẳn thì cả bọn sẽ phải đối mặt với nguy cơ rất lớn. Nào là cái lạnh đến thấu xương, cơn khát vẫn cháy bỏng, hay vô tình đi qua đích đến mà không biết.

Jack cố tập trung duy trì nhịp chèo. Vai nó đau nhức kinh khủng, lòng bàn tay sưng tấy ửng đỏ. Phía bên kia, Saburo vừa chèo vừa rên rỉ. Dù mọi người cản nhưng anh chàng vẫn cứ muốn góp sức. Yori nghỉ tạm dưới tấm vải, lúc này nhà sư nhí đứng quá lâu dưới ánh nắng nên bây giờ bị choáng. Thật ra Jack cũng nhức đầu nhưng nó cố tình làm lơ vì tình hình đã quá cấp bách.

Cheng đứng dậy đặt tay lên vai Jack, “Để tôi thế chỗ cho.”

Jack lắc đầu, nó biết nhóc cướp biển này cũng đang mệt chẳng kém, “Thêm một chút nữa đã...”

“Đất liền!” Miyuki vui mừng reo lên.

Jack ngưng tay. Nó chưa nhìn thấy gì, nhưng Miyuki bằng cặp mắt tinh anh của mình đã tìm được dấu hiệu từ trong đường chân trời. Phát hiện này như tiếp thêm tinh thần cho Jack và Saburo, hai đứa ngay lập tức vùng mái chèo.

“Tôi cũng nhìn thấy rồi!” Cheng hô.

Dần dần từ trong bóng tối, một mòm đất bắt đầu hiện ra. Vài con hải âu lượn tròn bên trên như thể đang mời gọi bọn chúng đến. Mỗi nhịp chèo chiếc bè lại càng gần hơn với sự an toàn. Nhưng mái chèo dẻo tạm không thể nào tạo được vận tốc cao đến thế, trừ phi chiếc bè đã lọt vào dòng chảy của nước biển.

Đó không phải chuyện gì xấu... cho đến khi chiếc bè *trôi quá* cả hòn đảo. Với đà này thì dù có cố mấy cũng không thể đảo chiều nổi.

“Không ổn rồi!” Jack báo động. “Miyuki! Cheng! Tội mình phải đẩy thêm thôi.”

Thế là ba đứa nhảy xuống nước bắt đầu đạp chân, để lại Yori và Saburo tiếp tục chèo.

Nhờ có sự kết hợp của hai lực đẩy này mà bè bắt đầu kháng cự lại được dòng nước. Một lần nữa khoảng cách giữa chúng và hòn đảo được rút ngắn.

“Gần tới rồi!” Yori vừa chèo vừa động viên mọi người.

Đang phấn khởi... thì Jack chợt thấy một vật hình tam giác nhô lên khỏi mặt nước.

TỬ THẦN TRẮNG

“CÁ MẬP!” Jack la lớn rồi cố sức tăng tốc độ đạp chân.

Miyuki và Cheng cũng gồng mình hỗ trợ. Jack và Saburo thì điên cuồng vung chèo. Chiếc vây lướt sóng tiến gần đến chiếc bè. Khoảng cách còn khá xa, nhưng bọn chúng cũng không thể đưa lại tốc độ của cá mập. Còn nếu ngừng lại, chiếc bè sẽ bị cuốn khỏi đảo trở lại đại dương.

“NHANH NỮA LÊN!” Miyuki vừa giục vừa quay lại nhìn.

Con cá mập đã biến mất.

“Nó đi rồi!” Saburo thở phào nhẹ nhõm.

“Đi, nhưng mà đi *đâu*?” Cheng vẫn chưa hết lo lắng.

“Mọi người trở lên đi!” Yori hốt hoảng.

Jack, Miyuki và Cheng liền làm theo. Lúc Jack đang bám lên thì bất ngờ phần gỗ đứt lìa khiến nó rơi ngược trở lại, nước đẩy cả lỗ tai. Nó nhận thấy rất rõ con cá mập đang lao về phía mình, nhưng may mắn được Yori và Miyuki kéo lên kịp.

“Ngừng chèo đi,” Jack nói với Saburo.

“Nhưng mà đảo...”

“Cá mập sẽ bám theo tiếng động đấy.”

Saburo đành dừng tay.

Năm đứa thu vào giữa con bè, chẳng một ai dám thở mạnh, mắt hướng về mặt biển. Nhìn con cá mập lượn lờ bên dưới mà Jack thấy toàn thân ớn lạnh, sinh vật này phải dài đến gấp đôi tấm gỗ mỏng của bọn chúng.

Mỗi phút trôi qua, chiếc bè lại càng trôi xa thêm.

“Hay là bơi ra đó đi,” Miyuki đề nghị. “Trước khi quá muộn.”

Jack lắc đầu. “Làm vậy nhất định sẽ có thương vong.”

“Muốn thành công thì phải biết hi sinh chứ,” Saburo lên tiếng.

Jack nhìn người bạn trung thành của mình. Saburo đã tự nhận mình là người chậm, và nhiều khả năng trở thành nạn nhân đầu tiên. Tuy nhiên, chính tinh thần võ sĩ đạo cao cả đã khiến Saburo dũng cảm phát biểu như vậy.

“Không, sống thì *cùng* sống,” Jack rút thanh *katana* ra nói. “Tụi mình trải qua bao nhiêu chuyện không phải để làm mồi cho cá mập.”

Jack cầm chắc chuôi kiếm bằng cả hai tay sẵn sàng chiến đấu. Nó đưa mắt quan sát xung quanh, nhưng chẳng thấy động tĩnh gì.

Sau một lúc thì Miyuki cất tiếng hỏi, “Có khi nào nó đi thật rồi không?”

Jack đánh liều nhòai ra ngoài quan sát. Mặt biển tối ngòm, không hề có bóng dáng cá mập.

“Thử chèo tiếp xem sao nhé?” Cheng đề nghị.

Jack lắc đầu. “Chưa được...”

“Jack,” Yori chen ngang chỉ trán nó nói. “Vết thương của cậu bị hở ra rồi kìa.”

Cả bọn như chết đứng khi vài giọt máu theo đó rơi xuống biển tan dần ra.

Trong khoảnh khắc đó không một ai dám mảy may động đậy. Sóng biển cứ tiếp tục đưa chiếc bè xa dần nơi trú ẩn an toàn.

“*Phải* làm thôi,” Cheng nhặt mái chèo lên nói. “Trước sau gì nó cũng sẽ quay lại.”

Nhưng nhóc cướp biển này vừa nhúng khúc gỗ xuống nước thì bóng đen liền vọt lên. Jack và những người còn lại nhảy vọt sang phía bên kia trong lúc cái miệng tua tua răng cắn mái chèo vỡ tan tành, huých vỡ luôn một phần bè. Sinh vật hiện hình là một con cá mập trắng to lớn, lúc nó lặn xuống mặt nước còn làm rung chuyển cả mặt nước. Jack và đám bạn co cụm cả vào nhau trên phần còn lại của tấm gỗ.

“Tử Thần Trắng!” Cheng thở hắt. “Các Phong Quỷ đàn anh... thường kể những câu chuyện... về nó... quái vật ăn thịt người!”

Jack chưa bao giờ thấy con cá mập nào to đến vậy. Nhưng bản thân nó cũng từng nghe nói tới các sinh vật khát máu phá tàu nuốt thủy thủ. Giờ đây khi đã tận mắt chứng kiến, nó hoàn toàn tin đó không phải là dối trá. Cá mập trắng vốn là loài đáng sợ nhất biển cả, hung tợn, ma mãnh, không thể cản phá. Choáng ngợp trước nỗi sợ, Jack phải cố hết sức mới không khỏi hoàn toàn tuyệt vọng. Hoảng loạn chỉ làm cái chết đến nhanh hơn.

“Tất cả tự trang bị vũ khí,” nó ra lệnh. “Và đứng thành vòng tròn.”

Miyuki nhặt thanh đoản đao *ninjatō* lên. Cheng run run cầm dao găm. Yori siết chặt cây quyền trượng, riêng Saburo chỉ có mái chèo do cặp kiếm vẫn cất trong hành lí cột dưới bè. Dù tấm gỗ tạm chưa có dấu hiệu chìm, nhưng bất kì chuyển động nào cũng có thể khiến cả bọn rơi xuống biển.

Mọi người cùng giơ cao vũ khí lúc con cá mập trắng trời lên giương mắt nhìn rồi lại lặn xuống.

Jack khuyu gối bên cạnh đám bạn, tim đập thình thình trong lồng ngực. Nó cố điều hòa nhịp thở, nhưng cảm giác bị quái vật biển khơi bao vây thật sự quá đáng sợ.

Nước biển lại biến động trong lúc con cá mập cắm răng vào góc bè lắc mạnh khiến tấm gỗ vốn rất yếu ớt này đứt lìa. Mặc dù Saburo đã ra sức đập mạnh mái chèo vào vây nhưng Tử Thần Trắng vẫn lăm lè tiến sát sau mỗi cú nhai. Miyuki lao tới hỗ trợ, đòn phối hợp của cô và Saburo khiến con cá cuối cùng cũng ngừng tấn công.

“Lần tới sợ không chịu nổi đâu,” Saburo vừa thở dốc vừa lau nước biển trên mặt.

“Chắc gì đã có lần tới,” Yori lặc quan chỉ chiếc vây đang lùi ra xa. “Nó sợ chạy rồi kìa.”

Cheng lắc đầu. “Sợ thì không đâu. Có mà điên tiết hơn ấy.”

Thật vậy, cá mập trắng vẫy đuôi rồi bắt đầu bơi ngược trở lại với vận tốc chóng mặt.

“Cẩn thận!” Jack vội vàng túm chặt Yori và Miyuki.

Tử Thần Trắng lao thẳng vào khiến chiếc bè bắn lên không trung. Jack, Miyuki và Yori cùng văng xuống biển, trong khi Saburo và Cheng bằng cách nào đó vẫn bám trụ lại được chỗ bè, lúc này chẳng khác gì một mẩu gỗ nhỏ tí tẹo.

“Nó đang đến chỗ cậu đó!” Saburo la lên báo động.

Jack xoay người lại thì thấy chiếc vây màu xám rẽ sóng lướt tới, nhưng không phải tiến về hướng nó.

“Nguy hiểm, Yori!”

Nhà sư nhí giơ cao quyền trượng, nhưng cây gậy gỗ này khó mà cản nổi con quái vật khổng lồ. Jack vội vàng đạp chân bơi đến cứu bạn, nhưng hiển nhiên không thể theo nổi tốc độ Tử Thần Trắng.

CHỜ PHÁN QUYẾT

Lúc con cá mập trắng tiến sát chuẩn bị ra đòn kết liễu thì một tiếng nổ long đầu nhức óc vang lên. Thịt, xương, răng, nội tạng vương vãi đầy mặt biển. Yori kinh hãi không dám nhúc nhích giữa đám máu me lênh bênh.

Phủi miếng thịt cá mập ra khỏi mặt, Jack không khỏi sửng sờ khi nhận ra thuyền trưởng Kurogumo cùng tàu Nhện Đen đang từ từ tiến tới. Trên boong là tên hải tặc xăm hình hổ và khẩu pháo cầm tay vẫn còn đang bốc khói.

“Ô hô, kho báu di động đây rồi!” Tên xăm hình đầu rắn cười khoái trá ném đoạn dây thừng xuống biển. “Nếu là mày thì tao sẽ học tốc leo lên đó,” hắn vừa nói vừa chỉ về hướng ba cái vây đang lướt sóng lao tới, một con thậm chí đã bắt đầu rĩa phần xác còn lại của Tử Thần Trắng.

“Cứ tưởng lạc mất bọn mày rồi chứ!” Tên Đầu Lâu vui vẻ.

“Các người đến đây tìm *chúng tôi* ư?” Jack sửng sờ.

Tên cướp nhoén miệng cười để lộ hàm răng đen. “Đương nhiên, dễ gì gặp được món hàng giá trị như mày.”

Tên Đầu Lâu liền áp giải nhóm Jack ra chỗ gần đuôi thuyền. Tàu Nhện Đen hư hại khá nhiều sau trận ác chiến cùng hải quân. Tên cầm tua tua khắp nơi, sàn tàu đầy vết máu, cái lỗ lớn do quả bom *horoku* để lại vẫn còn nguyên, từng nhóm hải tặc chạy đôn chạy đáo vá bên này lấp bên kia. Manzo cũng có mặt trong số này, tên hải tặc khổng lồ không ngừng liếc nhìn Jack - nguyên nhân tạo ra vết cắt trên tay và cái đầu băng bó của hắn. Xem chừng không có mấy thuyền viên sống sót nguyên vẹn sau đêm qua. Jack ước đoán có lẽ quá nửa đã chết trong lúc chiến đấu hoặc dưới những màn tra tấn dã man của thuyền trưởng Arashi.

Trèo lên bậc thang, chào đón Jack và nhóm bạn là thuyền trưởng Kurogumo. Vẫn bộ áo giáp vẩy rồng xanh đen quen thuộc, thủ lĩnh hải tặc tương đối lành lặn, lại vui vẻ khác thường.

“Chào mừng trở lại!” Hắc giang tay nói như thể gặp lại bạn cũ. “Ừa sao bí xì vậy? Các người vừa thoát khỏi miệng cá mập cơ mà!”

“Để rồi lại *lọt* vào lưới Nhện Đen,” Miyuki mỉa mai.

Thuyền trưởng Kurogumo mỉm cười để lộ hàm răng bén nhọn dị thường. “Đúng là ta không thường cứu mạng võ sĩ hay *ninja*.” Hắc bước tới đặt một tay lên vai Jack. “Nhưng *người* thì khác, một kẻ được chính Tướng Quân săn đuổi.”

Jack nhún vai đẩy tay hắc ra. “Thế các người định giao tôi lĩnh thưởng chứ gì?”

“Sao ta lại phải làm vậy chứ?” Thuyền trưởng Kurogumo nghiêm mặt nói.

“Không thì sẽ thế nào?” Miyuki lên tiếng.

Thuyền trưởng Kurogumo nhìn thẳng vào mắt nữ sát thủ. “Các người sẽ biết số phận của mình sau khi gặp Tatsumaki.” Nói đoạn quay về phía Đầu Lâu. “Nhốt chúng lại.”

“Còn thẳng nhóc chạy việc?” Đầu Lâu túm cổ Cheng hỏi.

Thuyền trưởng Kurogumo quan sát nhóc hải tặc. “Chỗ của kẻ phản bội là ở giá treo cổ.”

“Tôi đã bắt cậu ta phải làm vậy,” Jack phản đối.

“Thật à?” Thủ lĩnh hải tặc chưa mấy tin tưởng.

“Nếu không giúp thì họ sẽ giết tôi mất,” Cheng vội vàng thêm vào.

Thuyền trưởng Kurogumo rõ ràng không mấy hài lòng trước thái độ hèn hạ của thuộc hạ, nhưng dù vậy vẫn rút lại quyết định. “Thôi thì tàu đang thiếu thuyền viên, mày cũng khá triển vọng. Lần này coi như tạm tha. Liệu mà lập công chuộc tội... hoặc sẽ lãnh hậu quả gấp đôi!”

“Được rồi,” thuyền trưởng Kurogumo đánh giọng. “Dẫn mấy đứa còn lại rời khỏi đây.”

Nghe lệnh, Hồ túm tay Jack khóa sau lưng.

“Cẩn thận vào,” thủ lĩnh hải tặc nhắc nhở. “Chúng là khách quý của ta đó.”

Tên Hồ lập tức thả lỏng, Đầu Lâu cũng làm bộ cúi đầu. “Vui lòng nhanh chân giùm.”

Không còn cách nào khác. Jack và nhóm bạn đành phải làm theo. Nhưng bước được một bước thì Yori bất ngờ quay lại hỏi.

“Xin lỗi, làm sao các người điều khiển được hải long vậy?”

Thuyền trưởng Kurogumo nhíu mày, “Người thật sự muốn biết *bí mật* của bọn ta à?”

Yori gật đầu.

Thủ lĩnh hải tặc cúi sát tai Yori thì thầm, “Cho ăn thịt nhà sư nhỏ tuổi!”

Hắn phá lên cười khi thấy khuôn mặt sững sờ của Yori, tròng cười dài đến độ lúc bước vào cũi rồi mà Jack vẫn còn nghe thấy.

“Lần này thì dừng hòng giở trò nữa,” Đầu Lâu cảnh cáo. Hắn cắt cử đến hai lính canh ở lại gác cổng.

“A! Lũ mồi đã trở lại!” Chết giọng quen thuộc vang lên, người nô lệ Triều Tiên chào đón nhóm Jack với nụ cười điên loạn.

Saburo ngồi thụp xuống sàn, hai tay ôm đầu. “Trải qua bao nhiêu chuyện để rồi quay về con số không! *Thà* bị cá mập trắng ăn thịt còn hơn đó.”

“Đừng nói vậy,” Yori rùng mình khi nhớ tới Tử Thần Trắng. “Hãy cảm tạ Trời Phật - ít ra tội mình vẫn còn sống!”

Jack ngẩng đầu nhìn mặt trời lúc này đang lơ lửng phía đông nam tàu Nhện Đen. “Và xem chừng tội mình còn đi đúng theo lộ trình.”

“Làm cách nào mà các cậu vẫn lạc quan được hay vậy?” Saburo hỏi. “Ngay lúc này, có khi bọn hải tặc đang nghĩ cách làm sao hành hạ cho đã đó.”

“Không, chúng sẽ không làm tổn hại đến bảo vật của mình đâu.”

“Bảo vật là *cậu*,” Miyuki nhắc nhở. “Không phải bọn tớ.”

Jack hồi hận nhận thấy nữ sát thủ nói đúng, “Ừm, nhưng tội mình đã thoát được một lần,” nó vừa đáp vừa quan sát chiếc cũi kém kiên cố. “Nhất định sẽ làm được lần thứ hai. Nên nhớ còn có Cheng hỗ trợ.”

“Thật không?” Miyuki nghi ngờ nhìn về phía thuyền trưởng Kurogumo đang phân công nhiệm vụ cho nhóc hải tặc, người vẫn đang gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Chiều xuống, Jack bắt đầu chột dạ. Không hề có bất kì cơ hội nào xuất hiện. Lính canh vô cùng cảnh giác, tàu Nhện Đen thì lướt đi băng băng. Nó cố khuấy động tinh thần cả nhóm, nhưng thật sự bọn chúng đã quá mệt mỏi.

Đúng lúc mặt trời chuẩn bị khuất bóng thì Cheng xuất hiện cùng với bình nước và hai bát cơm đầy. Bọn lính canh mở cửa để nhóc hải tặc này bước vào trong.

“Thực phẩm do thuyền trưởng ra lệnh,” cậu ta giải thích.

“Ăn được không vậy?” Saburo lo lắng.

Cheng gật đầu. “Chính tay tôi chuẩn bị... vì đầu bếp cũ chết rồi.”

Quá đói khát sau chuyện xảy ra đêm qua, cả bốn người liền lao vào ngấu nghiến. Hai bình nước nhanh chóng cạn sạch chỉ sau vài lần uống, chỗ cơm trắng cũng tương tự như vậy.

Cheng vẫn đứng bên cạnh trong lúc mọi người ăn.

“Cậu có thể giúp chúng tôi trốn không?” Jack nói nhỏ hết mức có thể.

“Lực bất tòng tâm,” Cheng thì thầm. “Mọi người rất cảnh giác. Thuyền trưởng còn bảo sẽ lột da nếu tôi dám manh động.”

Jack gật đầu. “Thế thuyền đang đi về đâu vậy?”

“Đảo Hải Tặc - căn cứ của Phong Quỷ.”

“Tatsumaki cũng ở đó à?”

Cheng gật đầu.

“Cậu gặp người này bao giờ chưa?” Miyuki hỏi.

Cheng lắc đầu. “Tôi chưa bao giờ được đến Đảo Hải Tặc. Nơi này luôn được giữ bí mật.” Cậu bé nhìn Jack rồi nói giọng nghiêm trọng. “Có điều, nghe nói trước giờ chưa từng có ai gặp Tatsumaki mà toàn mạng trở về cả.”

30

KAMIKAZE

Bình minh dần hiện ra như miệng một vết thương bị hở, mây thẫm ánh mặt trời chuyển sang màu đỏ thẫm. Gió nam vẫn thổi vi vu, nhưng mặt biển Seto thì tĩnh lặng một cách dị thường.

Trời đỏ vào buổi sớm, cần đề cao cảnh giác, Jack thầm nghĩ trong lúc vươn vai kéo giãn gân cốt.

Lại một đêm lạnh lẽo trên sàn tàu khô cứng. Cả nhóm thay phiên nhau canh gác chờ đợi thời cơ... hoặc trò chơi nào đó từ bọn cướp biển.

Lúc đứng dậy, đập vào mắt Jack là một cái cổng Torii khổng lồ giữa biển cả. Chiếc cổng này to đến mức nếu không vì cột buồm thì cả chiếc tàu Nhện Đen cũng dễ dàng chui lọt. Khối kiến trúc này bao gồm bốn cột trụ, mái ngói xanh, được dùng với vai trò cổng vào một hòn đảo cây cối rậm rạp. Cũng nổi trên mặt nước với màu đỏ tương tự là một ngôi đền to lớn đồ bóng ngập cả một vùng biển. Cuối cùng, nổi bật hơn cả là ngọn núi xuyên thủng màn sương tựa như cánh cửa dẫn đến thiên đường.

“Đây là Đảo Hải Tặc ư?” Saburo thốt lên.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, Yori khẽ lắc đầu. “Không phải, đây là Miyajima - đền thờ trên biển trong truyền thuyết.”

“Cảnh vật thật hùng vĩ,” Miyuki cảm thán.

“Tại sao người ta lại xây đền thờ trên mặt biển?” Jack thắc mắc.

“Miyajima là một hòn đảo linh thiêng,” Yori giải thích bằng giọng tôn kính. “Người thường tuyệt đối không được đặt chân lên đó. Ngôi đền tách biệt với mặt đất tượng trưng cho cầu nối giữa thế giới bên kia và thế giới của chúng ta.”

“Thế lý do cái cái cổng nằm cách xa như vậy là gì?”

“Ngôi đền này thờ ba người con gái của Susano, thần của bão táp và biển cả. Những ai muốn viếng đền nhất định phải đi qua cổng Torii để thanh tẩy trước khi tiếp cận hòn đảo linh thiêng.”

Jack thầm mong bọn Phong Quỷ này là tín đồ của thần Susano. Cơ hội thoát thân sẽ đến nếu tàu tiến sát vào đất liền.

Thuyền trưởng Kurogumo bước ra khỏi ca-bin, trèo lên khu vực bánh lái. Cheng theo sát phía sau, tay cầm khay đựng ấm trà và bình rượu nhỏ. Rõ ràng nhóc cướp biển đang cố gắng lấy lại lòng tin. Bỏ qua ấm trà, thuyền trưởng với tay lấy bình rượu nốc cạn trong một cú hớp. Sau khi quan sát tình hình, hắn nói chuyện với lái tàu rồi ra lệnh tăng tốc.

Đầu Lôu đổi lính canh cũi rồi quay ra chỉ huy công tác sửa chữa. Ngoại trừ toán thuyền viên đang chỉnh cột buồm, hầu hết chúng đều lao vào sửa chữa con tàu.

Không thể tác động đến lộ trình, Jack buồn bã chứng kiến chiếc cổng đồ sộ nhỏ dần. Một lần nữa, tàu Nhện Đen băng băng lướt đi trên vùng biển Seto.

Phải đến nửa ngày Cheng mới mang thêm cơm và nước uống đến.

“Tại sao tàu không dừng lại ở Miyajima?” Jack hỏi sau khi nốc một ngụm đầy.

“Hải quân canh gác vùng này rất cẩn thận,” Cheng nhỏ giọng giải thích. “Thuyền trưởng không muốn làm liều với tình trạng thủy thủ đoàn hiện nay.”

“Chừng nào chúng ta sẽ đến đất liền?”

“Họ không tiết lộ gì cho tôi cả,” Cheng lắc đầu. “Nhưng nghe đâu thuyền trưởng sẽ cập bến Đảo Hải Tặc vào nửa đêm - phần để tránh bị bám đuôi, cũng như không cho *các cậu* biết cách quay trở về.”

Jack thở dài. Thuyền trưởng Kurogumo quá xảo quyệt. Rõ ràng ông ta sẽ không để cho chúng có bất kì cơ hội nào.

Cheng cười gượng rồi lui ra tiếp tục công việc chạy vạt của mình. Jack và những người còn lại ngồi ăn trong im lặng. Cả bọn đều hiểu rõ tình hình nghiêm trọng lúc này.

Theo thời gian, gió mạnh dần, biển bắt đầu động. Tàu Nhện Đen lắc lư theo nhịp sóng.

“Chuẩn bị căng thẳng đây,” Jack nói sau khi quan sát thấy mây đen.

Thuyền trưởng Kurogumo khẩn trương ra lệnh cho thuyền viên gia cố cột buồm, buộc chặt hàng hóa. Rất tiếc cũi tù nhân không hề nằm trong danh sách này, và cả bọn sẽ phải chịu trận giữa boong tàu.

Trong tình thế đang lênh đênh giữa biển và cách rất xa đất liền, tàu Nhện Đen chỉ còn giải pháp tiếp tục hành trình. Jack biết kế hoạch ở đây là tìm cách vượt lên trước cơn bão. Nhưng gió lúc này đã rất mạnh, bọt biển xuất hiện ở khắp nơi, sét đánh đì đùng, sấm động đến rung chuyển trời đất.

Cơn bão đã sắp ào đến nơi.

Tàu Nhện Đen rung lắc dữ dội, đám hải tặc cố sức bám lấy thân tàu trong lúc giữ chặt cột buồm.

Saburo nôn mửa cả ra sàn. “Sao cậu bảo...” anh chàng vừa lau miệng vừa nói - “sau ba ngày sẽ không còn say sóng nữa?”

“Bão thì chịu rồi,” Jack gượng cười. Thậm chí đến nó cũng cảm thấy khó thở trong tình trạng này.

Chiếc tàu hải tặc lướt đi rất nhanh, nhưng đã bắt đầu có dấu hiệu quá tải, phần lớn do vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sau trận đụng độ với hải quân.

Bóng tối bao trùm báo hiệu cơn bão đã vượt lên. Jack và nhóm bạn siết chặt lấy nhau, người run lên bần bật vì lạnh và sợ hãi. Một ngọn sóng khổng lồ đổ ập lên tàu tràn vào cả ca-bin.

“KAMIKAZE!” Người nô lệ Triều Tiên khoái trá reo lên.

“Ông ta nói gì vậy?” Jack hỏi, trong đầu thầm nghĩ có lẽ lần này ông ta đã hoàn toàn mất trí.

“Thần Phong!” Yori phải hét lên mới át được tiếng sấm rền sóng vỗ xung quanh. “Lẽ ra dù có thế nào cũng phải dừng lại ở Miyajima - giờ thì Susano nổi cơn thịnh nộ rồi!”

31

BUỒM GÀU

Tàu Nhện Đen bị bão tấn công dữ dội, gió gầm vang tứ phía khiến mọi người gần như bị điếc. Biển Seto rung lắc như thể đang vật lộn với bầu trời. Sét đánh sấm nổ, sóng biển dâng trào từng đợt khiến Jack thật sự lo lắng cho tính mạng của mình và nhóm bạn.

Thuyền trưởng Kurogumo tự buộc tay mình vào bánh lái, kiên quyết duy trì kế hoạch chạy đua với gió. Một trong hai cột buồm cuối cùng đã không chịu nổi sức mạnh hủy diệt từ cơn bão, nó gãy làm đôi khiến công năng của chiếc tàu giảm đi đáng kể.

Gió có thể thổi vì vu, nhưng có lúc lại đủ làm một căn nhà đổ sập, Jack thầm nhớ lại lời dạy của tổ sư Soke. Sức mạnh khủng khiếp của cơn bão có thể đánh sập tàu Nhện Đen cùng toàn bộ thuyền viên bất kì lúc nào.

Sóng biển không ngừng đập vào boong tàu, Jack và nhóm bạn liên tục va vào thành cũi. Bị nhấn chìm trong nước biển, Jack cứ tưởng thế là xong. Ấy vậy mà nhà ngục bằng tre lúc này lại trở thành cứu cánh, ngăn không cho tù nhân bên trong rơi ra ngoài. Hai tay lính canh thì không may mắn như vậy. Chúng bị cuốn trôi thẳng xuống biển Seto đen ngòm cuộn sóng.

Jack nhận thấy Cheng đang cố bám vào cột buồm còn sót lại.

“CHENG!” Nó hô lớn.

Nhóc cướp biển nhìn sang, mặt tái nhợt vì sợ hãi. Cậu ta chờ nước rút đi rồi lao tới chỗ cũi.

“Mau mở cửa đi!” Jack yêu cầu.

“Thuyền trưởng sẽ giết tôi mất!” Cheng đáp trong lúc bám chặt thành tre.

“Cứ để thế này tất cả chúng ta sẽ cùng chết đấy!”

Lời nói của Yori khiến Cheng lưỡng lự.

“Cậu nợ chúng tôi điều này,” Miyuki nắm tay nhóc cướp biển phân trần.
“Những người đã cứu cậu đến *hai lần*!”

Cheng rút dao găm giắt ở đai lưng ra khiến Miyuki phải lập tức rút tay về.

Nhóc hải tặc cẩn thận quan sát không có ai để ý rồi chặt khóa mở tung cổng.

“Mọi người ở yên đây!” Jack ra lệnh khiến tất cả đều sững sờ.

“Nhưng thời cơ đến rồi còn gì?” Miyuki thắc mắc.

Jack lắc đầu. “Muốn sống chúng ta phải cứu được tàu đã. Các cậu ở lại đây sẽ an toàn hơn.”

Cheng kéo Jack chạy về phía đuôi tàu. Bước lên chỗ bậc thang, Jack nhận thấy thuyền trưởng Kurogumo và nhóm thủy thủ vẫn đang vật lộn với bánh lái. Tìm cách chạy vượt trước cơn bão là ý tưởng không tồi. Nhưng nếu gặp phải sóng quá mạnh, hoặc không giữ nổi tốc độ thì vô phương cứu chữa.

Thuyền trưởng trừng mắt nhìn Jack, sau đó giận dữ hét vào mặt Cheng, “Mày sẽ phải trả giá đắt đó!”

“*Tôi có thể cứu tàu!*” Jack cố át tiếng ồn xung quanh.

Thuyền trưởng Kurogumo cười nhạt, “Giờ may ra thánh thần mới làm được điều đó!”

“Không, chúng ta chỉ cần thả neo...”

“Bộ đám ngoại quốc các người bị ngu hết hay sao vậy?” Thuyền trưởng Kurogumo nổi giận. “Làm vậy khác nào tự sát. Hơn nữa, vùng biển này quá sâu để có thể nghĩ đến chuyện thả neo.”

“Ý tôi là một cái buồm gàu,” Jack cố giữ thẳng bằng giải thích. “Và thả neo trên bề mặt, không phải dưới đáy biển.”

“Ta chưa bao giờ nghe nói đến thứ này cả,” thủ lĩnh hải tặc hoàn toàn mất bình tĩnh. “Biết đào ở đâu ra?”

“Tôi có thể tự làm,” Jack nhấn mạnh. “Buồm gàu sẽ đóng vai trò một cái phanh... giúp cố định tàu. Thay vì vượt lên... chúng ta sẽ để cơn bão đi xuyên qua.”

Một cơn sóng ập lên đuôi tàu khiến mọi thứ chìm trong nước biển. Jack bị tuột tay, nhưng may có Cheng từ sau nắm chặt lại. Lúc nước rút, chỗ bánh lái chỉ còn lại mũi thuyền trưởng Kurogumo.

“Nếu cứ thế này tàu Nhện Đen sẽ lật úp đấy!” Jack la lớn.

Thuyền trưởng Kurogumo phản bác. “Người tường mình là ai? Thuyền trưởng con tàu này là ta! Ta biết mình cần phải làm gì - gặp bão đương nhiên phải *chạy*”. Rồi thủ lĩnh hải tặc gọi Hồ. “Quăng *cả hai* vào cũi cho ta!”

Hồ nhanh chóng bước đến túm cả Jack và Cheng kéo lê xuống. Đúng lúc này một ngọn sóng khác đập vào thành tàu khiến phần thân mới vừa được sửa chữa bắt đầu rạn nứt. Jack, Cheng và tên xăm hình hổ suýt nữa đã văng ra ngoài, may thay đứng vào giây cuối cùng tàu Nhện Đen lấy lại được thăng bằng. Dù vậy, Jack vẫn nhận thấy nét thất thần trên khuôn mặt thuyền trưởng Kurogumo. Thủ lĩnh hải tặc hiểu tàu của mình đã sắp đến giới hạn.

Đứng trước tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, thuyền trưởng Kurogumo quyết định nghe lời Jack, “Thử làm đi!” Ông ta nheo mắt. “Nhưng *đừng* dại mà giở trò trước mặt ta.”

Ông liền ra lệnh cho Hồ phụ giúp rồi trở lại với công việc duy trì thăng bằng cho tàu Nhện Đen.

“Tôi cần vài buồm, dây thừng và gỗ,” Jack nói với tên hải tặc.

“Chờ đó,” hắc cộc căn đáp.

Jack trở ra boong chính gọi Miyuki và những người còn lại. Lúc này boong tàu đã ngập khá cao, hàng hóa trôi nổi lênh phênh khắp nơi.

Tên hải tặc vừa thu gom vật liệu vừa hỏi, “Mày cần bao nhiêu dây thừng?”

“Khoảng gấp mười lần chiều dài con tàu,” Jack đáp.

Hồ tròn mắt, “Nghĩa là *toàn bộ* hả?”

Jack không đáp mà cầm luôn đoạn dây đưa cho Miyuki, Yori, Saburo và Cheng, sau đó hướng dẫn họ cách buộc. Cả bọn bắt tay vào việc rất khẩn trương.

“Muốn trốn hả?” Đầu Lâu xuất hiện tuốt gươm kề vào cổ Jack.

“Không, tôi đang tìm cách cứu tất cả mọi người,” Jack phản ứng.

Thấy động, Hồ cũng bước ra can. “Thuyền trưởng đã hạ lệnh chúng ta phải giúp nó.”

Tuy vẫn nghi hoặc nhưng nghe vậy Đầu Lâu cũng không dám làm trái.

“Tôi cần Manzo,” Jack vừa nói vừa đẩy thanh kiếm đi. “Làm ơn gọi anh ta lại đây.”

Đầu Lô hừ một tiếng rồi chạy đi mất. Manzo xuất hiện ngay sau đó. Jack ra lệnh cho Hồ và tên hải tặc khổng lồ cầm vải buồm rồi trở lại với công việc bên đây. Ngoài kia, cơn bão vẫn không ngừng quăng quật tàu Nhện Đen.

“Gỡ cạnh cũi cho tôi,” Jack sai Manzo.

Giữa sóng gió dữ dội, Manzo vững chãi bước tới thực hiện đúng như yêu cầu, bỏ lại chiếc cũi trong tình trạng gãy nát. Đặt phần khung tre cũi dưới sàn, Jack hướng dẫn nhóm bạn của mình buộc vải buồm xung quanh. Công việc này rất khó khăn vì boong tàu liên tục bị công kích bởi sóng, tuy vậy, cuối cùng chúng cũng làm xong - thành quả là một loại dụng cụ kiểu như con diều cỡ lớn. Jack nối đoạn thừng dài vào khung rồi đưa đầu còn lại cho Manzo. “Buộc chặt vào mũi tàu cho tôi.”

Sau khi Manzo thực hiện mệnh lệnh, Jack lớn tiếng gọi thuyền trưởng Kurogumo, “MAU HẠ BUỒM!”

Tay thủ lĩnh hải tặc miễn cưỡng ra lệnh cho thuộc hạ. Không còn sức buồm, tàu Nhện Đen mất hẳn tốc độ, đứng trước nguy cơ bị cơn bão đánh đắm bất kì lúc nào.

“HẠ BUỒM GÀU!” Jack ra lệnh cho Manzo.

Gã khổng lồ gồng mình tung chiếc khung gắn vải dù xuống biển. Mọi người quan sát nó từ từ chìm xuống làm dây thừng căng dần lên.

“TẤT CẢ BÁM CHẮC VÀO!” Jack cảnh báo.

Lúc dây căng hết cỡ, tàu Nhện Đen bắt đầu xoay tròn tại chỗ, phần mũi hướng thẳng đến tâm bão, đối diện một cột sóng khổng lồ.

“Chết tiệt!” Hồ thốt lên rồi vội vàng nắm thụp xuống sàn tàu.

“Quân khốn kiếp!” Thuyền trưởng Kurogumo gào thét từ buồng lái.

Đầu Lô cầm kiếm sẵn tới chỗ Jack. “Dù có xuống địa ngục tao cũng không tha cho mày đâu, thằng ngoại quốc!”

ĐẢO HẢI TẶC

Như một con tàu ma, Nhện Đen trôi dạt vô định trên mặt biển lặng yên như tờ, không hề có bất kì ngọn gió hay gợn mây nào. Buồm trước gãy lìa, buồm sau thả rũ, bánh lái gần như hỏng hoàn toàn. Hải tặc lồm ngồm khắp boong tàu tựa như cá chết từ phiên chợ buổi sớm. Thuyền trưởng Kurogumo đứng yên bất động. Jack và nhóm của mình vật vạ xung quanh phần còn lại của chiếc cũi. Tuyệt đối không có bất kì chuyển động nào.

Phía trên cao, một con hải âu to lớn liên tục lượn tròn xung quanh.

Jack mở mắt. Cơ thể nó đầy vết trầy xước, xương cốt ê ẩm, cổ họng khô khốc. Nó thậm chí không thể tin rằng mình vẫn còn sống.

Tàu Nhện Đen đã xuyên thẳng qua tâm một trong những cơn bão kinh khủng nhất Jack từng biết. Thủy thủ đoàn đã phải chiến đấu suốt đêm, cho đến khi cơn mệc mội hạ gục tất cả. Bản thân thuyền chưa vỡ vụn ra đã là một điều kì diệu. Chiếc buồm gàu đã giữ cho nó đứng tại chỗ, chờ cơn bão từ từ quét qua.

Jack nhìn quanh boong. Bỏ qua vài người bị mất tích thì hầu hết quân hải tặc vẫn còn sống. Người nô lệ Triều Tiên không may lại nằm trong danh sách thương vong. Loạng choạng đứng lên, Jack nhẹ nhàng gọi nhóm của mình dậy trong lúc vẫn giữ ngón tay trên môi ra hiệu im lặng. Nó cũng gọi cả Cheng, và ra hiệu bảo nhóc hải tặc này đi theo. Cả bọn nhón chân bước qua đám cướp biển tiến vào ca-bin. Jack may mắn tìm được một thùng nước sạch.

“Mau uống đi”, nó thì thầm nói với những người còn lại.

Cả nhóm cố gắng uống càng nhiều càng tốt. Jack vớ thêm một con dao găm, một cây gậy gỗ, hai mái chèo, vài bộ quần áo, cũng như chút ít lương thực. Nó vừa gom góp vừa phổ biến kế hoạch, “Tụi mình cần phải chuẩn bị thật kĩ, sau đó bơi ra chỗ buồm gàu.”

“Rồi sao nữa? Gần đây làm gì có đất liền?” Miyuki thắc mắc.

“Sau khi cắt bỏ đoạn thừng, tấm phản tre sẽ nổi như một chiếc bè con. Tụi mình hoàn toàn có thể dựng buồm làm tàu tạm.”

“Hóa ra cậu đã tính hết cả rồi hả?” Saburo hết lời khen ngợi.

Jack khẽ gật đầu. “Nói đúng ra thì giống với cầu may hơn là tính toán.”

“Thế còn lũ cá mập?” Yori lo lắng.

“Bắt buộc phải mạo hiểm thôi” Jack đặt tay lên vai cậu bạn nói. “May mắn là cơn bão sẽ khiến chúng tạm thời ngừng hoạt động. Bây giờ tụi mình cần lấy lại hành lí. Và phải thật nhanh.”

Trở ra sau khi thu thập đủ lương thực, chào đón cả bọn là một rừng gươm đao sáng lóa.

“Làm gì mà vội vậy?” Thuyền trưởng Kurogumo nhướn bộ răng sắc nhọn cười mỉa.

Không còn cũi để giữ tù binh nên nhóm Jack bị bắt phải lao động sửa chữa tàu cùng với toán hải tặc. Công việc rất nhiều, từ sửa bánh lái, vá buồm, thu buồm gàu, cho đến đóng thành tàu.

Dù vẫn là tù binh nhưng Jack nhận thấy bọn Phong Quỷ đã tôn trọng mình hơn trước. Nhờ có nó mà con tàu sống sót qua được cơn bão. Ở cứu mạng hiển nhiên không phải thứ có thể tùy tiện bỏ quên. Thuyền trưởng Kurogumo thậm chí còn nhân từ tha cho Cheng tội làm phản. Đến trưa, nhóm Jack được chia phần ăn bình đẳng với hải tặc, một vài người thậm chí còn bắt chuyện, hầu hết đều tò mò muốn tìm hiểu thêm về kĩ thuật kì lạ Jack đã sử dụng đêm qua.

Phải đến chiều tà thì tàu Nhện Đen mới tạm ổn để có thể khởi hành. Thuyền trưởng Kurogumo ra lệnh thẳng tiến về Đảo Hải Tặc.

Jack và nhóm bạn của mình được dẫn vào một căn phòng trống, bên trong chứa sẵn nước và thức ăn. Dù vậy, vẫn có hai tên hải tặc ở lại canh gác.

“Liệu hồn thì đừng manh động,” Đầu Lôu nạt. “Dù đã chứng tỏ được mình, nhưng các người vẫn phải gặp Tatsumaki cái đã.”

Ngay khi tên này rời đi, Miyuki liền kiểm tra xung quanh.

“Cậu đang làm gì vậy?” Saburo hỏi.

“Tìm lối ra,” nữ sát thủ đáp. Rất nhanh, cô nhận ra chuyện đó là không thể. Cửa sổ phòng quá nhỏ, tường thì rất chắc chắn.

Kiệt sức sau trận bão và cả ngày lao động, Jack biết mình không còn lựa chọn nào khác ngoài nghe theo lời cảnh báo của tên hải tặc. “Tạm nghỉ vậy. Muốn gì thì cũng cần có sức khỏe cái đã.”

Vừa đặt lưng xuống, cả năm đứa lập tức chìm vào giấc ngủ. Tàu Nhện Đen di chuyển không ngừng nghỉ suốt đêm dài trên vùng biển Seto.

“Đến nơi rồi!” Cheng thông báo bằng chất giọng vừa hào hứng vừa lo lắng.

Jack tỉnh dậy. Nó thấy nhóc hải tặc bên ngoài cửa sổ, ánh sáng bình minh rọi trên khuôn mặt. Nói gì thì nói, Cheng quá tử tế để có thể trở thành quân trộm cướp - cứ như thể một con bướm đóng giả nhện độc vậy.

Cửa bật mở, Đầu Lâu cùng bè đảng bước vào trong.

“Đi nào, võ sĩ!” Hãn vừa nói vừa lấy kiếm thúc Saburo, người vẫn đang ngủ ngon lành.

Họ dẫn Jack và những người còn lại lên boong trên, nơi thuyền trưởng Kurogumo đã chờ sẵn. Thủ lĩnh hải tặc đặt tay trên bánh lái, mắt hướng về hai hòn đảo phía mạn phải. Một trong số đó tương đối rộng lớn, sườn núi bốn bề tạo cảm giác như thể thành trì. Cái còn lại nhỏ hơn, và cũng chẳng có gì ngoài đá và cây cối.

Thuyền trưởng Kurogumo lái tàu Nhện Đen vào khe hẹp giữa hai hòn đảo.

“Đây là khu vực chỉ có tàu hải tặc mới được phép lai vãng,” thủ lĩnh cướp biển tự hào. “*Trừ phi* biết rõ mình đang làm gì, đặt chân vào vùng nước này chính là tự tìm lấy cái chết.”

Bắt được sóng, tàu Nhện Đen dần tăng tốc. Thuyền trưởng Kurogumo ra lệnh cho thuyền viên hạ buồm, bắt đầu công đoạn luồn lách. Bè lũ Phong Quỷ xung quanh im lặng nín thở quan sát thủ lĩnh của mình lèo lái tàu giữa một rừng đá ngầm và vách núi nhấp nhô. Đến giờ Jack mới nhận thấy hai điều. Thứ nhất, trên hòn đảo nhỏ hơn có một pháo đài bằng gỗ với rất nhiều đại bác. Thứ hai, hòn đảo lớn hơn có một khe nứt hình zíc zắc không thể nhìn thấy từ bên ngoài.

r Thuyền trưởng Kurogumo cho tàu chui vào đây.

“Chào mừng đến với căn cứ của Phong Quỷ,” thủ lĩnh hải tặc tuyên bố.

Jack không khỏi thán phục. Khu vực này được ngụy trang kín toàn bộ, rất phù hợp để tàu bè trú bão, cũng như làm căn cứ bí mật. Cùng thời điểm phải có đến hơn ba mươi tàu cùng neo đậu bên trong, các hải tặc luân

phiên nhau tải hàng lên xuống như thể đàn kiến. Phía trên đỉnh xuất hiện một khối kiến trúc hình đầu rồng bằng gỗ với ban công nhìn ra ngoài.

33

TATSUMAKI

“Đảo Hải Tặc vốn là đỉnh một ngọn núi lửa đã ngưng hoạt động,” thuyền trưởng Kurogumo giải thích trong lúc điều khiển tàu Nhện Đen. “Mọi thành viên Phong Quý đều phải thề độc sẽ không bao giờ tiết lộ vị trí nơi này. Sau hôm nay, các người cũng phải làm như thế,” ông ta nhấn mạnh.

Jack bồn chồn nhìn nhóm bạn. Ai nấy đều lo ngại nơi đây sẽ trở thành mồ chôn của mình. Trải qua bao nhiêu khó khăn gian khổ, viễn cảnh đến được Nagasaki, và xa hơn là trở về bên Jess càng ngày càng chẳng khác gì một giấc mơ xa vời vợi.

“Thôi, đừng để Tatsumaki phải chờ lâu,” thuyền trưởng Kurogumo nói rồi ra lệnh cho Đầu Lâu và đàn em hộ tống các tù binh.

Bị dí kiếm vào lưng, Jack chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe lời. Lúc di chuyển lên sườn dốc, nó chợt nghe có tiếng thét từ trên cao. Một người đàn ông vừa rơi xuống từ ban công tòa nhà, gãy xương chết tại chỗ.

Quân hải tặc vẫn tiếp tục công việc của mình như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

“Xem chừng Tatsumaki *không* vui rồi,” thuyền trưởng Kurogumo lắc đầu bình luận.

Thủ lĩnh hải tặc đi trước ra hiệu cho Jack và Yori tiến lên, Đầu Lâu bọc hậu. Miyuki, Saburo và Cheng ở lại phía sau, do những tay sai khác canh chừng. Đường càng lúc càng lên cao. Jack thấy thật may mắn khi không mắc chứng sợ độ cao. Yori thì không được may mắn như vậy. Kiến trúc trên này thay đổi dần theo lối vào, đến đỉnh thì trông chẳng thua kém gì so với dinh thự lãnh chúa cả.

Đứng trước cánh cổng dẫn vào tòa thành, Jack bị quan ngại đến chuyện sắp sửa xảy ra với mình và đám bạn. Việc quăng người đàn ông vừa rồi cho thấy Tasumaki là một người vô cùng tàn nhẫn, thậm chí có khi còn máu lạnh hơn cả thuyền trưởng hải quân Arashi.

Dù vậy thì Jack đã từng sống sót trở về sau những cuộc đụng độ với các cá nhân ác độc chẳng kém. Tiêu biểu có thể kể đến Lãnh chúa Akechi, sơn tặc Akuma, và đương nhiên là cả kẻ thù giết cha - Độc Nhân Long nữa. Nó tự nhủ dù điều gì đang chờ đợi phía trước thì cũng nhất định phải nỗ lực chống trả đến hơi thở cuối cùng.

Chờ Miyuki, Saburo, Cheng và đám hải tặc canh gác bắt kịp, thuyền trưởng Kurogumo mới kéo chiếc chuông lớn treo bên trên. Ngay sau đó cánh cửa mở ra để lộ lối vào. Nội thất bên trong trang trí rất lộng lẫy, sàn trải thảm, tường phủ lụa, trần treo lồng đèn, tranh ảnh, bảo vật đặt khắp nơi.

Ra đến ban công, cảnh vật lập tức khiến Jack thấy choáng ngợp. Từ trên này có thể quan sát toàn bộ khung cảnh Đảo Hải Tặc, tàu Nhện Đen to là vậy mà bây giờ nhỏ nhoi trông chẳng khác gì một món đồ chơi.

“Mừng là anh đã hoàn thành nhiệm vụ,” bóng người lúc nãy quay lại nói.

Jack đứng hình. Được tin sắp gặp mặt thủ lĩnh tối cao của hải tặc Phong Quỷ, nó thật sự không thể ngờ... đến chuyện này.

Đứng trước mặt họ là một người phụ nữ mặt đánh phấn trắng, môi tô son đỏ, mày kẻ chỉ đen. Bà ta vận trang phục cung đình Trung Hoa dệt bằng chất liệu tơ tằm hảo hạng nhất. Mái tóc dài đen láy buộc chỉ đỏ. Tất cả tạo thành ấn tượng về một người vừa đẹp, vừa đáng sợ đến rúng động lòng người.

Thuyền trưởng Kurogumo cúi sát đầu. “Thuộc hạ đã thề - với tính mạng - sẽ mang nó về đây.”

“Ừm.” Người phụ nữ đáp. “Ta cũng không hề mong muốn mất đi thuyền trưởng giỏi nhất của mình.”

Bà cười nhạt. Một nụ cười quyến rũ nhưng lạnh lẽo.

Bà ta quay sang phía Jack cúi đầu thi lễ.

“Rất vui được gặp cậu,” chất giọng ngọt ngào phát ra từ khuôn môi đầy đặn. “Ta là Tatsumaki, nữ vương hải tặc.”

SARU

Ý tưởng về việc Tatsumaki là phụ nữ chưa một lần xuất hiện trong đầu Jack. Nhưng như vậy không có nghĩa rằng người này không đáng sợ. Thậm chí đến Kurogumo tiếng tăm lừng lẫy là thế mà vẫn phải ngoan ngoãn một phép trước mặt bà ta.

Không muốn chọc giận vị nữ vương quyền lực này, Jack bèn nhanh nhẩu tự giới thiệu. “Tôi là Jack Fletcher...”

“Ta biết cậu là ai,” Tatsumaki cắt ngang. “Võ sĩ ngoại quốc bị chính Tướng Quân ra lệnh truy nã... Với giá mười đồng vàng *koban*, bắt kể sống chết.” Bà đưa tay vuốt đầu Jack. “Quả là mức thưởng hời cho một thằng nhóc tóc vàng.”

Jack rùng mình, phần vì hay tin đầu mình lại vừa được tăng giá, phần vì cái đụng chạm với người đàn bà kia.

Yori bước ra trước cúi đầu, “Thưa công nương tôn kính,” nhà sư nhí lên tiếng. “Dù rằng phần thưởng kia rất có giá trị, nhưng chắc công nương chẳng lạ gì câu kẻ thù của kẻ thù là bạn. Nếu công nương thả chúng tôi đi, hành động đó nhất định sẽ khiến Tướng Quân nổi cơn tam bành, gây tiếng vang lớn trong cả nước...”

Nữ vương hải tặc nhìn Yori bằng cặp mắt pha lẫn ngưỡng mộ và hứng thú. “Rất biết cách ăn nói. Thật vậy, giá trị của Jack Fletcher không đơn thuần chỉ là kinh tế, mà còn mang ý nghĩa chính trị to lớn.”

Đúng lúc này thì ánh mặt trời rơi xuống đến ban công mang theo sự ấm áp của ngày mới.

“Saru!” Tatsumaki cất tiếng gọi.

Một khuôn mặt nhỏ màu đỏ thò vào từ bên ngoài rèm cửa.

“*Tessen*,” bà ta ra lệnh.

Khuôn mặt biến mất rồi ngay sau đó xuất hiện cùng với một chiếc quạt nhỏ. Saru, con khỉ màu nâu xám chạy đến chỗ nữ vương hải tặc, làm điệu

bộ cúi đầu như người rồi dâng chiếc *tessen* cho bà ta.

“Cảm ơn người, Saru,” Tatsumaki vui vẻ nói rồi phẩy quạt để lộ họa tiết rồng đỏ trên nền đen bên trong.

Một tiếng chuông vang lên, chiếc cổng thông vào trong mở ra. Rất nhanh sau đó Manzo bước tới cùng với hành lí và vũ khí của nhóm Jack. Tên hải tặc khổng lồ đặt cả xuống trước mặt Tatsumaki.

“Đây là toàn bộ vật phẩm trên người chúng,” thuyền trưởng Kurogumo giải thích. Ông ta cầm cặp song kiếm vắn vỏi đỏ của Jack lên cho nữ vương hải tặc xem xét. “Nó là của tên ngoại quốc.”

“Rất ấn tượng,” Tatsumaki đặc biệt thích thú khi nhận thấy dòng chữ Shizu được khắc bên trên. “Sở hữu được cặp kiếm này thì chắc kĩ năng của người cũng không phải tầm thường? Lại thật, ai lại đi truyền thụ cho một tên ngoại quốc kiếm thuật cao minh nhường ấy?”

Jack đang định đáp thì con khi bất ngờ nhảy tót lên vai nó.

Tatsumaki cười tươi khi thấy thú cưng của mình vượt tóc Jack. “Saru thích người rồi đó!”

“Bản mặt ngoại quốc xấu quá mà,” Đầu Lâu bình phẩm. “Trông khác gì lũ khi đầu.”

Jack tìm cách đẩy Saru đi, nhưng rất nhanh con khi đã vòng ra lưng, rồi bất thành linh luôn tay vào bên trong lớp áo giạt ra viên ngọc trai đen. Nó còn chưa kịp phản ứng, Saru đã vọt đi mất, có vẻ rất thỏa mãn với chiến lợi phẩm vừa thu được.

“Trả lại cho tao!” Jack đuổi theo.

Nhưng Đầu Lâu đã dùng kiếm chặn nó lại. “Tâm sự với bạn gái để sau đi,” hăn lạnh lùng.

Saru nhảy vào vòng tay Tatsumaki. Nữ vương hải tặc dùng hạt dẻ đổi lấy viên ngọc. Saru vui vẻ đồng ý rồi quay ra thành ban công ăn ngấu nghiến.

Tatsumaki giơ cao viên ngọc đen tỏa sáng lấp lánh giữa ánh bình minh. “Sao anh nói kia là *tất cả* thu được từ chúng?”

“Dạ, thuộc hạ...” Kurogumo ấp úng, “... muốn thử Saru một chút thôi ạ!”

Tatsumaki mỉm cười. “Dù sao Saru đã có công tìm được nên bây giờ món này là của ta. Chắc anh không ý kiến gì chứ?”

“Vâng ạ,” thuyền trưởng Kurogumo vừa lí nhí đáp vừa trừng mắt nhìn con khi phá đám.

Nữ vương hải tặc cho viên ngọc trai vào túi.

“Sở thích của người cũng lạ nhỉ, Jack Fletcher,” bà ta bình phẩm sau khi quan sát một lượt các tù binh còn lại. “Nhà sư, võ sĩ, hải tặc, và cả... *ninja*.”

Rồi bà liền ra lệnh bằng giọng nhàn nhạt, “Ném kẻ phản bội đó xuống biển.”

Tên xăm hình đầu rắn liền túm tóc Miyuki kéo sát ra thành ban công. Nữ sát thủ vùng vẫy chống cự, nhưng rất nhanh tên xăm hình hổ đã lao tới túm chặt chân cô rồi kết hợp cùng đồng bọn nâng cao lên trên.

“KHÔNG!” Jack gào lớn, bản thân nó cũng đang bị Đầu Lâu khống chế.

Yori và Saburo khó lòng làm được gì khi chắn trước mặt họ là gã khổng lồ Manzo.

“Thương tiếc cho ả ư?” Tatsumaki tỏ vẻ kinh ngạc. “Sao ta nghe trước đây cha cậu chết dưới tay của *ninja*?”

“Đúng vậy, nhưng chuyện đó không liên quan tới Miyuki,” Jack vội đáp. “Làm ơn thả cô ấy ra đi!”

“Thử cho ta một lí do xem nào. Nên nhớ chính chúng đã phản bội lại tộc Fuma trước.”

“Nhưng Miyuki đâu có góp mặt vào trận chiến đó. Cô ấy vô tội mà!”

“Một *ninja* vô tội á?” Tatsumaki cười lớn. “Nghe hay nhỉ. Có điều, cuộc sống này không tươi đẹp như vậy. Nó sẽ phải trả giá thay cho tổ tiên của mình.”

“Bà lấy viên ngọc rồi còn gì,” Jack kiên trì. “Thêm cặp kiếm kia nữa cũng được.”

“Trước sau gì chúng cũng là của ta,” Tatsumaki không hề lung lay.

Rắn và Hổ đưa Miyuki ra ngoài thành ban công, háo hức chờ hiệu lệnh cuối cùng từ nữ vương hải tặc. Chứng kiến Miyuki đứng giữa lằn ranh của sự sống và cái chết, Jack thấy tim mình như thắt lại. Đến bây giờ nó mới thực sự nhận ra người bạn này quan trọng đến nhường nào, nó quyết định đưa vật có giá trị nhất ra đánh đổi. “Tôi hứa sẽ tiết lộ bí mật bản hải đồ.”

“Bản hải đồ?” Tatsumaki tò mò.

“Ý nó là cái này,” thuyền trưởng Kurogumo lấy quyển sách bọc giấy dầu trong túi hành lí của Jack ra. “Đây có vẻ là một loại nhật kí hải trình, thuộc hạ đã thử đọc qua nhưng không thể hiểu được.”

“Nó được mã hóa bằng ngôn ngữ của chúng tôi,” Jack lí giải. “Nếu bà tha cho Miyuki - tôi sẽ giải mã cho các người.”

“Và thứ này thì có ích lợi gì cho ta?” Tatsumaki hỏi. “Ngăn gọn thôi - Rắn và Hồ không giữ được lâu đâu.”

“Thứ bà khát khao nhất là quyền lực,” Jack vội vàng đáp. “Bản hải đồ này có thể mang lại điều đó. Bên trong nó chứa đựng bí mật về đường biển toàn cầu, là chìa khóa khổng lồ chế con đường giao thương giữa các quốc gia.”

Đến giờ thì Tatsumaki thật sự bị thuyết phục. “Hóa ra đây chính là lí do Tướng Quân muốn người đến vậy.”

Bà ta ra hiệu cho Rắn và Hồ tạm thời giữ nguyên Miyuki trong trạng thái lơ lửng rồi quay về phía thuyền trưởng Kurogumo, người đang ngoác miệng cười rộng đến tận mang tai.

“Tuyệt vời,” hân hào hứng. “Tha hồ cướp bóc, tiền bảo kê tăng vọt, Phong Quỷ sẽ có quyền lực tuyệt đối!”

Tatsumaki cân nhắc lời đề nghị của Jack, cũng như tương lai số phận Miyuki.

“Tha cho con bé *ninja*,” nữ vương hải tặc ra lệnh khiến Rắn và Hồ không khỏi thất vọng.

Hai tên hải tặc kéo Miyuki vào trong rồi vứt phịch xuống sàn.

Tatsumaki mỉm cười với Jack, “Đưa tay cậu cho ta.”

Jack miễn cưỡng làm theo. Nữ vương hải tặc lia đầu quạt chạy dọc theo lòng bàn tay nó, lưỡi dao nhọn ẩn sâu bên trong cắt đứt da làm máu tươi tuôn trào. Bà ta làm điều tương tự với bản thân rồi áp sát hai vết thương lại với nhau.

“Đây là lời thề độc. Nếu bản hải đồ đó đúng thực giá trị như vậy, ta sẽ trả tự do cho cậu và những người bạn của mình. Nhưng nếu phát sinh lừa lọc hoặc tìm cách tẩu thoát, thì *tất cả* sẽ phải chịu cảnh thịt nát xương tan. Được chứ?”

Jack gật đầu.

“Tốt, rất tiếc là có kẻ lại không được thật thà như vậy,” Tatsumaki nhìn thẳng vào mặt Cheng.

35

TRÒ LỪA GẠT

“Theo cậu, Cheng bị quăng xuống vực chưa?” Yori cố nhìn ra ngoài qua cửa sổ.

Jack và nhóm bạn bị đưa vào một căn phòng tiện nghi nhưng kín mít bên trong toà thành. Điểm nhấn ở đây được tạo thành bởi tranh ảnh long hổ trên tường, đệm trải khắp trên sàn nhà lát chiếu *tatami*. Ở giữa là một chiếc bàn thấp để sẵn cơm canh cùng nước uống, về nguyên tắc chúng được xem như khách, nhưng dựa vào việc lúc nào cũng có hai tên lính canh trước cửa thì bản chất tù nhân vẫn chưa hề được thay đổi.

Cheng bị Tatsumaki giữ lại tra khảo thêm nên vẫn chưa xuất hiện. Số phận của nhóc hải tặc rất mờ mịt, nhất là sau khi thuyền trưởng Kurogumo đã liệt kê toàn bộ tội trạng. Chẳng hiểu sao từ đầu đến cuối Cheng vẫn giữ thái độ im lặng không giải thích hay phản kháng.

“Dù sao cũng chưa nghe thấy tiếng la hét của ai,” Saburo lạc quan nói trong lúc tranh thủ ăn lấy ăn để. “Cho đến thời điểm này... là vậy.”

Jack ngồi cạnh Miyuki, người từ lúc suýt bị xử tử đến giờ vẫn chưa hề lên tiếng.

“Không sao đâu. Mọi chuyện vẫn ổn,” Jack an ủi.

Miyuki hơi hột gật đầu. “Sợ là chẳng được bao lâu. Cô ta là kẻ chuyên đi lợi dụng. Sau khi đạt được mục đích, tụi mình sẽ chẳng còn ích lợi gì, và kết cục duy nhất chỉ có thể là cái chết - kể cả cậu cũng không phải ngoại lệ.”

“Tatsumaki đã cắt máu ăn thề với tớ,” Jack giơ tay lên nhắc.

“Thế cậu cho rằng một kẻ *cướp* sẽ giữ lời thề ư?”

Jack quyết định bỏ qua câu hỏi này. “Vậy thì mình giả cách câu giờ. Nhất định cơ hội thoát thân sẽ xuất hiện.”

Miyuki quay sang nhìn Jack. “Tớ thật không thể hiểu. Cậu đang dùng thứ *duy nhất* có thể đưa mình về nhà ra để đánh đổi. Đó là chưa kể đến việc phá

vỡ lời hứa với cha. Tớ cứ ngỡ cậu sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật về bản hải đồ - chứ đừng nói là giao nó cho kẻ xấu. Một *ninja* sẽ không đời nào phản bội lại lí tưởng của mình như vậy, nhất là với đối thủ đáng gờm như Tatsumaki. Trên đời này cô ta *tuyệt đối* là người không bao giờ được sở hữu thông tin ấy.”

Những lời nói tựa như kim châm vào người Jack. Nó nhận ra mình vừa mới giao kèo với quỷ dữ, và hậu quả để lại là vô cùng to lớn. “Nhưng tớ *không thể* để cậu bị giết được.”

Mắt Jack và Miyuki chạm phải nhau. “Jack, tớ vẫn luôn sẵn sàng chết vì cậu...”

Cửa phòng chợt mở. Đầu Lâu xuất hiện thấy quần áo sạch xuống sàn nhà.

“Phòng bên là nhà tắm. Bây giờ lần lượt từng đứa vào, đương nhiên sẽ có lính canh bên ngoài.” Tên cướp biển xăm trổ đầy mình có vẻ khó chịu khi phải đóng vai người phục vụ. Hắn lườm Jack, “Liệu mà chuẩn bị tinh thần, sáng sớm mai Tatsumaki sẽ cho gọi đấy.”

Đầu Lâu quay người bước đi.

“Cheng đâu rồi?” Jack vội hỏi. “Cậu ấy vẫn ổn chứ?”

Đầu Lâu cười gian ác, “À, mày sẽ không bao giờ gặp lại *cậu ấy* nữa đâu. Khăng định luôn.”

Buổi chiều cứ thế âm thầm trôi. Mọi người đều buồn bã, dù Cheng chưa bao giờ là thành viên chính thức trong nhóm, nhưng lòng can đảm và tinh thần vị tha của cậu đã cứu mạng họ không biết bao nhiêu lần. Jack biết nó sẽ rất nhớ cảm giác bên quân địch còn có người ủng hộ mình trong những ngày vừa qua.

“*Chưa đến Hoàng Hà, chưa đổ lệ,*” Yori lầm bầm. “Tớ nhất định phải kể câu này với thầy Yamada. Một bài học nhân sinh quan thực sự thâm thúy...”

“Và tội mình cũng cần triệt để tuân thủ tinh thần ấy,” Jack kết luận. “Mọi chuyện chưa kết thúc. Chỉ cần đoàn kết thì hi vọng vẫn còn.”

Yori cố nặn một nụ cười, nhưng lập tức tắt ngấm khi cánh cửa một lần nữa lại mở ra.

“Tiếp,” tên này vừa càu nhàu vừa hối thúc Saburo ra ngoài.

Ăn no, tắm sạch, thay quần áo mới, Jack cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Cả nhóm đã thống nhất kế hoạch câu giờ chờ đợi thời cơ. Chúng sẽ chú tâm tìm sơ hở, lén lấy lại lương thực vũ khí rồi tìm cách ăn cắp thuyền của bọn

cướp biển. Do không được quan sát hải trình đêm qua nên xác định phương hướng cũng là một vấn đề tương đối khó khăn, ảnh hưởng trực tiếp đến khả năng tẩu thoát.

Cửa bật mở. “Ra ngoài, ngoại quốc,” tên lính gác gắt gỏng.

Jack đứng dậy bước theo. Lúc này mặt trời đã khuất núi, toàn bộ tòa thành chìm trong bóng đêm. Hành lang được thắp sáng bằng ánh đuốc bập bùng, nhưng thứ lung linh nhất ở đây lại chính là mặt nước xanh biếc như thể thấm tóat cả bầu trời. Cảnh tượng thần tiên này ấn tượng đến mức Jack chỉ biết trở mắt sững sờ nhìn.

“Đom đóm biển,” một giọng nói vang lên từ phía sau.

Jack quay lại thì thấy cô gái tóc cắt ngắn, mắt quả hạnh, môi mỏng vận trang phục Trung Hoa màu xanh nhạt đứng đó tự bao giờ.

“Theo lời của cô Tatsumaki thì như vậy.”

Jack chớp chớp mắt. “Có phải Cheng đấy không?”

Cô gái gật đầu, sau đó cúi xuống thi lễ. “Tên thật của tớ là Li Ling.”

“Tôi cứ tưởng... cậu đã chết...” Jack ảm ức. “Và không phải là con gái!”

Li Ling cười bẽn lẽn. “Không phải tớ muốn lừa cậu, nhưng chuyện này là bí mật rất hệ trọng. Dù sao thì cuối cùng cũng bị cô Tatsumaki nhìn thấu.”

“Cậu đóng giả con trai làm gì cơ chứ?” Jack hỏi sau khi lấy lại được bình tĩnh.

“Học theo Hoa Mộc Lan,” Li Ling lí giải. Nhận thấy Jack không hiểu mình đang nói gì, cô bèn tiếp tục, “Truyện kể rằng năm lên mười tám Mộc Lan đã giả trai tòng quân. Cô anh dũng chiến đấu hơn mười năm trời, lưu danh sử sách với tư cách nữ chiến binh vĩ đại nhất Trung Hoa. Tớ chính là muốn noi theo tấm gương ấy - nhưng với tư cách một hải tặc. Và đương nhiên quân Phong Quỷ sẽ không đời nào đồng ý cho tớ gia nhập với thân phận con gái cả.”

“Một suy nghĩ hết sức sai lầm,” Tatsumaki xuất hiện sau tấm rèm với bộ sườn xám đỏ dài chấm gót có họa tiết kim long trên cổ áo. “Chính phụ nữ chúng ta mới là những hải tặc lợi hại nhất.”

36

BẠCH TUỘC

“Vẫn kiên cường như mọi khi nhỉ!” Một giọng nói trầm ấm vang lên. Tay cướp biển ngực trần hàm vuông mắt đỏ ngầu từ từ bước đến. Người này cầm theo đinh ba sắc nhọn, sử dụng như thế gây đi đường.

“Thuyền trưởng Kujira, rất vui khi ông kịp quay về,” Tatsumaki xởi lởi. “Cô bé này là Li Ling, thành viên mới đầy triển vọng của chúng ta; còn đây, Jack Fletcher, võ sĩ ngoại quốc khét tiếng, chắc cũng không cần phải giới thiệu nhiều.”

Kujira miễn cưỡng cúi chào Jack rồi quan sát Li Ling bằng khóe mắt.

“Lại một con bé muốn học đòi theo cô”, ông ta nói kháy. “Hi vọng nó biết điều gì đang chờ đón mình phía trước.”

“Sao, cảm thấy bị đe dọa hử?” Một giọng nói khác chen vào.

Nữ hải tặc vận bộ trang phục màu xanh tím có họa tiết sóng trắng, thân hình vạm vỡ bước sấn tới. Jack nhận thấy bên dưới cô ta có thủ sẵn áo giáp da màu đen, hai bên đai lưng giắt một cặp *sai* - loại dao găm có cán hình sừng trâu. Mái tóc dài đen láy quấn chặt bằng khăn trắng có huy hiệu vây cá mập chính giữa. Cánh tay lực lưỡng đeo vòng vàng sáng chói. Nhưng đặc biệt nhất phải kể đến bộ móng tay sơn đen hoàn toàn, đầu giữa nhọn hoắt như móng chim.

“Thuyền trưởng Wanizame, tàu Cá Mập Trắng,” ả giới thiệu.

Jack bất giác cúi đầu chào. Tuy không phải loại khuynh quốc khuynh thành như Tatsumaki, nhưng bù lại thì bá khí của Wanizame thực sự khiến người khác bị áp đảo.

“Cái gì, đe dọa? Không đời nào!” Thuyền trưởng Kujira ưỡn ngực phản kháng. “Càng đông bóng hồng càng tốt thôi chứ sao.”

Đúng lúc này thì thuyền trưởng Kurogumo xuất hiện. Cùng đi với ông ta là một người đàn ông cao lớn, da dẻ vàng vọt vận kimono màu xanh ô liu, lưng giắt *katana* chuôi xanh ngọc. Mặt người này rất dài, mũi lại hẹp một

cách bất thường. Sau khi chào Tatsumaki và đồng bọn, hắn quay sang tự giới thiệu với Jack.

“Thuyền trưởng Hebi của tàu Rắn Xanh,” tay cướp biển nói bằng chất giọng the thé tựa như rắn rít. Ấn tượng ban đầu này không khỏi khiến Jack lạnh sống lưng. “Nghe nói cậu sẽ là chìa khóa mở ra tiền tài phú quý cho Phong Quỷ?” Hebi liếm môi nói tiếp. “Ta thật sự rất mong chờ những thứ ở ngoài kia.”

Bị thôi miên bởi cặp mắt đen thâm hiểm. Jack cảm thấy toàn thân như tê liệt, miệng khô khốc.

“Thuyền trưởng Hebi, sau này còn nhiều thời gian, cứ từ từ chuyện trò,” Tatsumaki cắt ngang. “Còn giờ bàn việc chính cái đã.”

Nữ vương hải tặc vỗ tay ra hiệu cho hai người phục vụ vén màn để lộ chiếc bàn thấp dùng để ăn uống. Bóng đèn thấp sáng căn phòng thoáng đãng, mùi hương đuổi muỗi thoang thoảng. Vài bát cơm bốc khói nghi ngút cùng đĩa đựng loại cá khá lạ đủ màu sắc - trắng, vàng, hồng, đỏ, và cả đen.

Tatsumaki mời mọi người ngồi. Jack quyết định chui vào giữa vị trí của thuyền trưởng Kujira và người quen cũ, thuyền trưởng Kurogumo. Sau khi tất cả đã yên vị, những người phục vụ liền bắt đầu rót nước và rượu nóng.

“Itadakimasu^[7]“, nữ vương hải tặc giơ cốc chúc tụng. “Cảm ơn biển Seto... và những con tàu buôn đã cung cấp cho chúng ta mọi thứ!”

“Itadakimasu!” Toán thuyền trưởng lập tức vui vẻ nâng cốc hưởng ứng.

Mọi người dùng bữa chưa được bao lâu thì bất chợt có tiếng khẹt khẹt vang ra từ phía sau. Saru xuất hiện từ cửa sổ nhào tới vai Jack tiếp tục nhẹ nhàng nghịch mái tóc vàng óng. Căn phòng lập tức tràn ngập tiếng cười của những người xung quanh.

“Ta chưa thấy Saru hành động như vậy với người lạ bao giờ cả đấy!” Thuyền trưởng Kujira vừa nói vừa lấy một miếng cá đỏ cho vào miệng.

“Ui da!” Jack la lên khi bị Saru kéo tóc. Nó tìm cách đuổi con vật đi, “Làm ơn để tôi yên!”

“Thế này còn may chán”, thuyền trưởng Wanizame bình phẩm. “Có lần nó còn móc mắt tù nhân ra cơ.”

Jack lập tức buông tay đầu hàng để cho con vật tha hồ muốn làm gì thì làm. Được nước lấn tới, Saru liên tục la ó mỗi khi Jack gắp cơm đến miệng.

“Saru đói rồi, đưa cái này cho nó đi,” Tatsumaki vừa nói vừa đưa Jack một quả mận nhỏ.

Saru lấy thức ăn từ trong tay Jack kiểm tra kỹ lưỡng, sau đó còn nhúng vào cốc nước rồi mới cho vào miệng. Jack thực sự bất ngờ trước hành động này.

“Khỉ tuyết rất thông minh,” Tatsumaki giải thích. “Saru không chỉ biết rửa sạch trước khi ăn, mà còn thích tắm suối nước nóng, giống hệt như chúng ta vậy.”

“Ừa, ở đây làm gì có suối nước nóng?” Thuyền trưởng Kujira thắc mắc.

“Đúng vậy, thế nên Saru vẫn thường dùng bồn tắm bên cạnh phòng Jack đang ở.”

Jack suyt nữa thì sặc khi biết rất có thể mình vừa mới tắm cùng một nguồn nước với Saru. Nó nhận thấy nụ cười nhạt trên khuôn mặt Tatsumaki, và không khỏi tự hỏi liệu đây có phải là trò đùa quái ác của nữ vương hải tặc. Nhưng linh cảm cho thấy khả năng này không cao.

“Kurogumo, hôm qua tôi khá lo cho anh đấy!” Thuyền trưởng Wanizame cảm thán. “Đêm qua bão to quá.”

“Tàu Nhện Đen vốn nổi tiếng chắc chắn mà,” thuyền trưởng Kurogumo đáp.

“Nghe đâu nhóc ngoại quốc này cũng góp công không nhỏ hả,” thuyền trưởng Hebi nói xen vào.

Kurogumo lập tức nhăn nhó. Rõ ràng ông ta không hề muốn bị đồng bọn khinh thường khả năng chỉ huy của mình trước mặt chủ tướng.

“Cậu gọi thứ đó là buồm gàu, nhỉ,” thuyền trưởng Hebi quay sang nói với Jack. “Rất thú vị, phải làm một cái tương tự cho tàu Rắn Xanh mới được.”

Tatsumaki nhúu mày ra vẻ ngạc nhiên, “Kurogumo, sao ta không nghe anh đề cập đến chuyện này?”

“Jack là một thủy thủ giỏi,” thuyền trưởng Kurogumo gật đầu thú nhận. “Và, đồng thời cũng là một hoa tiêu cừ. Chính vì cậu ta mà tôi đã mất rất nhiều thời gian với chiếc tàu hàng. Nhưng dù sao người chiến thắng vẫn là tôi.”

“Đó là vì con rồng đấy chứ!” Jack phản ứng, nó cảm thấy khó chịu trước lời nói có ý ám chỉ này.

Nữ vương hải tặc và đám thuộc hạ nhìn nó đầy hứng thú.

“Jack, giá trị của cậu đang tăng lên theo thời gian đấy,” Tatsumaki lên tiếng. “Bây giờ thì ta thật sự muốn biết những kiến thức này đến từ đâu.”

“Cha tôi,” Jack hãnh diện đáp.

“Hắn ông ấy phải là một người rất tài ba.”

“Đương nhiên,” Jack đáp. “Cho đến khi bị Độc Nhân Long sát hại. Dù sao mỗi thù này cũng đã trả xong, giờ tôi chỉ muốn được quay về nhà mà thôi.”

Không khí bàn tiệc chùng hẫng xuống khi nghe đến tên của gã *ninja* tiếng tăm lẫy lừng. Các thủ lĩnh Phong Quỷ thậm chí còn tái mặt như thể mới bước vào nghĩa trang vậy.

Li Ling cố tình lên tiếng phá vỡ sự im lặng, “Nhà cậu ở đâu?”

“Luân Đôn, Anh Quốc,” Jack đáp. “Chính vì thế nên tớ mới đi Nagasaki tìm tàu.”

“Sao nhất định phải là Nagasaki?” thuyền trưởng Kujira thắc mắc. “Hải cảng Osaka cũng rất lớn đấy chứ.”

“Tàu Nhật không thể dùng để ra đại dương. Sàn quá thấp, buồm cũng không đủ,” Jack lí giải. “Chỉ những chiếc tàu châu Âu mới đi xa được đến vậy.”

“Xa đến mức nào?” Thuyền trưởng Hebi thắc mắc.

“Hai năm đường biển, hầu như không đặt chân lên đất liền.”

Thuyền trưởng Kujira dùng tay huýt gió.

“Giờ thì ta hiểu vì sao cậu lại xem trọng bản hải đồ đến vậy,” Tatsumaki bình luận.

Jack gật đầu. “Bản hải đồ là công trình cả cuộc đời của cha tôi.”

Thuyền trưởng Kujira đưa mắt nhìn Tatsumaki. “Kiến thức thì chẳng bao giờ thừa. Nhưng xem chừng sẽ mất rất nhiều thời gian cũng như công sức để có thể đến được những vùng đất đó, liệu có đáng mạo hiểm bỏ lại địa bàn làm ăn truyền thống vốn cũng rất trù phú hay không?”

“Đúng đấy,” thuyền trưởng Wanizame dẫn đo. “Vả lại cũng cần có loại tàu thích hợp.”

“Chúng ta có thể đóng với sự trợ giúp của Jack,” thuyền trưởng Hebi gợi ý.

“Nó là thủy thủ,” thuyền trưởng Kurogumo phản bác. “Chứ đâu phải thợ đóng tàu.”

Các chỉ huy Phong Quỷ bàn luận rất sôi nổi. Cuộc nói chuyện dần khiến Jack cảm thấy nó có giá trị trong mắt quân hải tặc - kéo theo đó là cả cơ hội

sống sót của bản thân, cũng như bạn bè.

“Các người chưa hiểu”, Jack cắt ngang. “Nội ở Nam Mĩ thôi đã có thể tìm thấy rừng vàng, biển bạc, tàu bè Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha chở đầy hàng hóa. Nếu đánh cướp ở đó, chỉ nội trong vòng một năm thôi cũng đủ chất đầy cả tòa thành này bằng châu báu.”

Đám cướp biển sáng mắt bởi viễn cảnh quá ư rực rỡ.

“Quả là khó cưỡng,” Tatsumaki kết luận. “Mọi người có thấy như vậy không?”

Đám thuyền trưởng dưới quyền nữ vương hải tặc gật đầu lia lịa, Jack thầm thở phào nhẹ nhõm khi biết chỉ ít tạm thời cũng giữ được mạng sống.

“Mang món chính lên đi,” Tatsumaki vui vẻ ra lệnh, bốn người hầu lập tức mang ra một cái khay đặt lên bàn.

“A, bạch tuộc sống! Món khoái khẩu của ta đây rồi!” Thuyền trưởng Kujira liếm mép reo lên.

Jack sững sờ nhìn từng xúc tu của sinh vật tội nghiệp này bị dứt ra.

“Thịt bạch tuộc sống rất có lợi cho sức khỏe và thể lực,” thuyền trưởng Wanizame vừa nói vừa cho phần ăn vẫn còn đang ngọ nguậy vào miệng nhai ngon lành.

Thuyền trưởng Hebi thì giơ lên cao rồi thả xuống cuống họng theo kiểu cá ăn sâu. Thuyền trưởng Kujira thậm chí còn cắn nhỏ ra trước khi nuốt.

Về kinh hãi trên khuôn mặt Jack hiển nhiên không thể qua mắt Tatsumaki.

“Trước khi lâm trận, bọn ta có tục lệ ăn bạch tuộc”, nữ vương hải tặc vừa nói vừa chấm xúc tu vào xì dầu. “Tám chi của nó đóng vai trò làm lá chắn chống kẻ địch từ tám hướng.”

“Các người chuẩn bị ra trận ư?” Jack cố gắng kiềm hãm cảm giác buồn nôn trong cổ họng.

Tatsumaki gật đầu rồi giật một chiếc xúc tu ra đưa cho Jack. Con bạch tuộc vẫn vùng vẫy tuyệt vọng.

“Lo ăn đi, có cả cậu trong đó nữa đó.”

CUỘC SỐNG CỦA CƯỚP BIỂN

Jack lấy hết sức bình sinh. Vị của con bạch tuộc không phải là vấn đề, nhưng lại dính cả vào răng, lưỡi, vòm họng nên rất khó nuốt. Phải mất một lúc Jack mới nuốt được.

Li Ling không may mắn như vậy. Một phần miếng xúc tu dính vào cuống họng khiến cô ngộp thở đến mặt mày tái xanh, phải nhờ đến cú vỗ mạnh vào lưng của thuyền trưởng Wanizame mới thoát được cơn nghẹn.

“Sao nghe bảo con nhỏ này *hứa hẹn* lắm cơ mà?” Thuyền trưởng Kujira gắt.

Nghe thấy lời dè bủ này, Li Ling lập tức xé chiếc xúc tu cuối cùng nhét vào miệng. Cô phồng mang trợn má nhai lia lịa rồi nuốt chửng toàn bộ chỉ trong một lần.

“Li Ling có những tố chất của một Phong Quỷ vĩ đại”, Tatsumaki nói giọng tự hào.

Nữ vương hải tặc ra hiệu cho người hầu châm rượu rồi nâng chén tuyên bố:

“Chúng ta, những Phong Quỷ, thề có biển cả, nhất định phải tiêu diệt đến tên võ sĩ cuối cùng!”

Nhóm thuyền trưởng hò reo hưởng ứng nốc cạn rượu. Nhận được sự khích lệ của Tatsumaki, Li Ling cũng cố làm điều tương tự, nhưng lập tức ho sặc sụa vì thứ nước có nồng độ cồn cực cao. Riêng Jack quyết định không tham gia vào nghi lễ.

“Cậu không muốn gia nhập cùng bọn ta à?” Tatsumaki hỏi.

“Không,” Jack dứt khoát. “Sinh thời cha tôi vẫn nói cướp biển là cơn bạo bệnh của đại dương.”

Không khí vui vẻ lập tức tắt ngóm. Đám thuyền trưởng hải tặc trừng mắt nhìn Jack, riêng Wanizame còn cà mạnh bộ ngón tay của mình lên mặt bàn như thể sẵn sàng xé nhỏ Jack nếu cần.

Tatsumaki giơ tay trấn an thuộc hạ. “Jack nói vậy là vì chưa hiểu rõ chúng ta thôi.”

Nữ vương hải tặc đưa cặp mắt nâu vừa nhìn nó vừa nói, “Ở đâu có biển, ở đó có hải tặc. Đất đai xung quanh đây vào loại cằn cỗi nhất Nhật Bản, người dân luôn sống trong tình trạng thiếu thốn, mà Lãnh chúa Mori và đám võ sĩ của hắn chẳng được tích sự gì. Bọn ta chỉ có thể tự cứu lấy chính mình mà thôi.”

“Bằng cách cướp bóc và chém giết ư?” Jack thách thức.

“Thế cậu nghĩ sao về bọn hải quân?” Tatsumaki hỏi.

“Những chiến binh bảo vệ người dân khỏi hải tặc như các người.”

Nữ vương hải tặc cười lớn. “Bọn chúng còn tệ hơn hải tặc nhiều. Ngồi không rừng mõ, sống sung sướng bằng thuế của những người nông dân, ngư dân nghèo xơ nghèo xác. Chỉ một dấu hiệu phản kháng nhỏ nhất cũng đủ để chúng kéo đến đập phá tàu bè, đốt trụi nhà cửa. Lãnh chúa Mori là một tên máu lạnh, ở hắn không hề có chút gì gọi là tình người.”

Đã từng nghe qua về người đàn ông tàn nhẫn này, cũng như tận mắt chứng kiến thủ đoạn của thuyền trưởng Arashi, Jack biết những lời Tatsumaki vừa nói hoàn toàn là sự thật. Chuyện võ sĩ bóc lột người dân cũng không phải hiếm, vụ việc xảy ra ở làng Tamagashi là một ví dụ điển hình. Dù vẫn bất hợp tác, nhưng luận điệu của Jack đã lung lay không ít.

“Phong Quỷ không bao giờ tấn công nông dân và ngư dân,” nữ vương hải tặc khẳng định. “Mục tiêu của bọn ta là lũ hải quân và thương gia giàu có, của cướp được đem chia cho người nghèo.”

“Như các hải tặc!” Thuyền trưởng Kujira cười cợt.

“Và dân chài,” Tatsumaki nhấn mạnh bằng chất giọng nghiêm nghị. “Đồng thời còn bảo vệ họ khỏi mọi hiểm họa đến từ hải quân. Cuộc sống của một hải tặc Phong Quỷ chính là như vậy.”

Tatsumaki nói rất thuyết phục, nhưng Jack vẫn không hoàn toàn tin tưởng, nhất là sau khi nhìn thấy tòa thành lộng lẫy trên Đảo Hải Tặc này. “Bà muốn tôi đồng cảm với quân Phong Quỷ ư?”

“Không, chỉ cần cảm thông hơn là được,” Tatsumaki đáp. “Hãy cùng tham gia trận chiến ngày mai, và cậu sẽ biết những thứ lũ *samurai* đồn mặt luôn giữ cho riêng mình.”

“Tôi không làm hải tặc,” Jack nhấn mạnh.

“Mục tiêu của bọn ta là chiếc thuyền đang hướng tới kinh đô mới, Edo. Một chiếc *shuinsen*, tàu buôn ẩn đồ^[8] của Tướng Quân. Kế hoạch đã được bàn luận rất kỹ lưỡng. Tuy vậy, do lần này tàu Nhện Đen đã tổn thất quá nhiều nhân lực, một chiến binh như cậu sẽ là rất hữu ích.”

Jack lắc đầu, “Tôi không tham gia.”

“Chẳng lẽ cậu không muốn giáng đòn đau vào bè lũ Shogun à?” Tatsumaki kiên trì.

“Tôi chẳng đại gì tự chui đầu vào tròng.”

“Nhưng tàu mang rất nhiều lương thực, và bọn ta dự định sẽ đem phát cho dân làng.

“Việc đó đâu cần phải có tôi. Vả lại, tôi còn nhiệm vụ giải mã bản hải đồ cơ mà?”

“Việc đó chậm một chút cũng không sao. Còn thời cơ tấn công *shuinsen* chỉ có một. Ngoài ra ta cũng muốn tận mắt xem hành động của cậu. Jack à, *nên* đi thôi... nếu không an toàn của những người còn lại sẽ khó mà được đảm bảo lắm.”

Dùng đến cách đe dọa này, hiển nhiên nữ vương hải tặc sẽ không chấp nhận thêm một lời từ chối nào nữa. Jack cũng bị hấp dẫn bởi cơ hội giúp đỡ người dân, cũng như phá bình Shogun. Và quan trọng hơn cả là có thể sẽ tìm được cách bỏ trốn.

“Nếu họ cũng cùng đi thì tôi sẽ đồng ý,” Jack nói.

Tatsumaki mỉm cười, “Không, họ phải ở lại đây để đảm bảo rằng cậu sẽ nghe theo mệnh lệnh của ta.”

Nhận thấy mình đã bị Tatsumaki nắm thóp, Jack ngao ngán hỏi, “Làm sao tôi biết bà sẽ giữ lời?”

“Đây là vấn đề lòng tin, Jack ạ,” nữ vương hải tặc đáp. “Thế giới này không có chỗ cho những kẻ do dự đâu.”

38

TẬP KÍCH

“Đó chính là kho báu của chúng ta,” Tatsumaki chỉ chiếc *shuinsen* đang cập cảng Hikari hai ngày sau đó.

Dưới ánh trăng khuyết le lói, Jack lơ mơ nhận ra con tàu buôn với trọng tải lên tới hàng nghìn tấn. *Shuinsen* có thiết kế rất lạ, là một sự kết hợp giữa đông và tây, với buồm và khung tre kiểu Trung Quốc, và sàn cao, mũi cong kiểu Tây Ban Nha. Đây có lẽ là chiếc tàu Nhật Bản có khả năng du hành đại dương đầu tiên mà Jack từng nhìn thấy. Vốn dùng để chở hàng, *shuinsen* chỉ được trang bị sáu khẩu đại bác làm lớp phòng vệ cuối cùng. Hỏa lực thật sự nằm ở hai chiếc *atake-bune* và bốn chiếc *seki-bune* hộ tống.

“Chúng ta thua cả về quân số lẫn vũ khí,” Jack đánh giá.

Quân Phong Quỷ chỉ bao gồm ba chiếc - Cá Mập Trắng, Rắn Xanh, và Cá Voi Sát Thủ của thuyền trưởng Kujira. Do Nhện Đen vẫn đang trong giai đoạn sửa chữa, thuyền trưởng Kurogumo và thủy thủ đoàn của ông ta, cũng như Jack, Li Ling, và Tatsumaki khởi hành cùng với Cá Mập Trắng.

“Chúng ta không tấn công trực tiếp,” nữ vương hải tặc giải thích, “mà dùng cách tập kích trong đêm.”

Mọi người đều mặc trang phục *ninja* toàn đen, Jack cũng không phải ngoại lệ. Trong lần ra quân này, nó được đặc cách mang theo thanh *ninjatō* của Miyuki. Tatsumaki đã thông báo kế hoạch là nhóm của thuyền trưởng Kurogumo, cùng với Jack, sẽ lãnh nhiệm vụ cướp tàu ấn đỏ, sau đó khởi hành trở về Đảo Hải Tặc. Cùng lúc, cướp biển dưới sự chỉ huy của thuyền trưởng Hebi và thuyền trưởng Kujira sẽ đánh lạc hướng đội tàu hộ tống xung quanh. Ngoài ra thì việc phòng bị viện binh từ lâu đài do đội của thuyền trưởng Wanizame đảm trách.

Li Ling liên tục run rẩy bên cạnh Jack khi nghe lệnh nữ vương hải tặc.

“Đừng lo,” Jack vỗ thanh đao giắt sau lưng thì thầm. “Tớ sẽ bảo vệ cậu.”

“Tớ không sợ,” Li Ling phản ứng. “Mà là hào hứng. Đây chính là cơ hội tuyệt vời để nhận được hình xăm!”

Một lát sau, Jack, Li Ling, Đầu Lâu và những thành viên còn sót lại trong đội của hắn đi cùng một chiếc thuyền con. Tuy không nói gì, nhưng rõ ràng Đầu Lâu vẫn luôn rất cảnh giác. Đội tàu chính của quân Phong Quỷ thả neo cách đó một đoạn, an toàn khỏi tầm nhìn của các chốt canh. Trong bóng đêm tối đen như mực, hành tung của chúng gần như không thể bị phát hiện.

Jack vẫn không thể tin được là mình lại đang tham gia vào một vụ tập kích. Miyuki, Yori, và Saburo cũng tương tự. Nhưng sau khi nó giải thích về kế hoạch xác định vị trí Đảo Hải Tặc, qua đó tìm đường thoát thân, cả bọn đều đồng ý. Đáng tiếc, Tatsumaki không phải tay vừa, cô ta hạ lệnh khởi hành từ sớm, lại giữ Jack ở trong boong cho đến lúc đã đi được một đoạn dài.

Cả đoàn âm thầm tiếp cận bến cảng. Nhóm của thuyền trưởng Wanizame tiên phong hướng thẳng đến lầu đài. Lúc tàu của Jack lướt qua chiếc *atake-bune* đầu tiên thì thuyền trưởng Hebi cũng chỉ huy quân Phong Quỷ dưới quyền lặn xuống chuẩn bị công việc phá hoại.

Trong lúc tất cả đều đang tất bật thực hiện nhiệm vụ được giao thì đội tàu năm chiếc của thuyền trưởng Kurogumo áp sát *shuinsen*. Nhóm Jack do Đầu Lâu dẫn đầu, sau hiệu lệnh của hắn, mọi người bắt đầu tìm cách leo lên thành tàu. Được trang bị *shuko*, móng sắt chuyên dụng của nhẫn giả, công tác này tương đối đơn giản, nhất là với người có kinh nghiệm đi biển lâu năm như Jack. Chậm, nhưng yên lặng và chắc chắn, nhóm tập kích cuối cùng cũng trèo đến miệng chiếc *shuinsen*.

Nhoi lên nhìn, Jack nhận thấy trên boong có vài võ sĩ đang đi tuần, một người trong số này đứng ngay phía trước, quay lưng về phía nó, số còn lại đứng khá xa, nơi cũng có các bóng đen đang chờ hiệu lệnh hành động.

Trong đầu Jack xuất hiện cảm giác kinh khủng. Như thể nó đang trở lại tàu *Alexandria*, vào cái đêm Độc Nhãn Long tấn công, nhưng lần này lại cùng phe với hắn, nó chuẩn bị tắm trong máu các thủy thủ vô tội. Sự thật là quân Phong Quỷ vẫn sẽ tấn công con tàu này, dù có hay không sự hiện diện của Jack. Tất cả những gì nó có thể làm là cố gắng hạn chế thương vong hết mức có thể.

Bỗng có tiếng dế kêu trong đêm, các võ sĩ hoàn toàn không hề để tâm đến. Đến tiếng thứ hai, các Phong Quỷ bắt đầu tấn công. Nhanh, gọn, yên tĩnh, và vô cùng dứt khoát, lần lượt từng võ sĩ ngã gục xuống sàn tàu. Jack phóng tới phía tay võ sĩ đang quay lưng về phía mình. Do không muốn giết người, nó dùng đòn tay không tấn công vào cổ khiến gã đổ gục ngay xuống.

Một võ sĩ khác xuất hiện từ cửa ca-bin, khuôn mặt lộ rõ sự hoảng hốt khi nhận biết được điều gì đang xảy ra. Tuy nhiên, gã còn chưa kịp kéo chuông báo hiệu thì Jack đã ra đòn chặt tay vào cổ họng, dẫn đến tắt tiếng không thể tri hô. Tuy vậy, tên võ sĩ vẫn còn sức chống trả, hấn đẩy Jack ra phía lan can. Cả hai ra sức vật lộn, Jack dùng móng sắt *shuko* cào xé, tay võ sĩ thì cố gắng với lấy chiếc *tanto*. Nhận thấy nguy hiểm, Jack chuyển sang siết cổ đối phương, nhưng do mạnh hơn nên gã *samurai* vẫn lấy được vũ khí, sẵn sàng xuyên thủng tim nó bất kì lúc nào. Đúng lúc này thì bất ngờ mắt hấn trợn trừng, rồi đổ gục xuống người Jack, tắt thở.

Đầu Lâu kéo cái xác vô hồn xuống.

“Tại sao mày *không* giết nó?” Hấn vừa rít lên giận dữ vừa rút thanh gươm đâm máu ra khỏi lưng người võ sĩ.

Đầu Lâu ra lệnh cho những người còn lại tiếp tục công việc. Jack và Li Ling cũng theo sau tiến vào ca-bin.

Cả đoàn nhẹ nhàng di chuyển dọc hành lang. Ngay bên phải họ là một căn phòng có ba võ sĩ đang ngủ say. Hồ, Rắn và Manzo nhanh chóng đảm bảo những người này sẽ không bao giờ còn tỉnh lại nữa.

May mắn là dọc đường đi không có thêm lính canh nào xuất hiện. Jack nghe thấy Li Ling đi phía trước thở hắt ra vì sững sờ. Nó ngẩng lên nhìn thì nhận thấy vô số thùng vàng bạc xếp thành hàng, các cột lụa tơ tằm Trung Hoa loại hảo hạng chất thành đống. Ngoài ra còn có đủ loại gỗ quý, kho tàng, châu báu. Duy chỉ có một món là không hề thấy bóng dáng.

“Họ cất gạo ở đâu?” Jack hỏi.

Đầu Lâu rít, “Gạo? Làm gì có gạo. Đây là tàu buôn ẩn đồ đấy!”

Đúng lúc này thì từ trên boong vang xuống một hồi chuông báo động đinh tai nhức óc.

CÁ MẮC CẠ

Jack và những người còn lại nhanh chóng trở lên boong. Jack nhận thấy thuyền trưởng Kurogumo đứng cạnh chiếc chuông hiệu, máu nhỏ thành từng giọt từ thanh kiếm trên tay. Hiển nhiên ông ta không phải là người gây ra tiếng động. Một cái đầu lẩn long lóc đến ngay cạnh chân Jack. Nó nhớ khuôn mặt này - chính là tay võ sĩ đứng quay lưng bị đánh ngất ban nãy.

Đuốc được thắp lên khắp nơi, báo hiệu các đồn võ sĩ xung quanh đã bị đánh động. Trên biển, binh sĩ trên những *atake-bune* và *seki-bune* hò reo vào vị trí chiến đấu.

“Kéo buồm lên!” Thuyền trưởng Kurogumo ra lệnh.

Bỗng một tiếng súng rền vang. Ngay sau đó, tay thủ lĩnh hải tặc này đổ gục xuống.

Jack, Li Ling, cũng như Đầu Lâu vội vàng chạy tới. Thuyền trưởng Kurogumo nằm ngửa, tay siết chặt một bên hông, miệng rên rỉ yếu ớt. Sàn tàu xung quanh đầy những máu, nhưng trong bóng tối thể này rất khó để xác định đây là máu của Kurogumo, hay cái xác bên cạnh. Li Ling định dùng sức ép vết thương thì lập tức bị chặn lại. “Đưa ta cái thắt lưng,” thuyền trưởng Kurogumo chỉ vào thi thể tên võ sĩ bên cạnh.

Đầu Lâu lập tức giật dải *obi*^[9] này đưa cho Li Ling. Cô nhanh chóng tiến hành cầm máu, nhưng trong lúc cô siết chặt nút thắt, Kurogumo bỗng trợn trừng mắt rên một tiếng, sau đó không thấy động tĩnh gì nữa.

“Ông ta chết rồi ư?” Jack lên tiếng hỏi.

Li Ling lắc đầu. “Vẫn còn thở... nhưng yếu lắm.”

Vì thủ lĩnh đã bị thương, quyền chỉ huy chuyển sang Đầu Lâu.

“Nhổ neo!” Tên hải tặc điều động thuộc hạ trong tiếng súng.

Hổ, Rắn, và những tên khác vội vàng vác đao đi chặt dây thừng. Một trong số này đang làm nhiệm vụ thì bị trúng tên không ngừng gào la đau đớn.

“Giương buồm đi chứ!” Đầu Lô bực tức khi nhận thấy mệnh lệnh của Kurogumo ban này vẫn chưa được thực thi.

Tên Phong Quỷ đứng gần đó vội vàng đáp, “Nhưng cột bị kẹt rồi!”

“Gọi Manzo ra.”

“Manzo vẫn ở đây cơ mà.”

Thật vậy, tên *ninja* khổng lồ Manzo đang loay hoay trong vô vọng trước cột cờ.

Thất vọng, Đầu Lô cầm phập thanh kiếm của mình vào lan can, miệng nguyên rủa, “Chết tiệt, phen này thành cá mắc cạn rồi!”

Một nhóm võ sĩ ào ào xông đến mà không gặp cản trở gì, do hầu hết quân Phong Quỷ đều đang tập trung vào nhiệm vụ của mình. Phải tới khi mối hiểm họa đã đến gần kề Manzo mới phát hiện. Hắn vội vàng bỏ cột buồm chạy tới lật tung tấm ván nối với đất liền, cũng như đám võ sĩ bên trên, toàn bộ rơi xuống biển.

“Buồm phụ đã lên rồi,” một tay hải tặc thông báo.

“Không ăn thua!” Đầu Lô ngao ngán. “Như thế làm sao đủ trốn thoát. *Nhất định* phải có buồm chính mới được.”

“Để tôi xử lý cho,” Jack đề nghị.

Đầu Lô nghi hoặc nhìn nó.

“Tôi từng sống cả ngày bên cột buồm, tôi hiểu rõ mình đang làm gì mà,” Jack nhấn mạnh.

Chờ Đầu Lô gật đầu, Jack liền vội vàng bỏ đi, để lại Li Ling chăm sóc thuyền trưởng Kurogumo đang bất tỉnh. Jack tung mình nhảy rồi thoăn thoắt trèo lên cột buồm chính một cách vô cùng nhuần nhuyễn. Bên dưới, Đầu Lô vừa chỉ huy đàn em vừa chuẩn bị cầm lái; lúc này buồm phụ đã bắt được gió, qua đó đẩy chiếc *shuinsen* đi một cách chậm chạp. Diễn biến này đem lại phản ứng tiêu cực từ phía hải quân, họ vừa giận dữ hò hét vừa tiếp tục dùng súng công phá dữ dội. Jack chỉ mong sao đừng người nào nhìn lên trên, bởi lẽ nếu bị phát hiện nó sẽ chẳng khác gì bia đỡ đạn.

Jack trèo đến đỉnh cột. Dù tàu bè phương Đông có kiểu giương buồm ngược lại với phương Tây, kéo lên, thay vì thả xuống, nhưng nó vẫn dễ dàng nhìn thấy nguyên nhân của trục trặc - ròng rọc. Nhiều khả năng trong lúc vội vàng, đám Phong Quỷ đã khiến cho dây trượt ra ngoài bánh răng dẫn đến mắc kẹt.

“Tất cả sẵn sàng kéo nhé,” Jack vừa hô vừa điều chỉnh lại ròng rọc. Dưới sự hướng dẫn của nó, chiếc buồm cuối cùng cũng chậm chạp nhích lên dần. Xung quanh, hải quân trên các tàu hộ tống đã sẵn sàng mái chèo cho một cuộc rượt đuổi.

Từ vị trí trên cao, Jack có thể quan sát toàn cục những gì đang diễn ra. Một chiếc *seki-bune* định di chuyển chặn đường ra khơi, nhưng có vẻ gặp trục trặc về bánh lái nên đâm sầm luôn vào cảng. Chiếc tàu buôn ẩn đỏ khởi hành mà không gặp bất kì trở ngại nào từ các *atake-bune* khổng lồ bên cạnh. Có vẻ như những lỗ khoan của thuyền trưởng Hebi đã bắt đầu phát huy tác dụng. Tuy nhiên, thay vì bỏ chiếc tàu đang chìm để thoát thân thì vị thuyền trưởng ngoan cố trên đó lại ra lệnh cho binh sĩ khai hỏa. Chìm trong biển đạn, các Phong Quỷ vội vàng tìm chỗ ẩn nấp, lan can và thân tàu *shuinsen* thủng lỗ chỗ khắp nơi. Thậm chí đến Jack cũng buộc phải chui ra sau cột buồm. Bên dưới, tiếng cướp biển la hét xé nát màn đêm. Đầu Lâu không ra lệnh bắn trả. Đối mặt với cả một binh đoàn võ sĩ, kèm theo lực lượng hải quân, chúng chỉ có cơ may duy nhất là chạy, chạy thật nhanh. Mặc dù đang dẫn trước, nhưng chúng vẫn còn phải vượt qua tòa lâu đài cùng vô số đại bác ở đó nữa.

“Tất cả trở về vị trí!” Đầu Lâu ra lệnh. “Bọn chúng không dám đánh đắm tàu ẩn đỏ đâu.”

Nhưng tay cướp biển này đã sai.

Cả tòa lâu đài sáng trưng ánh đèn, Jack quan sát thấy quân lính bên trong tất bật nạp đạn. Sẽ cần đến một điều kì diệu để có thể an toàn di chuyển trong tình trạng này.

Thế rồi khi tàu đi gần đến bến cảng thì một tiếng nổ vang lên từ phía tòa lâu đài. Tiếng nổ này đồng thời cũng kéo theo một loạt tiếng nổ đại bác khác. Jack cúi xuống theo bản năng, cố tự bảo vệ trước loạt đạn sắp tới. Nhưng chẳng điều gì xảy ra cả, ngoại trừ việc tòa lâu đài đã trở nên hoàn toàn tan hoang vì bị phản pháo.

“WANIZAME!” Đầu Lâu giơ cao kiếm reo hò phấn khích. Đám thuộc hạ của hắn cũng vậy, bọn họ đã thành công thật rồi.

Chiếc *shuinsen* rời cảng Hikari tiến vào đại dương mà không gặp bất kì trở ngại nào, đồng thời đến thời điểm này thì buồm chính cũng đã bắt đầu đón gió.

Phía sau, Jack nghe thấy tiếng trống trận dồn dập đặc trưng của hải quân. Vừa có buồm đôi lại vừa có đội chèo nên họ bắt tốc độ rất nhanh. Một chiếc

seki-bune vượt lên trước, rồi bỗng nhiên dừng lại, phần đuôi tàu bị giật mạnh về phía sau khiến thân tàu đứt lìa. Cả con tàu dần chìm xuống - hóa ra neo đã bị thả tự bao giờ.

Dẫu vậy, vẫn còn hai chiếc *seki-bune* và một chiếc *atake-bune* đáng sợ truy đuổi nhóm Jack. Ba chiếc này dường như đã thoát được các trò mánh lới của quân Phong Quỷ. Họ vừa đi vừa bắn vào các hải tặc đang cố hết sức chèo thuyền thoát ra bên dưới, giết từng người một... cho đến khi chiếc Cá Voi Sát Thủ của thuyền trưởng Kujira xuất hiện và bắt đầu bắn trả.

Nhìn về phía bến cảng, Jack phát hiện một đám lửa phát ra từ đỉnh tòa lâu đài. Ban đầu nó còn đing ninh đây là tác phẩm của thuyền trưởng Wanizame... cho đến khi nhận ra rằng đám cháy này có thể nhìn từ cách đây hàng chục dặm - một pháo hiệu khẩn cấp.

40

SƯỞNG MÙ

Từ trên cột buồm, Jack ngược nhìn bầu trời đêm tìm kiếm sao Bắc Đẩu. Tàu *shuinsen* đang hướng về phương nam. Phía sau, chỉ còn độc một chiếc *seki-bune* là vẫn còn đeo bám. Hai chiếc tàu hải quân còn lại đã bị chặn lại bởi tàu Phong Quỷ, có lẽ vẫn đang trong quá trình tác chiến dữ dội, tiếng đại bác rền vang, tiếng súng nổ ì ùng liên tục vang lên, ánh sáng phát ra thấp sáng cả một vùng trời.

Nhờ đội chèo, chiếc *seki-bune* bám đuổi rất kiên trì, bất chấp cột buồm chính đã bị bắn gãy trước đó. Trong khi đó tàu *shuinsen* chở nhiều hàng hóa nên di chuyển với tốc độ khá chậm. Xem chừng có thể cố gắng duy trì cho đến lúc hải quân đuổi sức.

Sau một hồi rượt đuổi thì không còn thấy bóng dáng đội tàu Phong Quỷ, cũng như kết quả cuộc chiến tại bến cảng ra sao nữa. Tuy nhiên ánh lửa báo hiệu thì vẫn tỏa sáng rực rỡ trong màn đêm.

Jack rất cảnh giác, nó liên tục quan sát các ngôi sao, ghi nhớ hải trình vào trí não mình. Nếu muốn trốn thoát khỏi nanh vuốt của Tatsumaki và đồng bọn, nó bắt buộc phải xác định được vị trí của Đảo Hải Tặc. Có điều, chuyện đó là tương đối xa vời, bởi lẽ tiếng trống trận của hải quân, cũng như chiếc *seki-bune* đã tiến đến rất gần.

“Nạp đạn phía đuôi tàu!” Đầu Lâu ra lệnh.

Hổ và Rắn đang định thực thi mệnh lệnh thì một mũi tên bất ngờ bay tới cắm ngay xuống sàn. Chiếc *seki-bune* đã tiến vào tầm bắn khiến quân Phong Quỷ buộc phải tìm chỗ ẩn nấp. Từ trên cao, Jack nhận thấy các hải quân đang liên tục lên đạn cho súng, cũng như nạp tên cho lần bắn tiếp theo. Thế rồi một tiếng nổ phát ra từ phía tàu *shuinsen*, kéo theo gỗ gãy, và tiếng người bị thương la hét. Đám hải quân trên boong không hề hấn gì, do Hổ và Rắn đã cố tình nhắm xuống thấp, trực tiếp nhắm đến đội chèo bên dưới. Mất đi nguồn lực này, chiếc *seki-bune* nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Đám Phong Quỷ hò reo mừng rỡ. Giờ thì chẳng thứ gì có thể cản đường được nữa. Họ đã cướp thành công thuyền ẩn đỏ của Tướng Quân! Đúng lúc này, Jack chợt nhận thấy vật gì đó ở phía chân trời. Quan sát kỹ hơn, nó không khỏi kinh hãi khi thấy năm chiếc tàu đang dần hiện ra phía sau một hòn đảo, ánh trăng mờ ảo phản phát gia huy hình vỏ sò trên vải buồm.

“THỦY QUÂN TỪ HƯỚNG NAM!” Jack tri hô, xem ra pháo hiệu từ lâu đài đã nhanh chóng phát huy tác dụng.

Bình minh ló rạng, hải quân đã đến sát hơn bao giờ hết. Theo sau cảnh báo vừa rồi, Đầu Lâu đã chuyển hướng về phía tây. Sau khi đã trèo xuống theo lệnh, Jack không khỏi bất ngờ trước thứ âm thanh tựa như tiếng chim kêu đang phát ra trên mặt biển.

“Đó là *horagai*, kèn vỏ sò,” Li Ling giải thích trong lúc chăm sóc cho thuyền trưởng Kurogumo đang bất tỉnh. “Có lẽ võ sĩ trên chiếc *seki-bune* kia đang ra hiệu vị trí của chúng ta cho đội tuần tra.”

Vừa có buồm lại vừa có đội chèo, sẽ chẳng mất bao lâu để hải quân tìm thấy chiếc *shuinsen*.

“Lần này thì xong thật rồi,” Hồ gào lên ngao ngán.

Ngày mới chưa hoàn toàn bắt đầu, mặt biển vẫn còn lạnh, nhưng gió đã ấm và ẩm hơn. Jack đã từng trải qua chuyện này không biết bao nhiêu lần, thế nên nó liền lập tức quan sát xung quanh, và mỉm cười hài lòng khi nhận thấy vật mờ phía đường chân trời.

“Cho tàu về hướng bắc,” Jack nói với Đầu Lâu.

“Đó là hướng đất liền,” Đầu Lâu không nghe.

“Và sương mù.”

Đầu Lâu cười mỉa, “Thế mà cũng dám xưng là thủy thủ à? Vào sương mù làm sao nhìn thấy gì?”

“Chính xác,” Jack đáp. “Cả chúng ta, lẫn hải quân.”

Đầu Lâu lập tức hiểu ý, nhưng vẫn không tự nguyện chút nào. “Nhờ va phải đá ngầm hoặc đất liền thì sao?”

“Có lẽ trong phòng thuyền trưởng có bản đồ,” Jack quả quyết. “Nếu có thể xác định được vị trí hiện tại, tôi đảm bảo có thể dẫn tàu an toàn qua màn sương mù.”

Đầu Lâu nhìn về phía đội tàu hải quân đang mỗi lúc một tiến sát. Hắn rửa thầm một tiếng rồi nói với Hồ, “Lấy cho thằng ngoại quốc thứ nó cần.”

Tên hải tặc này nhanh chóng chạy đi rồi quay lại với bản đồ lẫn la bàn. Sau một hồi tính toán, Jack hướng dẫn Đầu Lâu lái tàu theo hướng bắc - tây bắc.

Hải quân cũng thay đổi lộ trình, màn rượt đuổi chính thức bắt đầu.

Khối sương mù trông có vẻ rất xa, và khó ước định được cự li. Còn khoảng cách đang được rút ngắn dần giữa tàu *shuinsen* và hải quân thì rất gần. Tiếng trống trận to dần, những kẻ bám đuổi nhận biết mục tiêu của quân Phong Quỷ, và đã bắt đầu triển khai phương hướng ứng phó.

“Không kịp rồi,” Đầu Lâu ngao ngán.

Đội hải quân tăng hết tốc lực nhằm bắt trọn chiếc tàu buôn ẩn đồ.

Thế rồi một cơn gió bất thành linh ập đến thổi đám sương mù về phía quân Phong Quỷ, bao phủ cả một khu vực rộng lớn xung quanh. Sương mù dày đến độ hai người đứng ở đầu và cuối tàu không tài nào nhìn được bóng của nhau.

“Hướng đông,” Jack vừa nói vừa giơ la bàn trước mặt Đầu Lâu.

Đầu Lâu bẻ bánh lái trong lúc các thuộc hạ của hắn điều chỉnh cột buồm. Do không thể nhìn nên mọi việc đều phải dựa vào tiếng gió. Jack thầm đếm thời gian, chờ cho đến khi ước tính đã đi được một đoạn đủ xa rồi mới tiếp tục hướng dẫn, “Hạ buồm, thả neo, và bảo mọi người tuyệt đối giữ im lặng.”

“Hả?” Đầu Lâu nghi hoặc.

“Cứ làm đi!” Jack quát.

Thủ lĩnh tạm thời của quân hải tặc ra lệnh làm theo. Chiếc *shuinsen* đứng sững lại. Bị sương mù che khuất tầm nhìn, đám Phong Quỷ đều đóng tai nghe ngóng tín hiệu hải quân đang đến gần.

Lúc đầu, chúng chỉ nghe được tiếng sóng vỗ. Nhưng chỉ một lúc sau, âm thanh mái chèo đập vào nước cũng ào tới. Hải quân không đánh trống trận nữa, có lẽ để dễ xác định mục tiêu. Họ đi thành đội, những chiếc khác cách khá xa, nhưng chiếc này gần đến độ có thể nghe rõ tiếng nói chuyện từ trên boong.

“Chết tiệt, sắp bắt được rồi thì...” Một giọng nói bức bối vang lên.

Jack nín thở, bất kì âm thanh nào cũng có thể khiến hải quân xác định được vị trí. Đầu Lâu trừng mắt nhìn Jack, trong đầu thầm nguyện rửa thề nhóc chết tiệt dám đưa cả bọn vào chỗ chết.

Tiếng động trôi về phía đuôi tàu, rồi càng lúc càng xa dần trong làn sương. Đám Phong Quỷ ôm ngực thở phào nhẹ nhõm.

“Giương buồm phụ, giữ buồm chính,” Jack thì thầm. “Cho tàu di chuyển về hướng đông, nhưng chậm thôi.”

“Bọn chúng đi mất rồi, sao không tăng tốc hướng về nam luôn?” Hồ thắc mắc.

“Chúng ta chưa thể rời khỏi đám sương được. Nhất định hải quân sẽ để lại một hoặc hai chiếc bọc hậu. Trước hết cần phải tạo cự li an toàn.”

Theo lệnh của Đầu Lâu, đám hải tặc nhẹ nhàng nhổ neo khởi hành. Chiếc *shuinsen* lướt đi trong màn sương, chơi trò trốn tìm với đội hải quân. Mỗi lần nghe có động Jack lại yêu cầu đổi hướng. Tuy cầm hải đồ trên tay nhưng hầu hết nó đều dựa vào phán đoán, và cầu Chúa rằng mình vẫn đúng. Bên dưới, từng mòm đá thoắt ẩn thoắt hiện, đúng như trong cơn ác mộng tồi tệ nhất của một người đi biển.

Từ đằng xa truyền đến âm thanh va chạm, rồi tiếng người nguyên rủa.

Đầu Lâu cười toe toét, “Đáng kiếp, đỡ lo được một chiếc.”

Jack nhìn bản đồ, “Theo tính toán của tôi thì chúng ta đã đi được khá xa, bây giờ tạm thời hãy núp sau hòn đảo này, chờ tình hình ổn định rồi xuôi về phía nam.”

Đầu Lâu làm đúng như yêu cầu, xoay đuôi tàu cho đến khi la bàn chỉ hướng bắc. Đến khi sương mù tan hẳn thì quân Phong Quỷ đã hoàn toàn cắt được đuôi đội tuần tra hải quân.

41

CHIA PHẦN

“Đám hải quân gần đến độ có thể nhổ nước bọt vào mặt cũng được!” Đầu Lôu khoe khoang trong lúc mô tả màn thoát thân ngoạn mục trong hiểm cảnh với Tatsumaki. Những thuyền trưởng khác rõ ràng chẳng mấy thích thú, nhưng dù sao họ cũng hài lòng vì món hàng của mình đã an toàn cập bến.

Sau khi về đến đảo Hải Tặc, chiếc *shuinsen* được đặt trong bãi cùng với những tàu bè còn lại. Thủy thủ đoàn còn sống sót của tàu Cá Mập Trắng, Rắn Xanh và Cá Voi Sát Thủ ngồi tụ tập bàn tán xôn xao về sự trở lại bất ngờ này. Sau khi thắng trận hải chiến tại bến cảng Hikari, mọi người trở về trước một ngày, và ai nấy đều cho rằng họ đã đánh mất chiếc tàu buôn ẩn đồ quý giá.

Tatsumaki nghiêm nghị nhìn Đầu Lôu. “Tại sao người lại quyết định cho tàu vào vùng sương mù? Đó là một quyết định liều lĩnh...”

“Do thẳng ngoại quốc cả đấy ạ”, tên này nhanh chóng đẩy tội cho kẻ khác.

“... và đó là một quyết định tuyệt vời”, nữ vương hải tặc nói tiếp khiến Đầu Lôu thừa người ra.

Nói đoạn ả quay sang phía Jack mỉm cười, “Lại một mảnh học được từ cha người hử?”

“Không,” Jack thừa nhận. “Tôi nảy ra ý tưởng này từ nguyên tố Phong - đây là trường hợp nên lẩn tránh, thay vì giao chiến,” nó vừa giải thích vừa nhớ lại những bài học về Ngũ Đại cùng đại tổ sư Soke.

Tatsumaki trầm ngâm quan sát Jack, đôi mắt đen láy như thể muốn xuyên thấu tận tâm can. “Đây rõ ràng không phải thứ có thể học được từ võ sĩ. Mà là lối suy nghĩ của *ninja*!”

Nữ vương hải tặc cho gọi hai tên hải tặc đang bốc dỡ hàng hóa tới. Tim Jack giật đánh thót, nó nghĩ có lẽ lần này mình khó mà giữ được tính mạng. Thế nhưng Tatsumaki lại mở thùng lấy ra rất nhiều vàng bạc.

“Để ghi nhận công lao cứu tàu hàng, cũng như thủy thủ đoàn của thuyền trưởng Kurogumo, ta tuyên bố từ nay Jack là một Phong Quỷ chính thức. Và với tư cách một hải tặc *thực thụ*, cậu sẽ được chia phần xứng đáng.”

Nữ vương hải tặc đưa chỗ vàng bạc cho Jack. Đầu Lâu rên rỉ khi nhìn thấy tên ngoại quốc mình căm ghét được khen thưởng, sau đó hắn trừng mắt nhìn Jack thả tay để toàn bộ phần thưởng rơi hết xuống sàn.

“Tôi không cần những đồng tiền nhơ nhuốc này. Tôi chỉ cần tự do cho mình và các bạn.”

Tatsumaki nở nụ cười như hoa như ngọc. “Được thôi,” bà ta dễ dàng đồng ý. “Nhưng phải chờ sau khi cậu giải mã bản hải đồ đã.”

“Tôi còn có thể tin bà sau khi dính võ lừa cướp gạo vừa rồi ư?”

Mặt nữ vương hải tặc liền biến sắc, “Lẽ nào lại không có?”

Bà ta quay sang nhìn thuộc hạ. Tất cả đều lắc đầu ra chiều tiếc nuối.

“Ta rất lấy làm tiếc,” Tatsumaki nói giọng chân thành. “Nhưng chắc chắn người dân địa phương sẽ được chia hậu hĩnh - và cả phần của cậu luôn, nếu muốn.”

Jack hoàn toàn bị bất ngờ. Dù vẫn biết nữ vương hải tặc thường dùng kĩ xảo mê hoặc đối phương, nhưng nó vẫn mềm lòng gật đầu đồng ý.

“Trở lại vấn đề chính,” Tatsumaki tiếp tục. “Tại sao thuyền trưởng Kurogumo lại bị thương vậy?”

Dù đã hồi tỉnh sau khi về đến Đảo Hải Tặc, Kurogumo vẫn còn quá yếu để có thể tự trả lời.

“Một tên lính canh không chết nên sau đó đã kéo chuông báo hiệu,” Đầu Lâu tức tối nói. “Thuyền trưởng ra xử lí hắn thì bị trúng đạn.”

“Các người để sót lính canh hử?” Thuyền trưởng Hebi trợn tròn mắt. “Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra dưới sự lãnh đạo của ta.”

“Hay thuyền trưởng Kurogumo,” Đầu Lâu nói thêm vào. “Đáng ra là như thế.” Hắn trừng mắt nhìn Jack, dù nghi ngờ nhưng không đủ chứng cứ để lên tiếng.

Jack cúi đầu nhìn xuống sàn, nó biết đúng là do lỗi của mình nên chuông báo hiệu mới được kéo.

“Dù sao thì,” thuyền trưởng Kujira lên tiếng sau khi nhìn thấy, và có vẻ hiểu lầm thái độ của Đầu Lâu. “Nếu không có Jack thì chúng ta đã mất tàu ẩn đỏ.”

Đầu Lô há hốc mồm khi một lần nữa Jack lại được khen ngợi.

“Giá mà đám thuộc hạ của ta cũng được như vậy!” Thuyền trưởng Wanizame vừa nói vừa vỗ vai Jack.

“Chỉ cần thuyết phục Jack ở lại là được thôi,” Tatsumaki cười nói. “Cậu cũng thấy mình được chào đón như thế nào rồi đấy.”

Một lát sau Jack được dẫn đi, để lại nhóm thủ lĩnh hải tặc bắt đầu ăn mừng, còn Đầu Lô tức tối bốc dỡ hàng hóa khỏi chiếc *shuinsen*.

“Tớ cứ tưởng cậu bị đem đi chìm nước rồi chứ,” Yori thở phào nhẹ nhõm khi thấy Jack trở lại căn phòng bị canh gác trong pháo đài.

Jack mỉm cười trấn an, “Cậu biết tớ sẽ không bao giờ bỏ lại mọi người mà.”

“Rốt cục chuyện gì đã xảy ra?” Saburo nửa lo lắng nửa vui mừng thắc mắc.

Jack kể lại chuyện tập kích vào cảng Hikari như thế nào, rồi sau đó thoát chết trong gang tấc ra sao. Đến đoạn cuối, Miyuki không kìm được phải thốt lên kinh ngạc, “Họ đã kết nạp cậu rồi á?”

Jack gật đầu cười trừ. “Nhưng dù sao cũng không phải hoàn toàn vô ích,” nó vừa nói vừa kéo ra một cuộn giấy giấu trong ống quần.

“Bản đồ!” Miyuki trợn tròn mắt.

“Tớ đã dùng nó để dẫn đường chiếc *shuinsen* trong màn sương. Dù sau khi ra ngoài Đầu Lô đã bắt tớ ở trong ca-bin để tránh làm lộ vị trí Đảo Hải Tặc, nhưng hẳn lại quên mất thứ này. Dù không thể biết *chính xác*, nhưng tớ đã có thể tự tin sẽ tìm được đất liền.”

“Liệu có xa lắm không?” Nữ *ninja* hỏi.

“Nếu đi tàu nhỏ thì tầm hai, ba ngày đường.”

“Bọn tớ đã tích trữ lương thực rồi này,” Yori hào hứng nói.

Nhà sư nhí lấy dưới tấm đệm đặt ở góc phòng ra. Thì ra toàn bộ bông bên trong đã được thay thế bằng những nắm cơm. “Dù chưa được nhiều lắm, nhưng chí ít thì cũng là một điểm khởi đầu.”

“Thế còn nước thì sao?” Jack lên tiếng hỏi.

Saburo lắc đầu, “Bọn tớ không được phép giữ bình.”

“Nhưng tội mình có thể thử lấy mấy cái giỏ ở trong bồn tắm... và chất đầy nước nóng vào trong đó.”

Jack nhúu mày. Thế rồi nó nhớ lại mình đã từng hút mắt cá như thế nào, và chợt nhận ra nước tắm có lẽ cũng không kinh khủng hơn là mấy!

“Vấn đề chính vẫn là làm thế nào để thoát khỏi đây,” Miyuki nói. “Bọn lính canh rất cảnh giác, lại luân phiên đổi ca vài giờ một lần để luôn tỉnh táo. Bọn mình thậm chí còn không được phát vũ khí để phòng trường hợp có thể dùng làm vũ khí.”

“Kiểu gì cũng phải có cách ra chứ,” Jack lạc quan.

“Thiếu dao găm thì việc phá tường tre là không thể,” nữ sát thủ giải thích. “Mặc dù tớ đã tháo thành công một tấm chiếu, nhưng cuối cùng cũng chẳng được ích lợi gì.”

“Tại sao vậy?”

“Cậu tự nhìn mà xem.”

Miyuki kéo tấm chiếu ra để lộ phần sàn bên dưới. Thông qua khe hở hẹp, Jack thậm chí còn nhìn thấy màu xanh của biển.

“Chẳng có gì để bám,” Miyuki ngao ngán. “Nhảy xuống thì chỉ có đường chết.”

42

BẢN TẬP

“Thực sự *không* có đất liền ư?” Tatsumaki thắc mắc khi nhìn hình vẽ Thái Bình Dương trong bản hải đồ đặt trước mặt.

Để trả lời cho câu hỏi này. Jack chỉ ngón tay vào một số chấm nhỏ ở giữa trang. “Cha tôi tìm được một trong các hòn đảo màu mỡ ở vùng *này*, thẳng hướng đông từ phía nam Nhật Bản. Nếu muốn đến châu Mỹ thì bắt buộc phải dừng chân tại đây.”

Thuyền trưởng Hebi, Wanizame và Kujia quỳ phía đối diện cùng đánh giá những thông tin vừa được Jack cung cấp. Những ngày qua nó đã rất khôn khéo để đảm bảo không làm giảm hứng thú và cũng không làm lộ ra quá nhiều điều cơ mật.

“Nếu đặt căn cứ ở đây,” thuyền trưởng Hebi nheo mắt, “thì coi như đã nắm được đường huyết mạch giữa hai vùng đất.”

Thuyền trưởng Wanizame và Kujira gật đầu đồng tình.

“Rất tốt, Jack,” Tatsumaki đóng bản hải đồ lại, đoạn vuốt ve phần vỏ da bên ngoài. “Cứ như vậy thì chẳng mấy chốc cậu và các bạn cậu sẽ được trả tự do.” Nói đoạn nữ vương hải tặc đứng dậy, ra hiệu cho tùy tùng thu dọn bản hải đồ. “Mai gặp lại.”

Các thuyền trưởng hải tặc và Jack cúi đầu thi lễ khi cô ta bước ra ngoài. Người tùy tùng theo ngay sau nó, Saru vốn này giờ vẫn ngồi trên vai Jack như một con két trung thành thì bây giờ cũng nhảy xuống trở về bên chủ nhân. Jack nhìn bọn họ bước qua cánh cửa dẫn vào bên trong tòa pháo đài. Nó muốn biết vị trí cất giấu bản hải đồ, nhưng rất nhanh cánh cửa giấy đã khép lại.

“Đi theo ta, Jack,” thuyền trưởng Kujira ra lệnh rồi chống đình ba bước ra phía cổng chính.

Jack thật sự bị bất ngờ. Thông thường sau các buổi giải mã hải đồ nó sẽ được dẫn thẳng về căn phòng có lính canh, hoặc ở lại ghi chép thông tin vào sổ. Bị theo dõi ngày đêm, Jack không thể tìm được bất kì con dao, hay thậm

chỉ là công cụ nào có thể phục vụ cho cuộc đào tẩu. Bị giam giữ đã lâu, cộng thêm tiến độ quá chậm chạp khiến cho càng ngày nó và nhóm bạn lại càng thêm chán nản. Miyuki cứ đi qua đi lại như hổ trong chuồng, còn Saburo thì ôm lấy đồng thức ăn. Duy chỉ một mình Yori là tương đối bình tĩnh, nhà sư nhí vẫn đều đặn tiếp tục công tác tích trữ cơm nắm.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Jack hỏi.

“Lên tàu của ta, Cá Voi Sát Thủ,” thuyền trưởng Kujira đáp. “Tatsumaki muốn cậu làm quen với sức mạnh của nó.”

Hai người đi vào rừng tre xuống khu vực neo đậu. Dù đã cố gắng tận dụng mọi thời cơ để ghi nhớ địa hình xung quanh, đây vẫn là lần đầu tiên Jack được đi xa đến vậy. Dưới bãi, hàng loạt tàu đang trong quá trình sửa chữa hay chất dỡ hàng hóa xếp thành hàng. Các hải tặc không trong giờ tùm năm tùm ba chơi đánh bài, đấu vật, hoặc tranh thủ ngủ sau khi đã nhậu say. Không khí xung quanh phải nói là vô cùng náo nhiệt.

Thuyền trưởng Kujira đi trước dẫn đường, chiếc đinh ba trên tay đóng cùm cộp sau mỗi bước chân khiến bất kì kẻ nào cũng phải dạt ra hai bên. Trong lúc di chuyển, Jack nhận thấy chiếc tàu buôn ẩn đồ mình góp công cướp về hôm trước đã bị lột sạch từ buồm cho đến súng ống, giờ đây trông chẳng khác gì một cái xác vô hồn.

“Một chiếc *shuinsen* chẳng ích lợi gì cho chúng ta cả,” thuyền trưởng Kujira giải thích khi nhận thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Jack. “Quá dễ nhận diện. Hải tặc thường dùng tàu hàng phổ thông, còn không thì tàu hải quân là ngon nhất.”

Jack suýt nữa thì đứng hình khi nhìn thấy một chiếc *seki-bune* trong bãi đỗ. Tuy ở trong tình trạng khá tệ hại, nhưng chí ít thì thân tàu vẫn còn nguyên hình hài.

“Chiến lợi phẩm của ta đây,” thuyền trưởng Kujira tự hào. “Chiếc thuyền này sẽ giúp chúng ta vượt qua chốt canh một cách dễ dàng - chẳng ai có thể ngờ trên tàu hải quân lại là hải tặc cả!”

Nghe đến đây, Jack nhận ra ngay chỗ buồm và trang bị của tàu *shuinsen* được tháo ra chính là để trang bị lại cho chiếc *seki-bune* này.

“Jack, Jack ơi!” Li Ling hớn hở vừa gọi vừa chạy tới. “Nhìn xem tớ có cái gì này.”

Cô quay lại vén tóc để lộ hình xăm nhện đen mới tinh trên cổ.

“Phần thưởng cho việc cứu sống thuyền trưởng Kurogumo đấy à?” Jack lên tiếng hỏi.

Li Ling vui vẻ gật đầu. “Và Tatsumaki đã đề nghị tớ gia nhập đội tàu *của* chị ấy. Thật không thể tin được, đúng không?”

“Ừm... chúc mừng cậu,” Jack cố ra vẻ vui mừng.

“Và tớ còn được mặc trang phục đồ đen đặc trưng nữa!” Cô nàng Trung Hoa vừa nói vừa khoe chiếc áo khoác.

“Vớ vẩn!” Thuyền trưởng Kujira khó chịu lau mồ hôi rồi lại tiếp tục bước đi.

Tàu Cá Voi Sát Thủ neo gần phía cuối bãi, ngay cạnh tàu Nhện Đen. Xem chừng vài ngày qua các hải tặc đã làm việc rất tích cực, con tàu trông không khác thời điểm xuất hiện vây bắt nhóm của Jack là bao. Lúc đi ngang qua, Jack nhận thấy Đầu Lâu và đám lâu la của hắn cũng đang ở trên tàu, trông mắt nhìn nó rất khó hiểu.

“Nhổ neo!” Thuyền trưởng Kujira ra lệnh.

Chiếc Cá Voi Sát Thủ rời bãi di chuyển ra ngoài. Đi được một đoạn thì Jack nhìn thấy một chiếc tàu nhỏ một buồng cũng cùng khởi hành, bên trên gồm năm tên cướp biển và rất nhiều nhu yếu phẩm. Xem chừng đích đến của họ là khu vực bãi đỗ của hòn đảo to hơn bên kia.

“Lại chuẩn bị đánh cướp à?” Jack cố nén sự phẫn khích về phát hiện vừa rồi để hỏi thuyền trưởng Kujira.

“Không,” ông ta cười lớn rồi chỉ vào chiếc bè cùng ba võ sĩ đang trôi dạt trên biển. “Ra khơi tập bắn thôi.”

THIÊN VÀ ĐỊA

Thuyền trưởng Kujira dẫn đường cho Jack và Li Ling xuống khoang vũ khí của tàu Cá Voi Sát Thủ. Tại đây hai bên thành tàu đều ám khói đen nhem, mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí. Hai dãy đại bác ẩn tượng nằm thẳng hàng, chìa thẳng ra ngoài thông qua các lỗ châu mai ngăn nắp. Thủy đoàn mình trần trùng trục, cơ bắp lực lưỡng chỉ chờ hiệu lệnh của thuyền trưởng là lập tức khai hỏa.

“Chính Thiên và Địa đã giúp chúng ta thắng được bọn hải quân,” thuyền trưởng Kujira vỗ hai chiếc đại bác đầu hàng bên mạn phải nói.

Jack ném cho ông ta cái nhìn khó hiểu.

“Đây là Địa,” thuyền trưởng Kujira chỉ khẩu đại bác có phần nòng dài với bán kính chừng năm tay người. “Còn đây là Thiên.” Ông ta tiếp tục chỉ về khẩu đại bác thứ hai, dài hơn gấp rưỡi, và to hơn gấp đôi khẩu vừa rồi. Jack thầm nghĩ hỏa lực của nó có lẽ cũng không thua kém đại bác 24-*pounder* của châu Âu là mấy. Hai hàng đại bác xung quanh đều được bố trí theo cặp một lớn một nhỏ như vậy.

“Nhưng đây mới là niềm tự hào lớn nhất của ta,” thuyền trưởng Kujira bước tới chỗ khẩu pháo to khủng khiếp nằm ngay trước mũi tàu tuyên bố. “Ngọa Hổ. Con quái vật này có thể công phá bất kì lớp phòng ngự nào, kể cả là *atake-bune*!”

Jack và Li Ling thực sự bị hớp hồn bởi kích cỡ quá to lớn của món vũ khí. Được đặt trên bệ gia cố chắc chắn, nòng của nó to như cột nhà, đạn trông chẳng khác gì đá tảng cỡ lớn. Jack dám chắc chỉ một phát trúng đích thôi là quá đủ để đánh đắm bất kì con tàu nào.

“Ta cướp được nó từ một chiến hạm Triều Tiên,” thuyền trưởng Kujira giải thích. “Hỏa lực sẽ giúp chúng ta có lợi thế trước hải quân. Bọn chúng luôn chiến đấu như thể vẫn đang ở trên cạn. Chiến thuật duy nhất là bắn tên, sau đó tiếp cận rồi đánh xáp lá cà. Trong khi đó hải tặc Phong Quỷ chủ trương công phá tầm xa, triệt tiêu sinh lực địch cho đến khi chúng không

còn sức kháng cự. Dầu vậy thì kĩ năng bắn pháo ở cự li như vậy là không hề đơn giản.”

Thế rồi thuyền trưởng cúi người nhìn ra ngoài.

“Tốt, mục tiêu đã trôi khá xa rồi. Tất cả vào vị trí!”

Đám cướp biển xung quanh nhanh chóng thực thi mệnh lệnh bắt đầu nạp đạn. Jack để ý thấy bên cạnh loại pháo tròn thường thấy, họ còn sử dụng một dạng mũi tên cỡ lớn.

“Chúng là *daejon*,” thuyền trưởng Kujira giải thích.

“Chính xác hơn, tầm bắn xa hơn, mà uy lực cũng chẳng kém đạn tròn, nhất là nếu đốt lửa lên thì càng hiệu quả nữa.”

Nói đến đây ông ta đưa lưỡi liềm mép ra vẻ thèm thuồng.

“Sẵn sàng,” thủ lĩnh hải tặc ra lệnh cho thuộc hạ.

Đám hải tặc lần lượt điều chỉnh lại họng súng của mình.

“BẮN!”

Khắp nơi tràn ngập những tiếng nổ vang rền như sấm, khói bay ra mù mịt. Jack thấy tai mình ù hẫng đi, mắt thì hoa lên, mũi dường như muốn ngộp.

Lúc nó khôi phục lại được thị giác thì đám đạn và tên khổng lồ kia cũng đã lao đến mục tiêu. Cả vùng biển phía trước chiếc bè nước bắn lên tung tóe. Ba võ sĩ phía trên bị mất đà rơi xuống dưới, nhưng sau đó liền trèo lên được, họ nắm chặt mái chèo trong tay, cố tìm cách tự đưa mình ra khỏi tầm bắn.

“Xem chừng thủy thủ đoàn của ông vẫn cần tập thêm đó,” Jack không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm giùm cho các võ sĩ xấu số.

Thuyền trưởng Kujira lắc đầu. “Phát đầu tiên luôn luôn phải nhắm hơi non, chứ nếu già sẽ rất khó xác định được khoảng cách.”

Đám hải tặc liền nhanh chóng điều chỉnh lại tầm bắn, rồi nạp đạn bằng các động tác rất chuyên nghiệp.

“BẮN!” Thuyền trưởng Kujira hạ lệnh.

Lại một loạt tiếng nổ vang lên. Tim Jack giật đánh thót khi loạt đạn rơi xuống ngay bên cạnh chiếc bè. May thay vẫn chưa có phát nào trúng đích, các võ sĩ một lần nữa rơi xuống rồi lại trèo lên tiếp tục chèo.

Đám hải tặc tinh chỉnh nốt lần cuối. Lần này đích thân thuyền trưởng Kujira kiểm tra kĩ từng khẩu pháo một, kết hợp chỉ bảo thêm cho thuộc hạ.

Tay pháo thủ cuối cùng do quá ấn tượng trước những lời hướng dẫn của thuyền trưởng Kujira, đã tình nguyện đưa ngòi nổ của mình cho thủ lĩnh. Vị thuyền trưởng này cũng vui vẻ đón nhận, đích thân khai hỏa bắn ra chiếc *daejon* xé gió hướng về phía ba võ sĩ.

Chiếc bè trúng đạn vỡ tan thành từng mảnh, đến khi biển lặng thì nhóm võ sĩ đã hoàn toàn biến mất.

Đám hải tặc phấn khích reo hò cổ vũ thuyền trưởng Kujira. Li Ling mặc dù cũng tham gia ăn mừng, nhưng rõ ràng cô vẫn hơi chột dạ trước màn hành quyết tàn nhẫn vừa rồi. Nhận thấy điểm này, Jack tự hỏi liệu Li Ling có thật sự hợp làm hải tặc không - và nó hi vọng câu trả lời sẽ là không.

“Những người đó đâu có khả năng kháng cự,” Jack lên tiếng phản đối.

Thuyền trưởng Kujira nhìn nó như kiểu chẳng có gì phải bận tâm. “Bọn chúng đã được cho cơ hội bỏ chạy. Nếu ngược lại sẽ không bao giờ có chuyện đó!” Ông ta rít lên. “Hơn nữa, *không một ai* được phép toàn mạng rời khỏi đây.”

Nghe thấy thuyền trưởng Kujira cố tình nhấn mạnh câu vừa rồi, Jack cuối cùng cũng nhận ra mục đích của việc Tatsumaki bắt nó tham dự buổi bắn tập hôm nay... để cảnh tỉnh về ý định chạy trốn.

LÀNG HẢI TẶC

Không hề bị lung lay sau chuyện xảy ra lúc sáng, Jack vui mừng thông báo với nhóm bạn vào buổi chiều hôm đó, “Tớ tìm thấy tàu rồi!”

Miyuki, Saburo và Yori đều không thể giấu được sự hào hứng.

“Tối nay đi luôn thôi!” Miyuki đề nghị.

Jack lắc đầu rồi kể lại màn bắn tập tàn nhẵn của thuyền trưởng Kujira. “Nếu bị phát hiện, chúng ta sẽ thành mồi cho cá ngay.”

Không khí xung quanh lập tức chùng xuống.

“Vậy phải làm sao bây giờ.”

“Cơ hội duy nhất là chờ đến tối không trăng tiếp theo.”

“Tức là những *hai* tuần nữa đó!” Saburo ngao ngán.

“Tớ biết, nhưng chúng ta cũng cần thời gian để tìm cách thoát khỏi căn phòng này, *đồng thời* an toàn xuống đến bãi,” Jack giải thích. “Hơn nữa, tớ vẫn chưa thể xác định được đích đến của chiếc tàu nhỏ đó, và hiển nhiên không thể mò mẫm trong đêm tối rồi.”

“Có khi Tatsumaki sẽ thả tội mình không chừng,” Yori lạc quan.

“Đừng nên hi vọng thì hơn,” Miyuki gạt phắt.

“Nhưng Jack bảo cô ta rất hài lòng với những gì thu được từ bản hải đồ.”

“Nữ vương hải tặc Tatsumaki chỉ dùng quân bài tự do làm mồi như Jack tiết lộ bí mật mà thôi,” nữ sát thủ gặt gong.

Dù trong lòng vẫn mong Tatsumaki sẽ giữ lời, nhưng Jack biết phần nhiều Miyuki đã đoán đúng. Jack quá giá trị để có thể thả đi, bản hải đồ sẽ hoàn toàn vô dụng nếu không có người dẫn đường, và quân Phong Quỷ sẽ rất cần kinh nghiệm từng trái của nó. Nếu cứ chờ đợi thì cả đời này cũng đừng mong rời được Đảo Hải Tặc.

Lại một tuần nữa trôi qua, những buổi thảo luận về bản hải đồ ngày càng đi sâu vào chi tiết, và những câu hỏi của Tatsumaki cũng cụ thể hơn rất nhiều. Jack vẫn cố tìm cách lảng tránh những chỗ trọng yếu, nhưng thuyền

trưởng Hebi không phải tay vừa, ông ta luôn biết cách bắt nó để lộ ra nhiều hơn. Xem chừng chuyện này chẳng kéo dài thêm được bao lâu. Jack biết nó sẽ *phải* tìm cách rời khỏi đây vào đêm không trăng tiếp theo, trước khi bí mật về bản hải đồ hoàn toàn lọt vào tay quân Phong Quỷ.

May mắn là ngược lại thì Jack cũng đã tạo dựng được đôi chút lòng tin, dẫn đến việc nó được phép đi lại một mình nhiều nơi trong pháo đài. Mặc dù vậy, nữ vương hải tặc vẫn cần trọng ra lệnh cho lính canh lục soát toàn thân rồi mới cho phép nó trở về phòng giam. Việc này vô hiệu hóa hoàn toàn công tác chuẩn bị dụng cụ, và Jack chỉ có thể cố ghi nhớ tất cả đặc điểm tòa pháo đài. Nó thậm chí đã tìm được đường ra ban công, và thử tính cách trèo xuống dưới. Nhưng ngoài hệ thống thang kéo do bốn tên cướp biển quản lí, chỉ còn duy nhất lối đi xuyên qua ngôi làng hải tặc mà thôi.

“Cảnh đẹp chứ?” Tatsumaki lên tiếng.

Jack hơi mất tự nhiên, như thể bị bắt quả tang khi đang làm việc xấu vậy. “Tôi rất ấn tượng với kiến trúc của ngôi làng,” nó vội đáp.

Tatsumaki đặt cả hai tay lên thành lan can đưa tầm mắt quét một vòng quang cảnh. “Ta đã mất mười năm cuộc đời mới xây dựng được, ngay dưới mũi Lãnh chúa Mori. Đây là lí do hãn không thể tiêu diệt quân Phong Quỷ - chừng nào còn chưa rõ hành tung của chúng ta. Sao, có muốn quan sát kĩ hơn không?”

“Chị thật sự cho phép tôi... xuống đó một mình ư?” Jack ngạc nhiên hỏi.

Tatsumaki cười thành tiếng. “Không đâu, ta còn cần cậu sống. Làng hải tặc không phải là nơi bình thường, sẽ cần có một người dẫn đường. Mà ta cũng chẳng sợ cậu sẽ bỏ trốn - một khi những người bạn kia vẫn ở đây. Và cho dù có thì cũng chẳng trốn đi đâu được.”

Hôm sau Jack ra đến cửa thì đã thấy Li Ling đứng chờ sẵn.

“Tatsumaki ra lệnh cho tớ làm hướng dẫn của cậu,” nữ hải tặc giải thích.

Jack mừng khi nhìn thấy cô bạn này, nhưng nó cũng không khỏi cảnh giác, nhất là khi Li Ling đã là một phần của hải tặc Phong Quỷ, và rất có thể đang lãnh nhiệm vụ dò la tin tức cho Tatsumaki.

“Gần đây cuộc sống thế nào?” Jack cất tiếng hỏi.

“Khá vất vả,” Li Ling vừa đáp vừa chỉ mấy vết bầm tím trên tay. “Nhưng bù lại thì được chia phần rất hậu hĩnh.”

Nói đoạn cô nàng rút ra một đồng bạc từ trong túi cất ở đai lưng, dùng áo đánh bóng rồi tự hào giơ lên dưới ánh mặt trời.

Một đồng bạc mà hậu hĩnh ư, Jack thầm nhớ đến những gian phòng lộng lẫy bên trong tòa thành, xem ra chị ta quá tham lam rồi.

“Mình đi thôi,” Li Ling tiến vào con đường mòn nhỏ dẫn xuống đồi.

“Ồ, không dùng thang à?” Jack thắc mắc.

Li Ling lắc đầu. “Chỉ thuyền trưởng mới được đi miễn phí thôi,” nữ hải tặc đáp.

“Tức là bình thường phải trả tiền á?”

Li Ling gật đầu. “Thứ gì ở làng Hải Tặc cũng đều phải trả bằng tiền cả.”

Vậy là cả hai xuống dưới bằng con đường mòn, duy chỉ có một hàng rào bằng tre rất mỏng làm ranh giới ngăn giữa sự sống và cái chết. Nhìn từ trên cao, Jack thấy vô số các mái nhà, khói bếp bốc lên nghi ngút, hải tặc đi lại tấp nập. Vị trí này cũng có thể quan sát trực diện xuống bãi đỗ bên dưới, nhưng hãy còn quá xa để có thể tìm thấy chiếc tàu nhỏ trong số các tàu bè.

“Đây là khu vực nhà thuyền trưởng,” Li Ling giải thích khi hai đứa đi qua loạt nhà lớn có ban công. “Chẳng hạn như nhà của thuyền trưởng Kurogumo này.”

Jack liếc vào thì thấy bên trong bao gồm bốn phòng, tất cả đều được lót chiếu *tatami* hảo hạng, ngăn cách bởi cửa giấy họa tiết chiến trận. Một cái rương lớn đựng châu báu đặt ở góc phòng, rải rác khắp nơi là vũ khí, giáp trụ cùng các món bảo vật khác. Jack rất ngạc nhiên khi thấy cặp kiếm Shizu của mình cũng nằm trong số này.

“Thuyền trưởng không có ở nhà đâu,” Li Ling tưởng Jack tìm người nên lên tiếng. “Ông ấy đã đủ khỏe để có thể trực tiếp chỉ huy công tác sửa tàu rồi.”

Bỗng có chuyển động từ phía ban công. Một người phụ nữ tóc dài với làn da trắng và hàm răng nhuộm đen xuất hiện. Duyên dáng trong bộ *kimono* tím, thoát nhìn người *geisha* này có vẻ vô hại, nhưng thật ra cô ta đã thủ sẵn một con dao *tanto* trong dải *obi*. Miễn cưỡng bỏ lại cặp *daisho* của mình phía sau, Jack lại cùng Li Ling đi xuống tầng tiếp theo.

Tầng này có nhiều nhà hơn, mỗi căn chỉ chừng hai gian, nhưng cũng tiện nghi không kém.

“Nhóm trưởng, lái tàu, và thợ mộc sống ở đây,” Li Ling giới thiệu. “Những người còn lại ở dưới thấp hơn nữa.”

“Dựa theo cấp độ à?” Jack thắc mắc.

Li Ling lắc đầu. “Số năm cống hiến, sức khỏe, và độ giàu có mới mang tính quyết định.”

“Thế nhà cậu ở đâu?”

Nữ sát thủ cười gượng gạo. “Dưới cùng...” Mắt cô nàng lộ rõ quyết tâm. “... Tạm thời là như vậy.”

Tiếp tục đi xuống, Jack nhận thấy kiến trúc ở đây đơn sơ hơn rất nhiều. Tuy vẫn được dựng trên khung tre, nhưng những bức tường vững chắc đã được thay bằng vải dù, ván cũ, hay thậm chí gỗ mục. Điều này khiến nơi đây có cảm giác tạm bợ, và có thể đổ sập bất kì lúc nào. Duy chỉ có các nhà kho là còn tương đối vững chắc một chút.

“Đến khu trung tâm rồi,” Li Ling tuyên bố.

Đúng là lối đi ở đây nhộn nhịp, và cũng rộng rãi hơn cả, đủ sức để ba người có thể qua lại thoải mái. Hai bên đường có rất nhiều cửa tiệm, nhưng hầu hết đều buôn bán mặt hàng đặc thù, dạng như rượu rẻ tiền hay xúc xắc phục vụ cho các màn sát phạt đỏ đen. Một tay thợ xăm đang di nền hình rồng đen cho gã Phong Quỷ có đôi tay lực lưỡng. Cách đó không xa, một người đàn ông và một người phụ nữ tranh cãi gay gắt cạnh chiếc rìu chiến trông rất đáng sợ - bà chủ có vẻ như không đạt được giá mong muốn, nên đang đe dọa sẽ cho khách hàng của mình thưởng thức độ sắc bén của món vũ khí.

Bước đi trên con đường, Jack nhận thấy rất nhiều ánh mắt đang hướng về phía mình. Không phải ánh mắt tò mò hay kinh ngạc trước vẻ ngoài ngoại quốc, mà là ánh mắt thèm thuồng, đói khát.

Li Ling cũng nhận thấy điều này nên thì thầm vào tai Jack, “Trong trại bọn họ đồn nhau rằng cậu là tội phạm có giá một trăm đồng *koban* bất kể sống chết.”

Jack chẳng biết mình nên cười hay nên khóc nữa. Dù cái giá này là đúng hay sai thì giờ đây nó cũng chẳng khác gì một cái rương bảo vật đang đi lại trên đường. Chỉ mong sao Tatsumaki uy tín để khiến những tên giặc cỏ vô pháp vô thiên này không dám manh động.

“TRÁNH RA!” Tiếng hô vang lên.

Li Ling vội vàng kéo tay Jack vào cửa hàng gần nhất. Ngay sau đó một hỗn hợp chất lỏng màu nâu đỏ đổ ập xuống từ trên cao.

“Cậu sẽ không bao giờ muốn *thứ đó* ập vào đầu đâu,” nữ hải tặc nhấn mạnh.

Nhìn ra bên ngoài, Jack chợt phát hiện chiếc tàu nhỏ hôm nọ, lúc này đang neo ngay dưới bóng tàu Cá Mập Trắng của thuyền trưởng Wanizame.

Tự do đã ở gần hơn bao giờ hết.

PHONG BÀ BÀ

“Cậu muốn biết về vận mệnh tương lai chứ?” Li Lmg vừa nói vừa chỉ vào căn phòng tối tăm treo đầy xác rắn, thằn lằn và dơi trên mái. “Hải tặc nào cũng phải một lần gặp Phong Bà Bà cả.”

“Thế cậu đã gặp bà ấy chưa?” Jack không tin tưởng một chút nào.

Li Ling gật đầu, mặt cô nàng bừng sáng. “Bà ấy bảo tớ sẽ là một cướp biển tiếng tăm lẫy lừng, thống lĩnh đội tàu tung hoành biển Trung Hoa!” Li Ling ra hiệu bảo Jack đi vào. Nó chưa kịp phản đối thì Li Ling đã trực tiếp dùng tay đẩy tới. “Đừng ngại,” cô dụ khị. “Tớ sẽ chờ ở bên ngoài.”

Jack đành miễn cưỡng bước vào hang ổ Phong Bà Bà. Nó phải cúi xuống để tránh đụng đầu vào những thứ treo đầy trên trần nhà như mạng nhện. Căn phòng sực mùi tanh hôi và tối tăm, chỉ được thắp sáng bởi vài ngọn nến. Lá thuốc các loại từng bó nằm vương vãi trên sàn. Mấy cái lồng gỗ phát ra tiếng động lạ dọc theo hai bên nhà, có bóng đen chuyển động bên trong. Chính giữa phòng là cái bàn gỗ, bên trên đặt một cái bát, một nắm xương động vật, và một con dao găm. Không hề thấy bóng dáng của Phong Bà Bà đâu cả.

Jack hơi chần chừ, tự hỏi liệu có nên quay ra không. Thật sự thì nó vốn chẳng thích thú gì với những trò mê tín như thế này, nó thậm chí còn mừng vì mù phù thủy không có ở nhà. Đúng lúc đó một giọng nói già nua vang lên.

“Bước lên đi, đứng yên mới đáng sợ!” Phong Bà Bà khuyến khích.

“Xin lỗi... nhưng tôi đổi ý rồi,” Jack định lấy cớ chuồn ra ngoài.

“Nếu muốn biết tương lai, thì phải hỏi những người đã trở lại, Jack ạ.”

Nghe thấy tên mình, Jack thấy hơi chột dạ. Dù phần nhiều bà phù thủy này chỉ đưa ra những thông tin mà người xem bói muốn nghe, nhưng dù sao cũng đáng thử một chút.

“Nhanh nhẹn lên,” Phong Bà Bà giơ ngón tay xương xẩu ra hiệu.

Jack bèn ngồi xuống phía đối diện. Dù không thể nhìn rõ hình thù trong bóng tối, nhưng nó có thể ngửi thấy hơi thở hôi hám và cặp mắt đen kịt kì lạ của mục phù thủy.

“Số phận thường ưu đãi người rộng rãi,” Phong Bà Bà vừa nói vừa quan sát Jack khiến nó cảm thấy vô cùng bồn chồn.

“Tôi không mang theo tiền,” Jack thừa nhận.

Phong Bà Bà tặc lưỡi kiểu khó chịu, rồi sau đó đưa tay ra giật tóc Jack. Nó còn chưa kịp phản ứng thì đã bị mục phù thủy dùng dao cắt mất một túm rồi.

“Thay bằng chỗ bõm vàng này cũng được,” bà ta vừa nói vừa đưa chỗ tóc lên ngửi rồi cắt luôn vào đồng vải rách đang mặc trên người, chỉ giữ lại vài sợi trên bàn. Tiếp theo bà ta cho vụn cây vào bát, châm lửa tạo thành làn khói trong không khí rồi dùng dao cạo bột xương rải đều, cuối cùng khắc nhô lên trên.

“Tay,” Phong Bà Bà nói mà không hề nhìn lên.

Jack miễn cưỡng nghe lời. Mục phù thủy nắm tay Jack kéo tới dùng dao găm chích ngón trỏ nặn ra ba giọt máu khiến nó nhăn nhó không thôi. Bước kế tiếp, Phong Bà Bà mở lồng gỗ lấy ra một con nhện khổng lồ vút vào đồng lửa mặc cho nó chết cháy. Nguyên liệu sau cùng chính là những sợi tóc của Jack được giữ lại ban nãy. Đến lúc này ngọn lửa đã hóa thành màu xanh lá cây rất kì quái.

Phong Bà Bà cúi tới hít một hơi đầy, rồi ngồi trở lại. Lần tiếp theo bà ta mở miệng, chất giọng đã trở nên trầm, khàn, và không thực sự thống nhất.

“Muốn tự do, phải trở về từ cõi chết...” Mục phù thủy liên tục lắc lư. *“Khi rồng quay lại, nỗi đau sẽ nung nấu lòng can đảm...”* Khói trắng bốc ra từ người bà ta. *“Chuyến hành trình cuối cùng chỉ vừa mới bắt đầu. Những hi sinh mất mát hãy còn ở phía trước...”*

Đến đây thì Phong Bà Bà bất ngờ hắt cái bát xuống sàn dập tắt đám lửa.

“Có chuyện gì à?” Jack cảm thấy khá bất ngờ trước hành vi vừa rồi.

Phong Bà Bà run rẩy lắc đầu. “Có những thứ lẽ ra không nên thấy.”

Nói đoạn xua tay đuổi Jack ra ngoài. “Đi!”

“Bà đã thấy gì?” Jack kiên trì.

Nhưng Phong Bà Bà đã đổ gục xuống tại chỗ, bất động.

Jack đứng bật dậy, tim đập thành thịch trong lồng ngực. *Rốt cuộc lời phán đó nghĩa là sao? Và điều gì có thể khiến một mục phù thủy kinh hãi đến như vậy?*

Trở ra từ hang ổ của Phong Bà Bà, Jack phải chớp mắt làm quen với ánh sáng bên ngoài. Dù vẫn chưa hết kinh hãi, nhưng dưới nắng ấm mặt trời, câu chuyện vừa rồi chỉ tựa như một cơn ác mộng. Nó cố thuyết phục bản thân rằng Phong Bà Bà chỉ giở trò gì đó, có lẽ do không được trả tiền. Nhưng mà, màn trình diễn vừa rồi quả thực quá thuyết phục...

Jack tìm Li Ling trong đám người qua lại nhưng không thấy bóng dáng. Thế rồi, Đầu Lâu bất ngờ bước tới ngay trước mặt nó.

“Li Ling bị thuyền trưởng Kurogumo triệu tập rồi,” hân giải thích. “Từ giờ tao sẽ thay nó dẫn đường cho mày.”

Có điều gì đó ở tên này khiến Jack cảm thấy chột dạ. Nó lập tức lùi ngay lại.

“Mày định làm gì đó, ngoại quốc?” Đầu Lâu cất tiếng hỏi, nụ cười trên khuôn mặt hân dường như rộng hơn bình thường một chút.

“Về pháo đài,” Jack đáp.

“Thế thì phải đi theo tao chứ,” tên cướp biển ra vẻ vô tội chỉ vào một chiếc thang cũ kĩ.

“Đó đâu phải lối đi!” Jack đã định bỏ chạy.

Đúng lúc này thì Hổ và Rắn cũng xuất hiện chặn đường tháo lui. Không một lời cảnh báo, Manzo nhảy ra lôi nó vào căn nhà gần đó. Bị siết chặt bởi tay cướp biển khỏe như gấu, Jack không cách nào chống trả. Rất nhanh, nó bị nhét giẻ vào mồm và trói chặt bằng dây thừng một cách chuyên nghiệp. Dù vậy, Jack vẫn cố vùng vẫy để đánh động người xung quanh.

“Làm cho nó im coi!” Đầu Lâu rít lên.

Thứ tiếp theo mà Jack còn nhớ được là nó đã bị nện rất mạnh vào đầu.

BẮT CỐC

Nằm trên sàn trong trạng thái bị trói chặt trong bao, Jack cứ ngỡ cảm giác khó chịu lúc này là do cú đánh vào đầu ban nãy. Thế rồi nó nghe thấy tiếng kẽo kẹt của gỗ, tiếng sóng nước vỗ rì rào, tiếng vải dù phấp phật trong gió. Đây rõ ràng là biển.

Ngoại trừ cục u to tướng thì nó không bị thương gì thêm, Jack thử cựa quậy nhưng dây trói rất chặt. Nó định cầu cứu, nhưng ngoài này khó mà tìm được ai giúp đỡ. Cách tốt nhất là giữ im lặng và tìm hiểu xung quanh trước khi những kẻ bắt cóc phát hiện nó đã tỉnh dậy.

Jack không biết mình đã bắt tỉnh bao lâu, nhưng căn cứ vào bóng tối xung quanh cái bao thì hoặc là nó đang nằm trong ca-bin, hoặc mặt trời đã xuống núi.

Xung quanh có giọng nói, chính xác là bốn giọng, và đều là người quen - Đầu Lâu, Hồ, Rắn và Manzo. Khả năng đây chỉ là một chiếc tàu con, nếu không sẽ cần nhiều thủy thủ hơn.

Đầu Lâu và đồng bọn của hắn đang định làm gì? Vụ bắt cóc này rất kì lạ, chắc chắn không phải do Tatsumaki hạ lệnh, kẻ ra tay lại là tên cướp biển có sở thích tra tấn tù nhân. *Liệu đây có phải là mối nguy hiểm mà Bà Phong đã nhìn thấy?* Nếu vậy, lẽ ra bà ta nên cảnh báo nó rõ ràng hơn mới phải!

Jack nghe tiếng Đầu Lâu ra lệnh hạ thấp buồm. Một lúc sau thì chiếc thuyền chạm vào đất liền, sàn cũng nảy mạnh khi có người nhảy ra ngoài.

“Manzo, mày mang thằng ngoại quốc,” Đầu Lâu nói.

Cái bao chứa Jack bị nhấc bổng lên vai tên cướp biển khổng lồ. Dọc đường đi không một ai lên tiếng, cho đến khi Jack bất ngờ bị vứt xuống đất khiến nó không kịp được phải la lên đau đớn.

“Thằng ngoại quốc tỉnh rồi,” Manzo gào lên.

Cái bao lập tức được cởi bỏ một cách hung bạo, đập vào mắt Jack là khuôn mặt đầy hình xăm của Đầu Lâu.

“Thoải mái chứ hả?” Tên hải tặc mỉa mai.

Jack nhìn một lượt xung quanh. Đây là một hòn đảo nhỏ, rất nhỏ, với chỉ vài ba hòn đá và một cái cây. Trời lúc này đã về đêm, duy chỉ có ánh trăng lưỡi liềm soi thứ ánh sáng mờ ảo. Nội trong tầm mắt không thể tìm thấy dấu hiệu của đất liền.

Như vậy là phán đoán về số lượng kẻ bắt cóc của Jack là hoàn toàn chính xác. Chiếc tàu nhỏ mà nó khao khát bấy lâu nay được cột chặt ở rìa đảo.

“Các người muốn gì?” Jack lên tiếng.

“Mày là sao quả tạ, ngoại quốc ạ,” Đầu Lâu gắt. “Từ lúc mày xuất hiện, tàu Nhện Đen liên tiếp bị hải quân úp sọt, dính phải bão to, thuyền trưởng ăn đạn. Mày thậm chí còn cướp luôn công lấy được tàu ẩn đỏ của tao.”

Đoạn hắc đá mạnh vào bụng Jack khiến nó đau đớn bò lăn trên mặt đất.

“Và đó chính là cơ hội duy nhất để tao trở thành một THUYỀN TRƯỞNG!” Đầu Lâu điên tiết. “Thế nên tao bắt buộc phải loại trừ mày càng sớm càng tốt.”

Hồi phục sau chấn động, Jack thều thào, “Các người định... thả lại tôi ở đây?”

Đầu Lâu phì cười, “Không, thế thì nhân từ quá.”

Jack cảm thấy lạnh cả sống lưng, “Tra tấn rồi giết bỏ?”

“Cũng khá hấp dẫn,” Đầu Lâu thừa nhận. “Nhưng chuyện đó nhường cho bọn hải quân cũng được. Mày sẽ được giá hơn nếu còn sống.”

“Đấy, thuyền của họ đến rồi kìa,” Đầu Lâu nhìn ra biển nói. “Dĩ nhiên chẳng ai muốn bỏ qua cơ hội nịnh bợ Tướng Quân cả.”

Giờ thì kế hoạch của bọn này đã rõ. Chúng muốn đem nó ra đổi tiền thưởng, và chắc chắn chỉ hành động đơn lẻ. “Nhưng nếu Tatsumaki mà biết thì các người cũng đừng hòng sống nổi.”

Đầu Lâu cười thành tiếng, “Không hẳn. Bọn tao chỉ cần nói mày đã bỏ trốn... dưới sự giúp đỡ của Li Ling. Người không sống nổi chính là con bé ngu ngốc đó.”

Jack cảm thấy hi vọng dần trôi đi. Không chỉ nó phải chết mà Li Ling cũng liên lụy. Còn cả Yori, Saburo và Miyuki nữa. Không có Jack thì bọn họ hoàn toàn vô dụng đối với Tatsumaki, phần nhiều có lẽ sẽ bị đem ra làm mồi cho cá như những nạn nhân khác của nữ vương hải tặc.

Nghĩ vậy, Jack lại cố gắng tự cười trối.

“Vùng vầy vô ích,” Hồ quát. “Hải quân tới rồi.”

Jack thật sự tuyệt vọng. “Nhưng tôi rất có giá trị với thủ lĩnh của các người. Tôi vẫn chưa giải mã xong bản hải đồ cho họ đâu.”

“Và mày cũng rất có giá trị với *bọn tao*,” Đầu Lâu đáp. “Chính xác là mỗi đứa mười *koban*.”

Jack cố lục trong đầu các kỹ năng *samurai* hay *ninja* có thể sử dụng trong trường hợp này. Nhưng kì thực tình cảnh của nó chẳng khác gì rùa đã bị lật mai.

Một bóng người xuất hiện từ rìa đảo. Toàn thân vận bộ trang phục nhẵn giả màu đen, trông ông ta không khác gì bóng ma giữa đêm tối. Khi đến gần, ánh trăng phản chiếu để lộ... một con mắt duy nhất màu xanh.

BÓNG MA TỪ QUÁ KHỨ

Tim Jack như đông cứng, không khí xung quanh trở nên ngột ngạt, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc toàn thân. Không thể nào.

Nó đã tận mắt chứng kiến Độc Nhân Long rơi từ trên cao xuống mặt đất bên dưới rồi cơ mà.

Tại sao kẻ tử thù - bóng ma từ trong quá khứ này lại một lần nữa xuất hiện?

Jack đang tự trấn áp rằng mình đã hóa rồ, rằng nó là người duy nhất nhìn thấy Độc Nhân Long thì bốn trên cướp biển bất ngờ tuốt gươm thủ thế.

“Người là ai? Thuyền trưởng Arashi đâu?” Đầu Lâu nói bằng giọng hoang mang.

Tên *ninja* không có vẻ gì là quan tâm.

“Độc Nhân Long,” hắn hơi nghiêng đầu đáp.

Chỉ cái tên này thôi cũng khiến Hồ và Rắn kinh hãi nhìn nhau.

“Ta đến đây với tư cách là thuộc hạ của Shogun,” Độc Nhân Long tiếp tục nói trong lúc một toán hải quân lục tục kéo đến. “Mau nộp thẳng ngoại quốc ra đây.”

“Phần thưởng trước đã,” Đầu Lâu cố trấn tĩnh không chế tình hình.

Độc Nhân Long gạt đầu ra hiệu cho một tên võ sĩ mang rương gỗ mở ra để lộ bốn mươi đồng tiền hình bầu dục.

Đó là giá trị của đời mình sao, Jack chính thức đầu hàng số phận. Còn không được ba đồng mỗi năm nữa!

Mắt tên Đầu Lâu sáng rực lên trước đồng tiền vàng. “Và giấy đặc xá từ Lãnh chúa Mori nữa.”

Độc Nhân Long mở cuộn giấy da có đóng dấu đỏ ra. Đầu Lâu cẩn thận kiểm tra con dấu này dưới ánh trăng.

“Là thật,” hắn quay sang nói với Hồ.

“Tốt hơn hết đừng bao giờ nghi ngờ ta,” Độc Nhân Long nói. “Phần thưởng đã xong. Bản hải đồ ở đâu?”

Đầu Lô hoàn toàn bị bất ngờ. “Hải đồ? Chúng tôi làm gì có.”

Độc Nhân Long trừng mắt nhìn hắn, “Thế nó đang ở đâu?”

“Điều này đâu có trong thỏa thuận,” Đầu Lô phản đối.

“Cứ trả lời câu hỏi đi,” Độc Nhân Long gắt, trong lúc đó, Hồ len lén định lấy thùng tiền vàng.

Ánh thép chợt loé lên trong không khí, nhanh đến mức hoàn toàn có thể bị nhìn nhầm thành sao băng. Hồ ngã ngửa ra sau, đầu lìa khỏi cổ lăn xuống phía biển.

Độc Nhân Long vấy máu khỏi thanh *ninjatō*, đầu đoản kiếm chỉ cách mặt Jack có một đoạn. Đúng khoảnh khắc đó nó cũng nhìn ra gia huy đặc trưng cùng tên người thợ rèn - Kunitome khắc trên chuôi kiếm. Đây chính là bằng chứng cuối cùng để khẳng định kẻ đang đứng trước mặt nó không phải là hồn ma, bởi lẽ thứ hắn đang sử dụng chính là thanh Hắc Vân nổi tiếng của Độc Nhân Long.

“Đừng khiến ta phải nhắc lại,” Độc Nhân Long chuyển ánh mắt sang Đầu Lô.

Phần nộ khi chứng kiến đồng bọn bị sát hại, Manzo điên cuồng lao tới như một con bò mộng. Tên ninja dễ dàng lùi sang bên cho gã hải tặc khổng lồ trượt qua rồi cắm luôn thanh *ninjatō* vào lưng. Manzo chỉ kịp rên lên một tiếng rồi tắt thở.

Đầu Lô không nói không rằng lao lên vung kiếm chém vào ngực Độc Nhân Long, nhưng bị hấn phản công bằng tốc độ nhanh đến mức còn chưa biết gì thì... vũ khí đã rơi xuống đất, cùng cánh tay phải vẫn nắm chặt phần chuôi.

Đầu Lô siết chặt phần cơ thể bị thương, thần thờ há hốc mồm khuyu gối xuống, thậm chí đến đau cũng còn chưa kịp cảm nhận.

Độc Nhân Long tiếp tục tra khảo, “Lần cuối cùng. Bản hải đồ ở đâu?”

“Đi... chết đi!” Đầu Lô lắp bắp.

Không thèm để ý đến lời nguyên rủa, Độc Nhân Long lạnh lùng thi triển Độc Xà Thức, tra tấn Đầu Lô dã man, tàn bạo.

“Hải đồ... Tatsumaki” Đầu Lô thều thào.

“Tatsumaki đó đang ở đâu?”

“... Đảo Hải Tặc.”

“Làm sao để đến Đảo Hải Tặc?”

Lần này thì Đầu Lâu kiên quyết không chịu khai. Độc Nhân Long cũng chẳng hề chần chừ gì lại tra tấn Đầu Lâu. Tiếng thét vang vọng bầu trời đêm. Jack không dám nhìn thêm nữa; kể cả đám võ sĩ cũng vậy. Lúc này Đầu Lâu đã bị mất cả hai mắt, trông hằn không khác gì một cái đầu lâu thực thụ.

Sau một lúc thì tiếng la chuyển thành tiếng thều thào meo meo, ấy vậy mà Đầu Lâu vẫn không chịu trả lời.

Jack nghe tiếng thép cắt vào xương, rồi một phần cơ thể rơi xuống đất. Mặc dù rất ghét tên Đầu Lâu, nhưng Jack phải thừa nhận gã rất trung thành với quân Phong Quỷ.

Giờ thì đến lượt Rắn, người này giờ vẫn còn quá sốc để có thể phản ứng. Tên hải tặc này nhanh chóng rút kiếm đầu hàng. Không chút nương tình, Độc Nhân Long bước tới liên tục dùng ngón tay ấn vào các huyệt đạo trên người gã.

Jack lập tức nhận ra đây chính là kỹ năng Điểm Mạch lợi hại.

Rắn cứng đờ người đứng yên tại chỗ. Đã từng là nạn nhân, Jack biết điều gì đang xảy ra, chỉ một lát nữa thôi từng cơn đau như vũ bão sẽ tràn khắp cơ thể gã hải tặc, cuối cùng quy tụ lại bóp nát trái tim.

“Đảo Hải Tặc ở đâu?” Độc Nhân Long bắt đầu hỏi.

Ánh mắt Rắn lộ rõ nét khiếp đảm, nhưng gã không trả lời.

Độc Nhân Long lại điểm vào một huyệt đạo trên cổ. Rắn la lên đau đớn. Vẫn không đáp.

Với việc đám võ sĩ một lần nữa bị phân tã bởi màn tra tấn man rợ, Jack cuối cùng cũng thoát khỏi nỗi sợ hãi bao trùm tâm trí nó khi nhìn thấy kẻ cự thù. Quyết tâm tìm cách thoát thân, nó huơ các ngón tay cho đến khi tìm được một hòn đá khá sắc, rồi điên cuồng cào dây thừng vào. Hành động này đôi lúc khiến tay nó cũng bị cắt, nhưng Jack vẫn cắn răng chịu đựng để tiếp tục.

Độc Nhân Long thậm chí còn không nhìn, hằn đột nhiên lên tiếng. “Nếu còn muốn giữ cái tay thì khôn hồn dừng lại, thảng ngoại quốc.”

Jack không còn sự lựa chọn nào ngoài việc phải nằm im, khi giờ đây đã có một tên lính rút sẵn kiếm đặt lên cổ nó.

Tên *ninja* tiếp tục công việc tra tấn. Đến lúc này thì âm thanh phát ra từ Rắn nghe chẳng khác gì một con chó bị thương. Cuối cùng, lớp phòng vệ của gã hoàn toàn bị phá vỡ, hăn thều thào lên tiếng tiết lộ mọi bí mật - vị trí Đảo Hải Tặc, sức mạnh quân Phong Quỷ, thậm chí mối nguy hiểm khi tiến vào vùng nước hẹp - rồi van xin kẻ thủ ác làm ơn hãy dừng tay.

“Rất sẵn sàng,” Độc Nhân Long nói rồi đưa kiếm chặt phăng đầu tên hải tặc.

VẾT THƯƠNG CŨ

Jack bị trói chặt vào cột buồm chính, và bị bao vây bởi sáu tên lính trang bị vũ trang. Rõ ràng Độc Nhân Long không muốn có bất kì sai lầm nào xảy ra.

Tên *ninja* ngồi một mình ở khoang trên, chẳng ai trong đám võ sĩ dám bén mảng lại gần.

Thi thể bốn gã hải tặc Phong Quỷ được bỏ lại tại hòn đảo nọ, chiếc tàu nhỏ có lẽ là thứ duy nhất để đánh dấu. Mặc dù Jack chẳng có bao nhiêu phần hảo cảm với những tên này, nhưng nó cũng chẳng mong bọn chúng sẽ phải gánh chịu cái chết đau đớn đến nhường ấy. Bi kịch của họ cho thấy rằng Độc Nhân Long vẫn tàn độc như ngày trước.

Jack cảm nhận được tên *ninja* đang nhìn mình. Dù ở khoảng cách đầu tàu cuối tàu mà nó vẫn thấy ớn lạnh vì sát khí, thậm chí còn thấy khó thở, kết quả của sự pha lẫn nỗi sợ hãi, tuyệt vọng và hoảng loạn. Jack vẫn không thể hiểu tên *ninja* làm cách nào sống sót được. Chẳng lẽ hãn *bất tử* ư? Dù ý tưởng này có vẻ điên rồ, nhưng làm gì có người bình thường nào chịu nổi cú ngã từ tầng cao nhất của Lâu Đài Osaka xuống sân đá bên dưới. Hơn nữa, cái chết của hãn là do nó tận mắt chứng kiến... không phải... nghĩ kĩ thì đêm đó Jack chỉ thấy Độc Nhân Long rơi xuống mà thôi.

Nó không quan sát được cú va chạm... hay sờ qua xác của kẻ thù.

Không lẽ tên *ninja* đã rơi trúng phần mái của tầng thấp hơn? Dùng dụng cụ hầm tốc? Hoặc hi hữu hơn nữa là được đỡ lại bởi một tán cây? Dù gì thì sự thật vẫn không thay đổi đó là hãn vẫn sống, và sống rất tốt.

Trước ánh nhìn lạnh lẽo của gã *ninja*, Jack cảm thấy vết thương cũ dường như lại tái phát. Tim nó ngập trong nỗi đau tưởng chừng như đã lành, hay đúng hơn là bị kìm hãm lại. Cái chết của cha hiện ra rõ mồn một. Jack muốn bật khóc, tất cả mọi gian lao thời gian qua đã trở thành công cốc. Kẻ thủ ác nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật, công lí vẫn không được thực thi. Yamato, cậu em nuôi thân thiết, đã chết một cách vô ích...

Thế rồi nó chợt nhận ra. *Nếu Độc Nhân Long còn sống, thì có thể Yamato cũng vậy!*

Một cảm giác ấm áp chợt tràn trong tim. Có thể ngay lúc này Yamato đã gặp được thầy Masamoto, hoặc thậm chí là đi khắp nơi để tìm nó. Jack phải cố kìm hãm cơn hưng phấn lại. Khả năng này thật ra không cao - nếu không Akiko, Yori hay Saburo hẳn đã biết. Nhưng dù sao đây cũng là một tia hi vọng để qua đó duy trì quyết tâm sinh tồn.

Jack không hề có bất kì ý tưởng nào để tẩu thoát. Nó bị trói vào cột buồm, lính canh bao quanh, Độc Nhân Long ngồi ngay trước mặt, lại không thể trông chờ vào bạn bè, chính họ mới đang trông chờ nó trở lại. Jack không muốn phải làm họ thất vọng.

Bây giờ thì Jack mới nhận ra, nó đã được cảnh báo về sự trở lại này, không chỉ một, mà là hai lần.

Đầu tiên là linh hồn của Taira Masamori, chiến binh tiêu trừ hải tặc vĩ đại - người đã dạy nó bài học về nguyên tố Phong “*cho đến khi kẻ thù cũ trở lại*”. Và lần thứ hai là lời tiên tri của Phong Bà Bà: “*Khi con rồng trở lại, nỗi đau sẽ hun đúc lòng can đảm.*”

Bên trong lời nói của họ cũng có cả lời khuyên, “*cuốn theo chiều gió*”, đồng thời dùng mối thù giết cha để giữ lửa con tim.

49

TESSEN

Chiếc tàu hải quân chưa đi được xa thì đã có biến.

“Chuyện gì vậy?” Độc Nhãn Long bực mình hỏi.

“Một tên lính vừa báo đã nhìn thấy thứ gì đó,” thuyền trưởng vừa nheo mắt nhìn vừa đáp.

“Thứ gì là *thứ gì?*” Độc Nhãn Long tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

“Chẳng biết nữa, trông giống như...”

Một ngọn lửa bay tới từ trong bóng đêm.

“... một CON RỒNG!” Thuyền trưởng cúi người la thất thanh.

Độc Nhãn Long chỉ vừa kịp tìm chỗ tránh trước khi đuôi tàu vỡ thành trăm mảnh gỗ cháy dữ dội. Một tay võ sĩ đứng gần đó thậm chí còn bị hất văng xuống biển.

Bị trói chặt, Jack chỉ có thể nhìn con quái vật phun lửa ngày một tới gần. Lại một quả cầu phóng tới, lần này trúng vào bánh lái. Con tàu chao đảo. Thuyền trưởng cố cứu vãn tình hình nhưng ông ta chẳng thể làm gì nhiều.

“Quân đâu, khai hỏa!” Độc Nhãn Long ra lệnh trong lúc con rồng vẫn điên cuồng lao tới chiếc tàu mất lái.

Từ bên dưới vọng lên âm thanh nạp đạn, rồi kéo theo đó là tiếng pháo nổ. Quả đạn bay đi trong không trung trúng vào con rồng nhờ may mắn hơn là chính xác, và rơi bịch xuống ngay sau khi chạm phải lớp da cứng như giáp của nó.

Không hề hấn gì, con rồng lại càng tăng tốc tấn công.

“TẮT CẢ SẴN SÀNG!” Độc Nhãn Long hô hào ngay trước khi con quái thú thúc mạnh vào mạn trái chiếc tàu. Chấn động dữ dội khiến các võ sĩ mất đà nhào lộn khắp trên boong. Duy chỉ có Độc Nhãn Long là vẫn trụ vững như một con mèo - Jack cũng vậy, nhưng đó là nhờ nó đang bị trói vào cột buồm.

Jack mở mắt thấy mình đang đứng trước cái chết, con rồng nhìn nó không chớp mắt, mũi phả ra khói, hàm răng bén nhọn có thể xé xác bất kì sinh vật nào. Thế rồi bỗng dừng từ khắp nơi, hải tặc Phong Quỷ ủa sang tàu hải quân.

Thủy thủ đoàn quá hoảng loạn nên không kịp ứng phó với mỗi hiểm họa mới, hầu hết đều đứng tại chỗ chờ chết.

“BỌN CHÚNG CHỈ LÀ CƯỚP BIỂN THÔI!” Độc Nhãn Long rút kiếm hết.

Đám võ sĩ thoát khỏi cơn sốc và bắt đầu chống trả, khởi đầu trận chiến khốc liệt trong màn đêm.

Dẫn đầu quân Phong Quỷ trong trang phục đỏ đen là Tatsumaki. Tương xứng với cái tên, nữ vương hải tặc đúng là một cơn cuồng phong hủy diệt. Lưỡi đại đao *naginata* của bà ta liên tục tàn sát hải quân tứ phía.

Jack không khỏi thán phục chứng kiến màn tập kích thẳng đến cột buồm này.

Nhận biết ý đồ của kẻ địch, Độc Nhãn Long vội tri hô, “Mau GIẾT thẳng ngoại quốc!”

Một tay võ sĩ vội vàng thực thi mệnh lệnh. Jack cố gắng vẫy vùng chống trả, nhưng nó bị trói chặt còn hơn giá treo cổ. Tay võ sĩ giơ kiếm nhắm thẳng đầu chém xuống. Với tình hình này Tatsumaki sẽ không tài nào ứng cứu kịp.

Nữ vương hải tặc cũng nhìn thấy, và lấy từ trong đai lưng ra một chiếc *tessen*. Bằng động tác lắc cổ tay uyển chuyển, chiếc quạt sắt lao thẳng về phía tên võ sĩ. Tên này chỉ kịp trừng mắt lên trước khi đổ gục xuống.

Ngay sau đó, một toán Phong Quỷ cũng lao tới bảo vệ cột buồm.

“Chiếm lấy con tàu!” Tatsumaki ra lệnh cho đám thuộc hạ tiếp tục công việc tàn sát.

“Tớ cứ tưởng cậu chết chắc rồi,” Li Ling kéo mũ trùm đầu xuống nói.

Tatsumaki vung thanh *naginata* chặt đứt dây thừng giải thoát Jack.

“Cảm ơn đã đến cứu,” Jack vừa nói vừa xoa nắn bắp tay.

Nữ vương hải tặc nhặt lại chiếc *tessen* nở nụ cười chiến thắng. “Cậu quá quan trọng để có thể nhường cho bất kì ai.”

Jack nhìn một lượt quanh tàu. “Độc Nhãn Long đâu?” Nó vội hỏi.

“Độc Nhãn Long? Sao cậu bảo hắn chết rồi?” Tatsumaki hoàn toàn bị bất ngờ.

Jack chán nản lắc đầu. “Tôi đã nhầm.”

“Tên này còn nhiều mạng hơn cả loài mèo nữa!”

Nữ vương hải tặc vội vàng ra lệnh lục soát toàn bộ con tàu. Nhưng tên sát thủ lầy lùnh kia đã biến mất không để lại dấu vết.

50

KOKETSU

Jack đứng trước con rồng và không khỏi phì cười thừa nhận con người rất dễ bị đánh lừa. Trong ánh trăng sinh vật này rất có hồn. Nhưng khi nhìn thật kĩ, và không bị phân tâm bởi không khí chiến trận sẽ nhận ra ngay - thật ra đây vốn là một chiến hạm lợi hại.

Thiết kế này thật sự rất khác thường, hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của một người Anh Quốc như Jack. Mọc ra từ mũi thuyền chính là cái đầu rồng to lớn đủ để chứa khẩu pháo và một người chèo thuyền chuyên bắn các quả đạn lửa. Tấm lưng cứng như thép thực chất là một lớp giáp sắt được vuốt nhọn. Phần “vảy rồng” này không chỉ có khả năng chống đạn, mà còn là lá chắn ngăn kẻ địch trèo lên tàu - công cụ không thể bám vào, và con người thì đương nhiên sẽ chẳng đại gì bước lên trên. Lớp giáp sắt này bao quanh toàn bộ con tàu, cũng như dàn thủy thủ bên trong. Đứng dưới góc độ phòng vệ, gần như con tàu này không thể bị công phá. Còn ở góc độ tấn công, bốn bề đều gắn súng, phía trước và phía sau ba khẩu, mỗi bên mười khẩu.

Hai mươi cái chân rồng thực chất đều là những mái chèo cỡ lớn, giúp chiến hạm di chuyển nhanh và uyển chuyển. Cái đuôi dài đóng vai trò buồm chính, có thể dễ dàng kéo xuống trong trường hợp đánh nhau.

“Nó tên là Koketsu,” Tatsumaki tự hào giới thiệu. “Hàm Tử Thần.”

Quả là một cái tên tương xứng cho chiếc chiến hạm đáng sợ này.

“Một chiến lợi phẩm khác từ quân đội Triều Tiên,” nữ vương hải tặc tiếp tục. “Chỉ có vài chiếc loại này được chế tạo, thế nên bọn hải quân Nhật Bản đều chưa từng nhìn qua. Đó là lí do chúng cứ tưởng Koketsu là rồng biển!”

Tatsumaki leo lên trên mái chiếc chiến hạm.

“Chào mừng,” nữ vương hải tặc chìa tay đỡ Jack. “Chúng ta sẽ tranh thủ chuyện trò, trong lúc người của ta bốc dỡ hàng hóa và vũ khí từ chiếc tàu hải quân kia sang.”

Jack theo sau trên con đường nhỏ hẹp giữa hai hàng thép gai tiến vào khoang giữa. Một chiếc tàu chiến lại bao gồm cả đội chèo lẫn đội pháo. Hai mươi khẩu pháo Thiên Địa được ngăn cách bởi hai mươi tay chèo lực lưỡng.

“Đội chèo là trái tim của Koketsu,” Tatsumaki tuyên bố trong lúc các thuộc hạ cung kính cúi đầu. Sau đó bà tiếp tục chỉ hai hàng đại bác. “Còn chúng là nanh vuốt.”

Jack thật sự bất ngờ trước độ ngăn nắp và trật tự xung quanh. Quả nhiên Tatsumaki là người đòi hỏi kỉ cương rất cao. Vào đến phòng nữ vương, Jack lập tức nghe thấy tiếng khếch mừng rỡ, kéo theo đó là một mớ bông nhảy lên vai.

“Saru!” Lần đầu tiên Jack vui sướng khi gặp con khỉ này.

Cabin của Tatsumaki hoàn toàn tương phản với vẻ hào nhoáng ở pháo đài. Nơi này giản dị hết mức có thể, chỉ bao gồm một cái bàn thấp đặt ở giữa, một tủ đồ nằm trong góc, và một cái kệ dùng để gác vũ khí. Tatsumaki kéo chiếc gối màu đỏ ra rồi mời Jack cùng ngồi xuống. Hai người quỳ đối diện nhau, Saru vẫn bám trên vai Jack ngon lành ăn hoa quả.

“Làm sao bà tìm được tôi vậy?” Jack thắc mắc.

“Li Ling đã báo động khi không thấy cậu quay về pháo đài,” Tatsumaki vừa giải thích vừa lau cạnh chiếc quạt sắt rồi mở ra phe phẩy. “Đầu tiên chúng tôi cho rằng cậu đã bỏ chạy bằng chiếc tàu nhỏ. Nhưng nghe nói lần cuối cùng xuất hiện thì cậu đang ở với Đầu Lâu. Mà tên này và đám lâu la của hắn cũng mất tích. Sau đó đều nhờ phỏng đoán và may mắn mà thôi. Hòn đảo nhỏ kia vốn khá gần khu căn cứ. Có điều, nếu để trễ hơn một chút thì có lẽ bọn hải quân đã đưa cậu đi mất rồi.”

Có tiếng gõ cửa, sau đó thì Li Ling bước vào cùng với một nữ hải tặc khác, tay cầm theo chiếc rương gỗ nhỏ.

“Trên tàu chỉ thấy món này có giá trị,” Li Ling lên tiếng báo cáo.

Cô đặt rương xuống bàn, mở nắp để lộ ra những đồng *koban* vàng lấp lánh.

“Đó là phần thưởng cho việc giao nộp tôi,” Jack giải thích.

“Và giờ thì cũng là công cho lần giải cứu,” Tatsumaki tuyên bố. “Tất nhiên cậu vẫn nợ ta một mạng.”

Jack biết đây sẽ là một món nợ không dễ trả chút nào.

“Em cũng tìm thấy thứ này,” Li Ling đưa cho Tatsumaki cuộn giấy có đóng dấu của Lãnh chúa Mori. “Trông có vẻ quan trọng.”

Tatsumaki mở ra đọc nội dung, và lập tức nổi giận. “Tên phản bội Đầu Lâu và đám thuộc hạ của hắn đang ở đâu?”

“Bị Độc Nhân Long tra tấn tới chết rồi,” Jack rung mình nhớ lại cảnh tượng diễn ra trên hòn đảo.

“Tốt.” Nữ vương hải tặc vò nát tờ giấy trong tay. “Đỡ phiên phức. Giờ thì trở về Đảo Hải Tặc thôi.”

Jack tự hỏi liệu nó có nên kể cho Tatsumaki biết về chuyện Rắn đã khai hết ra không. Nếu Độc Nhân Long đã trốn thoát thì chắc chắn hải quân sẽ tấn công vào căn cứ. Nữ vương hải tặc nhất định sẽ đánh giá cao lời cảnh báo, thậm chí càng tin tưởng Jack hơn; hay thậm chí sẽ giữ lời trao trả tự do cho nó và các bạn. Nhưng mà ở một góc độ khác thì thời điểm trận chiến nổ ra cũng chính là cơ hội để tẩu thoát. Đương nhiên sẽ rất mạo hiểm, bởi lẽ bị phe nào bắt thì cũng chết.

“Có chuyện gì vậy Jack?” Tatsumaki tò mò hỏi.

Xác định cơ hội sống sót của mình phụ thuộc vào Tatsumaki và băng Phong Quỷ, Jack hít một hơi thật sâu rồi đáp, “Rắn đã tiết lộ vị trí Đảo Hải Tặc.”

Tatsumaki sững sờ trong vài giây, “Với ai?”

“Độc Nhân Long và đám võ sĩ trên tàu.”

Khuôn mặt xinh đẹp của nữ vương hải tặc giãn ra được đôi chút, “Thế thì không sợ. Bọn chúng chết cả rồi.”

“Độc Nhân Long thì không,” Jack nhắc nhở.

“Tên *ninja* đó sẽ không thể thoát chết lần nữa đâu. Nếu không còn ở trên tàu tức là hắn đã chìm rồi.”

“Đừng bao giờ xem thường Độc Nhân Long.”

“Nhưng chúng ta đang ở giữa biển Seto mà,” Tatsumaki phản ứng. “Hơn nữa nếu có bơi về được hòn đảo kia thì trước sau gì cũng chết vì đói và khát mà thôi.”

“Trường hợp lấy được chiếc tàu nhỏ thì chưa chắc.”

Tatsumaki đóng quạt đánh tách. Bà đứng phắt dậy ra lệnh ngừng bốc dỡ hàng để nhằm thẳng hướng đảo hoang tiến tới. Lúc họ đến được nơi thì chiếc tàu nhỏ đã không còn ở đó nữa.

51

NIHON MARU

“HỒI CÁC PHONG QUỶ! Các người có BỎ CHẠY trước mặt hải quân không?” Tatsumaki thách thức.

Nữ vương hải tặc đứng trên phần đầu rồng của chiến hạm Koketsu, tay cầm thanh *naginata*, mái tóc dài buộc nơ đỏ tung bay trong gió.

“KHÔNG! KHÔNG BAO GIỜ!” Đám cướp biển đứng đen kịt cả bãi neo đậu và đường làng Đảo Hải Tặc đồng thanh đáp.

“Các người có QUỶ GỐI trước tên lãnh chúa khát máu Mori không?”

“KHÔNG! KHÔNG BAO GIỜ!” Họ vừa reo hò vừa giơ cao vũ khí.

“Các người có ĐẦU HÀNG giao nộp những vàng bạc châu báu đã cướp được không?”

“KHÔNG! KHÔNG BAO GIỜ!”

“Đảo Hải Tặc là *nhà* của chúng ta,” Tatsumaki tuyên bố. “Hãy bảo vệ nó bằng cả tính mạng. Thề tiêu diệt đến tên võ sĩ cuối cùng!”

Nữ vương hải tặc giơ đao tuyên thệ, đám thuộc hạ của bà cũng hô vang đến độ cảnh vật xung quanh như rung chuyển.

Jack đứng cùng Li Ling phía trước chiếc Koketsu. Nó ngược nhìn về phía pháo đài, nơi mà có lẽ Miyuki, Yori, và Saburo cũng đang hoang mang nhìn xuống, không biết điều gì đang xảy ra. Dù đã báo tin sau khi quay về, nhưng cũng đã ba ngày trôi qua kể từ thời điểm ấy, nhất định mọi người sẽ rất lo lắng cho sự an nguy của nó, mà Tatsumaki thì nhất định không chịu để Jack rời khỏi tầm kiểm soát của mình.

Ngay sau khi về đến Đảo Hải Tặc, Tatsumaki đã cho gọi tất cả các thuyền trưởng lên pháo đài họp hội nghị. Vài người gợi ý dời đi xây căn cứ ở nơi mới, nhưng hầu hết đều cho rằng trận chiến với Lãnh chúa Mori đã kéo dài quá mức.

“Chưa lúc nào chúng ta mạnh mẽ như lúc này!” Thuyền trưởng Kurogumo, người vừa khôi phục sau chấn thương tuyên bố.

Dù sao thì cuối cùng tất cả đều đồng ý với phương án đánh một trận cuối cùng với hải quân để bảo vệ Đảo Hải Tặc.

Những ngày tiếp theo công tác chuẩn bị diễn ra rất khẩn trương. Người đem vũ khí ra mài, người lau chùi đại bác; một lượng lớn đạn và mũi tên *daejon* chất đầy thuyền; bom *horoku* liên tục được chế tạo; thợ mộc tranh thủ gia cố thân tàu; mọi thứ đều được huy động ở mức độ cao nhất chờ đợi tín hiệu.

Ba tiếng chuông đồng.

“TẮT CẢ LÊN TÀU!” Tatsumaki ra lệnh, xem chừng quân canh phòng đã nhìn thấy tàu hải quân.

Li Ling quay sang phía Jack. “Quả nhiên làm hải tặc không nhàm chán chút nào,” cô nàng Trung Hoa cố nặn ra nụ cười.

“Tàu an toàn nhất là khi nó ở trong bãi, nhưng người ta không làm ra tàu chỉ để ở trong bãi neo đậu,” Jack lặp lại lời cha từng nói. “Muốn trở thành một hải tặc, cậu cũng phải ra ngoài và chiến đấu.”

“Đến hơi thở cuối cùng!” Li Ling đáp rồi cầm kiếm trở về tàu Koketsu. Jack thì có ý định khác. Nó muốn nhân cơ hội tình hình đang hỗn loạn định trở lại pháo đài, nhưng lại cảm thấy một cánh tay đặt trên vai.

“Ở lại bên ta,” Tatsumaki nói. “Nơi an toàn nhất là bên trong bụng của rồng.”

Năm mươi chiếc tàu hải tặc đồng loạt rời bãi neo đậu để ra khơi. Chiến hạm Koketsu đi đầu. Do đã lộ bí mật nên nó chính thức trở về với vai trò thủ lĩnh quân Phong Quỷ, trong trận chiến xác định quyền thống trị biển Seto.

Jack cùng Tatsumaki và Li Ling đứng trong tàu quan sát ra ngoài, và không khỏi thở dốc. Dường như số phận của quân cướp biển đã an bài. Trái dài từ đông sang tây là một hàng dài hơn một trăm thuyền chiến, bao gồm loại *kobaya* tốc độ, *seki-bune* chở quân, và *atake-bune* công phá. Lực lượng hải quân gần như gấp đôi của cướp biển. Ấy vậy mà Tatsumaki không hề nao núng, hoặc nếu có thì điều đó cũng không được phép để lộ.

“Chúng ta nắm rõ hơn về địa hình,” nữ vương hải tặc nói. “Đó là một lợi thế rất lớn.”

“Lạ quá,” Li Ling chỉ vào khối kiến trúc giữa đội tàu hải quân. “Kia có phải là... một tòa lâu đài?”

“Nihon Maru,” Tatsumaki nói giọng nghiêm trọng. “Chiến hạm của Lãnh chúa Mori.”

Jack cũng kinh hãi không kém. Con tàu mang tên Nihon Maru này to gấp nhiều lần *atake-bune* loại lớn nhất, trông như thể bản sao của tòa lâu đài Mizujiro mà Jack từng thấy lúc đi qua Kurushima. Bao bọc hai bên là tường gỗ chắc chắn, mũi tàu lẫn đuôi tàu đều có tháp cung cao, trên boong ngập những lính, còn hai bên thì hăng hà sa số đại bác chĩa thẳng ra ngoài. Ở chính giữa thậm chí còn có cả một tòa thành ba tầng mang gia môn võ sò, với đầy đủ đá hoa cương lẫn mái hiên vuốt cong. Đứng nhìn con tàu khổng lồ có ba cột buồm chọc thẳng lên trời cao này, Jack không khỏi liên tưởng tới loài thủy quái *leviathan*^[10] huyền thoại: to lớn, đáng sợ, và không thể cản phá.

“Làm sao mà hạ được *thứ đó*,” Li Ling thì thầm nói với Jack.

Nó chẳng nghĩ ra ý tưởng gì, và ngấm ngấm đặt hi vọng rằng Tatsumaki thì khác. Bằng không hôm nay nhất định sẽ là ngày tử thủ của tất cả.

52

TÀU LỬA

Mặt nước giữa hai phe phản chiếu ánh sáng mặt trời buổi sớm. Một con hải âu ung dung lao xuống bắt cá. Từ đằng xa bỗng nổi lên một hồi kèn *horagai*, sau đó thì khung cảnh bình yên bị phá vỡ bởi loạt súng của Nihon Maru và đội tàu hải quân. Bên hải tặc cũng dùng đạn pháo và mũi tên lửa *daejon* đáp trả.

Jack thủ thế khi một quả đạn bay về phía chiến hạm Koketsu. May mắn là cú này rơi chệch mũi tàu bên phải một đoạn khiến nước bắn tóe qua lỗ châu mai làm ướt cả tay súng đứng gần đó.

“Trượt rồi!” Li Ling cười hoan hỉ.

“Cậu quên rồi ư, cú đầu tiên luôn hơi nông,” Jack lên tiếng, và nụ cười của Li Ling lập tức tắt ngấm.

Tatsumaki ra lệnh cho đội chèo xoay ngang tàu về phía đối phương.

“BẮN!” Nữ vương hải tặc hô lớn.

Sàn tàu rung chuyển dưới sức mạnh của mười quả đạn pháo bắn ra liên tiếp.

Loạt đầu tiên vừa xong, các pháo thủ liền lập tức nạp loạt tiếp theo. Sau khi khói tan, Jack nhìn thấy cơn mưa pháo và tên ngay phía trên đội tàu hải quân. Hầu hết đều rơi xuống phía trước một chút, nhưng cũng có quả chính xác từ ngay lần đầu tiên, khiến một chiếc *seki-bune* trúng đạn vỡ tan tành, một chiếc *kobaya* khác chìm ngay tại chỗ.

Quân Phong Quỷ reo hò, rồi tại Jack lại rung lên khi họ bắn ra loạt đạn tiếp theo. Đám hải quân cũng nhanh chóng đáp trả, lần này Jack có thể nghe thấy tiếng thục mạnh khi một quả đạn pháo rơi trúng vào lớp giáp bảo vệ của Koketsu.

“Eo, thế nào cũng để lại vết cho xem!” Li Ling nhăn nhó, này giờ cô nàng vẫn bịt tai để chống lại tiếng ồn.

Được ở trong chiến hạm hình rồng này quả là điều may mắn, ít ra còn khá khẩm hơn rất nhiều so với các hải tặc khác. Một chiếc tàu cạnh đó trúng đạn làm tử vong quá nửa thợ chèo, chiếc khác chỉ còn mỗi phần mũi nổi trên biển. Tàu Cá Mập Trắng của thuyền trưởng Wanizame hứng nguyên quả đạn vào cột buồm chính khiến nó bị bốc cháy dữ dội. Nếu cứ tiếp tục thì sớm muộn gì quân hải tặc cũng vỡ trận trước sức công phá của đội tàu Lãnh chúa Mori.

Dường như hiểu được suy nghĩ này, Tatsumaki liền trấn an, “Đại bác của chúng không thể sánh bằng loại Triều Tiên của chúng ta, hãy xem cho kĩ nhé.”

Nữ vương hải tặc chỉ về hướng tàu Cá Voi Sát Thủ của thuyền trưởng Kujira. Một chiếc thuộc đội tàu hải quân lọt vào tầm ngắm, và chỉ một phút sau đã vỡ thành từng mảnh. Tàu Cá Voi Sát Thủ liên tục oanh tạc bằng từng phát pháo Thiên Địa, hạ gục hết đối thủ này tới đối thủ khác. Xen kẽ giữa những loạt đạn này là tiếng nổ đặc trưng từ “niềm tự hào và kiêu hãnh” của thuyền trưởng Kujira, và cứ mỗi lần khẩu đại bác Ngọa Hổ này gầm vang, ắt hẳn phải có một chiếc tàu hải quân chao đảo.

Mặc dù vậy, thế trận vẫn không thay đổi. Trung tâm đội tàu của Lãnh chúa Mori, pháo đài trên biển Nihon Maru lững lững tiến tới. Quân lính từ các tàu nhỏ hơn liên tục bắn tên khiến phía bên hải tặc không ngừng phát ra tiếng la hét.

“Chuẩn bị tàu lửa!” Tatsumaki ra lệnh.

Li Ling vội vàng giơ lá cờ hiệu thông báo cho toàn bộ các tàu hải tặc khác. Rất nhanh, sáu chiếc tàu con chắt đầy rơm rạ và thuốc súng tách ra lao thẳng tới. Điều làm Jack không thể tin nổi là trên đó vẫn có người, dù đây rõ ràng là một nhiệm vụ tự sát.

Hải quân liên tục pháo kích, nhưng mục tiêu lần này quá nhỏ để có thể tấn công, thủy thủ đoàn trên đó cũng được trang bị giáp trụ chống cung tên. Sáu chiếc tàu cứ thế tiến sát, rồi đúng thời điểm quyết định thì được châm ngòi đốt cháy.

Phía bên hải quân được một phen hoảng loạn khi tàu nào cũng nôn nóng tìm cách tránh những quả bom đang tiến về phía mình, dẫn đến đội hình bị phá vỡ và trở thành mục tiêu dễ dàng cho quân hải tặc bắn tỉa. Hầu hết những chiếc *kobaya* và *seki-bune* đều đủ linh hoạt để thoát thân, nhưng với *atake-bune* thì hoàn toàn khác. Chiếc gần nhất trở thành nạn nhân đầu tiên,

toàn bộ mạn trái bốc cháy dữ dội sau cú va chạm, sau đó lan lên boong, cột buồm, rồi toàn bộ phần thân, tạo thành một biển lửa thật sự.

Đám Phong Quỷ hò reo phấn khởi khi chứng kiến sự hiệu quả của kế hoạch do Tatsumaki bày ra. Quả bom lửa tiếp theo kích nổ một chiếc *kobaya* bị mất phương hướng trong đám khói. Nhưng ba quả tiếp theo thì không thể tiếp cận đủ gần mục tiêu để tạo ra thương vong. Mọi chú ý đổ dồn vào chiếc tàu lửa cuối cùng, vốn đang trên đường lao thẳng vào tàu Nihon Maru.

Không khí chờ đợi trở nên vô cùng căng thẳng khi quả bom chỉ còn cách một đoạn nữa.

Thế nhưng đúng thời khắc quyết định này thì một chiếc *kobaya* bất ngờ xuất hiện với đội chèo đang chèo hết tốc lực. Cú va chạm bất ngờ khiến tàu lửa bị đánh bật ra khỏi lộ trình. Hải quân trên tàu vẫn tiếp tục dùng sức đẩy quả bom ra thật xa khỏi tàu Nihon Maru. Và họ đã thành công, vụ nổ chỉ xảy ra khi họ đã ở cự li an toàn.

Lần này thì không một ai trên tàu Koketsu reo hò nữa; dù là giặc cướp nhưng quân Phong Quỷ vẫn tôn trọng hành động hi sinh cứu chủ của các võ sĩ trên chiếc *kobaya* vừa rồi.

Súng vẫn cứ nổ đều. Đến lúc ổn định được tình hình thì đã có đến hơn mười chiếc thuộc phe hải quân bị đánh đắm.

Nhưng như vậy vẫn không đủ để cứu vãn được tình hình.

BOM KHÓI

Jack vội tìm chỗ bám khi Koketsu va vào một chiếc *atake-bune*, hệt như bò mộng húc vào tường vậy. Chấn động khiến chiếc tàu hình rồng đứng sững lại. Jack còn chưa kịp hoàn hồn thì Tatsumaki đã ra lệnh “Lui lại, quay đầu.” Đám thủy thủ có lẽ cũng đã quen với chiến thuật đánh rồi chạy nên hành động rất nhanh chóng.

Nhìn nước biển tràn vào khoang chính của chiếc *atake-bune*, Jack chợt nhớ lại đêm kinh hoàng nó cùng đám bạn tìm cách thoát thân khỏi nhà ngục của thuyền trưởng Arashi. Thật không thể tin được là chúng vẫn còn sống.

Chiếc Koketsu rút lui trong loạt đạn của hải quân khiến phần mái rung lên đôi chút, nhưng nhìn chung chưa có tổn thất gì. Ngay sau khi về đến vị trí, đội pháo thủ liền đồng loạt khai hỏa. Chiếc *atake-bune* vốn đã bị tràn nước nhanh chóng chìm dần xuống.

“Xong!” Đội trưởng đội pháo thủ vừa nói vừa cầm dao khắc một đường lên phần gờ gỗ đỡ súng của mình. Phần gờ này chỉ chút những vết rạch như vậy khiến Jack không dám nghĩ đến việc đã có bao nhiêu sinh mạng mất đi dưới bàn tay của người đàn ông này. Nhưng sau khi trận chiến này kết thúc thì khả năng con số đó bị vượt qua là rất lớn.

Xung quanh chiếc Koketsu, hải quân lẫn hải tặc đều đang kịch liệt hỗn chiến. Màn đấu súng tầm xa đã chuyển thành cận chiến. Các con tàu nằm sát cạnh nhau, bắn pháo, bắn súng, rồi đu sang boong dùng gươm đao, búa rìu.

Trận chiến tranh giành quyền thống trị này khiến cho Đảo Hải Tặc chẳng khác gì chốn địa ngục. Mặt biển Seto nhuộm đỏ máu, cá mập vây quanh tận dụng thời cơ. Khói từ các đám cháy xuyên đến tầng trời.

Một mình tàu Koketsu liên tục ra vào bãi chiến trường nhờ khả năng tăng tốc nhanh, cũng như đáy tàu hình chữ u uyển chuyển. Lại một chiếc *kobaya* xấu số bị cắt thành hai mảnh. Khi tàu Rắn Xanh của thuyền trưởng Hebi bị

bao vây bởi hai chiếc *atake-bune*, Koketsu liền xuất hiện đánh chìm một chiếc, húc thủng chiếc còn lại.

Lúc thuyền trưởng Tatsumaki và thủy thủ đoàn đang tìm kiếm mục tiêu tiếp theo thì họ chợt thấy một chiếc *seki-bune* trôi tới gần, toàn bộ võ sĩ trên đó đều đã chết.

“Xem chừng kẻo này bị người khác giành trước rồi,” Li Ling nhận định.

“Vẫn đánh chìm chứ ạ?” Tổ trưởng tổ pháo binh hỏi Tatsumaki, con dao trên tay đã sẵn sàng để kẻ vạch.

Nữ vương hải tặc mỉm cười lắc đầu, “Cỡ anh không cần phải tập bắn thêm đâu.”

Nhưng khi đến gần. Jack liền nhận ra điều bất thường. Bánh lái đã được ai đó buộc rất chặt, nên con tàu mới có thể di chuyển thẳng được như thế. Nó chưa lên tiếng cảnh báo thì dàn mái chèo của chiếc *seki-bune* đã bất ngờ hoạt động trở lại, lao tới cửa đổ cột buồm chính tạo thành cầu dẫn sang tàu Koketsu.

“MẮC MƯU RỒI!” Tatsumaki vội vàng ra lệnh lùi lại.

Nhưng như vậy là quá muộn. Đám thủy thủ tưởng chừng đã chết giờ đồng loạt bật dậy tuốt vũ khí ủa sang. Một vật hình tròn được ném vào thân tàu Koketsu thông qua lỗ châu mai. Quả bom tay lăn long lóc trên sàn với phần ngòi đã được kích lửa. Hoàn toàn theo bản năng, Jack đẩy Li Ling ra phía sau chỗ chứa đạn, rồi nhào sang ôm Tatsumaki nằm xuống sàn. Ngay sau đó quả bom phát nổ khiến hàng loạt tay chèo và pháo thủ bị trọng thương.

Nhờ có sự che chắn của quả pháo Thiên mà Jack và Tatsumaki không hề bị ảnh hưởng.

“Lần này xem như là hòa nhau,” Tatsumaki thừa nhận rồi phủi áo đứng dậy.

Jack gật đầu, rõ ràng nó rất hài lòng vì đã trả được món nợ cứu mạng. Nhưng tình hình là rất xấu, khi hàng loạt quả bom khác lại được ném vào. Căn cứ vào ngoại hình, Jack biết ngay đây chính là *endan* - bom khói chuyên dụng của *ninja*. Nó đã từng được Kajiya dạy cách làm một quả tương tự, bom loại này còn có thể mang theo các mảnh sắt nhọn hoặc sành vỡ.

“Ở YÊN ĐÓ!” Jack cảnh báo Li Ling, rồi cùng lui ra sau khẩu đại bác với Tatsumaki.

Vài giây sau, quả *endan* phát nổ khiến khói tuôn ra khắp nơi. Và cả những mảnh sành sắt nhọn cắm sâu vào thành tàu cũng như bất kì tay hải tặc nào chưa kịp tìm chỗ ẩn náu. Cùng lúc này, từ phía trên cũng truyền xuống tiếng hô xung trận. Tàu Koketsu đã chính thức bị xâm nhập.

“TẤT CẢ CHIẾN ĐẤU!” Tasumaki cố lấy lại sĩ khí. Đám hải tặc lập tức rút vũ khí xông lên.

“Ở yên đây!” Tatsumaki ra lệnh cho Jack rồi tuốt gươm biến mất trong làn khói.

Jack lắng nghe tiếng gươm đao va vào nhau, kéo theo tiếng đàn ông lẫn phụ nữ la lên đau đớn. Dù không trực tiếp tham gia vào trận chiến, nhưng sự sống còn của Jack hoàn toàn phụ thuộc vào thắng lợi của Tatsumaki. Dầu vậy nó vẫn cần có vũ khí để tự vệ trong trường hợp xấu nhất.

Rời khỏi chỗ ẩn nấp, Jack tiến về phía phòng Tatsumaki. Nó cúi xuống thật thấp, nơi làn khói đỡ đậm đặc hơn, nhưng vẫn đủ khiến cho người ta thấy ngộp thở. Bất thành lình hai người đàn ông đang bóp cổ nhau xuất hiện, Jack vội tránh sang bên mặc kệ họ tiếp tục chiến đấu.

Rút kinh nghiệm, nó giơ tay ra phía trước sẵn sàng đẩy lùi bất kì kẻ tấn công nào, cho đến khi sờ thấy một cái cửa gỗ. Đúng lúc này thì Jack cảm nhận được có người đang lại gần, tay còn mang theo cả vũ khí. Nó nhanh chóng mở cửa phóng vào trong rồi khép lại vừa lúc người nọ bước tới.

Và bị túm lấy từ đằng sau, tay ra sức cào mặt.

“Là tao đây, Saru,” Jack lên tiếng trấn an.

Con vật bèn ngưng kêu gào trở về chuồng, tay nắm chặt chiếc chìa khóa trước cổ, mắt dán lên tấm cửa như thể chờ đợi những kẻ đột nhập khác.

Quả là một tay lính canh lợi hại! - Jack thầm nghĩ trong lúc bước về kệ đựng vũ khí.

Nó đang cầm thanh kiếm gần nhất lên giắt vào đai lưng thì chợt nghe có tiếng một cô gái kêu la. Không để ý tới an nguy bản thân, Jack vội vàng tung cửa chạy ra ngoài.

“Li Ling?” nó la lớn giữa âm thanh chiến trận và rên rỉ chết chóc.

“Jack, CỨU TỚ VỚI!”

Chạy theo hướng giọng nói, nó tìm được Li Ling bị kẹt giữa hai khẩu pháo, trên tay có vết cắt dài, do bị thương nên không thể cầm vũ khí. Một tay võ sĩ to gấp đôi cô đang sẵn sàng tung đòn kết liễu. Hẳn vùng kiếm chém tới, Li Ling nhanh trí thụp người xuống nên tránh được. Tên võ sĩ tiếp

tục ra đòn, lần này Jack đã lao vào can thiệp. Nó dùng kiếm gạt vũ khí của đối phương rồi đá hắt văng vào khẩu pháo Địa. Tay võ sĩ chỉ kịp kêu lên một tiếng trước khi hoàn toàn ngất xỉu.

“Lối này!” Jack nắm tay Li Ling kéo cô đi về phía phòng Tatsumaki.

Nhưng chưa được hai bước thì đã bị chặn lại bởi một khuôn mặt quen thuộc.

Độc Nhãn Long.

54

XIÊN

Jack đứng yên tại chỗ, quá sững sờ để có thể động đậy, trong khi tên *ninja* thì lăm lăm tiến bước, thanh Hắc Vân trong tay nhỏ từng giọt máu xuống sàn.

Phải đến khi cảm nhận được cái kéo tay của Li Ling, Jack mới kịp hoàn hồn. Hai đứa nhanh chóng lủi đi trong làn khói. Giữa không gian hỗn loạn, hầu như không thể biết đâu là địch đâu là ta, mọi bóng đen đều có thể là tên sát thủ Độc Nhân Long.

Jack va vào một cái xác, lại bị cuốn theo hai người đang giằng co dẫn đến lạc mất Li Ling. Jack nhìn thấy ánh thép lóe lên trước khi cổ họng tên võ sĩ bị cửa đứt. Nữ hải tặc cầm dao quay về phía Jack định làm điều tương tự, nhưng vừa kịp dừng lại khi nhận ra người đứng trước mặt mình là ai.

Thế rồi mắt cô ta trợn tròn trước khi đổ gục xuống sàn, phần thân thể từ vai xuống hông bị chặt đứt lìa bởi thanh Hắc Vân.

Jack nhảy sang bên, hi vọng tên sát thủ sẽ không thể theo dấu trong làn khói. Ấy vậy mà lần nào quay lại nó cũng cảm nhận được tên cừu thù vẫn đang đuổi theo. Hoảng loạn, Jack chạy sang phía bên kia tàu rồi leo lên cầu thang thông ra ngoài.

Miệng ho sặc sụa, mắt nó cay xè. Jack còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị một tay võ sĩ cầm kiếm lao tới tấn công. Nó dùng kiếm đỡ lấy đòn này. Kẻ địch chưa chịu từ bỏ. Jack đáp trả bằng một chiêu Thu Diệp Thức. Tuy ra đòn hơi vội nhưng vẫn đủ để tước vũ khí của đối phương.

Trong cơn tuyệt vọng, tay võ sĩ lao luôn vào người Jack. Cả hai ngã lăn ra sàn, riêng Jack nằm bên dưới nên chịu tác động mạnh hơn không giữ được thanh kiếm. Tên lính ra sức bóp cổ nhưng Jack đã kịp tấn công bằng khuỷu tay vào cằm khiến hắn mất đà ngã sang bên.

Jack định tiếp tục thì phát hiện tên võ sĩ đã nằm im bất động.

Phải đến khi máu bắt đầu chảy ra từ cơ thể của hắn, nó mới biết vừa rồi mình đã may mắn như thế nào mới ngã đúng vào lối đi. Tên lính xấu số này

thì khác, hẳn đã bị xuyên thủng bởi hàng đồng gai nhọn.

Jack cầm thanh *katana* lên, trong đầu dự trù bước đi tiếp theo thì Độc Nhãn Long đã xuất hiện.

“Đầu hàng đi, đừng để tao phải ra tay, thẳng ngoại quốc.”

Jack đáp lại bằng cách giơ cao kiếm.

“Đã vậy thì đừng trách,” tên *ninja* rít lên, vung thanh *ninjato* Hắc Vân đâm máu.

Siết chặt *katana* trong tay, Jack lao tới. Trận chiến sinh tử bắt đầu. Lần đụng độ gần đây nhất giữa hai kẻ thù không đội trời chung đã diễn ra rất ác liệt. Jack phải huy động hết lòng can đảm, sức mạnh lẫn tuyệt kỹ Nhị Thiên để sống sót, cũng như cần đến sự giúp đỡ của Akiko và Yamato mới đánh bại được Độc Nhãn Long.

Lần này nó chỉ có một thanh kiếm, và bên cạnh chẳng còn ai.

Jack cố xua đi nỗi sợ. Thầy Hosokawa từng dạy, “*Đừng do dự, hãy đối mặt với cái chết. Không sợ hãi. Không nghi hoặc. Không hoảng loạn.*” Jack thầm đọc đi đọc lại câu này trong đầu, cố đưa mình vào trạng thái *vô tâm*.

Độc Nhãn Long cúi người bước tới theo kiểu cua bò nhằm làm giảm sức ảnh hưởng từ việc con tàu đang rung lắc. Tay phải hất giơ cao thanh Hắc Vân tạo thành hình dáng như đuôi loài bò cạp.

Jack cũng bắt chước, nhưng cầm *katana* bằng cả hai tay.

Bằng một động tác nhanh hơn cả khả năng nhìn thấy của người thường, Độc Nhãn Long uốn cổ tay phóng chiếc *shuriken* về phía cổ họng Jack. Vốn đã ở trong trạng thái *vô tâm*, sẵn sàng đón nhận mọi chiêu thức nên nó lập tức phản ứng bằng cách dùng kiếm chém thẳng vào chiếc phi tiêu đang bay tới. Có điều, Jack chưa kịp hồi phục sau đòn này thì đã thấy thanh Hắc Vân từ trên cao chém tới. Tay nó run lên từng hồi sau chấn động do va chạm. Tên sát thủ vẫn liên tục lần tới buộc Jack phải lùi lại.

“Đặt xuống cẩn thận đấy, ngoại quốc,” Độc Nhãn Long vừa khiêu khích vừa vung kiếm phạt ngang chân Jack.

Jack tung mình sang bên tránh. Trong khoảnh khắc đó, tưởng chừng như đích đến duy nhất chỉ có thể là đám gai nhọn bên dưới. Thế nhưng bằng sự khéo léo của một *ninja* đã qua luyện tập, Jack vẫn điều chỉnh cơ thể hạ xuống nơi an toàn.

Độc Nhãn Long nguyên rủa một câu rồi lại vung kiếm đánh tới. Jack lui lại tránh đòn nhưng đã rất gần đám gai nhọn. Nó phản công bằng một đòn

đâm, Độc Nhân Long dễ dàng gạt đi sau đó tiếp tục chém xuống chân. Jack nhảy lên, và lần đáp này thì chân bị gai cắt ngay phần gót. Jack la lớn một tiếng, cố lấy lại thăng bằng. Độc Nhân Long không bỏ qua thời cơ, phóng Hắc Vân hướng tới đầu Jack. Nó thụp xuống tránh, để rồi lại ăn một đập vào ngực. Sức mạnh của đòn này khiến nó văng lên trên không trung.

Hình ảnh người võ sĩ bị chết vì gai đâm lúc nảy chột hiện ra... nhưng khuôn mặt đã thay vào bằng *của nó*.

Trong nỗ lực cuối cùng nhằm cứu lấy bản thân, Jack vịn người tạo thành một cú Điệp Trùng Cước theo phương ngang, đoạn đáp xuống bằng cả bốn chi như một con mèo, vừa kịp tránh viễn cảnh tồi tệ nhất.

Nhưng may mắn này không kéo dài được bao lâu. Độc Nhân Long nhanh chóng ập tới túm tóc Jack ấn đầu nó xuống.

“Tao sẽ xiên đầu mày nộp lên Tướng Quân lãnh thưởng!” Độc Nhân Long cười gian ác.

55

ĐIỂM YẾU

Jack gồng mình cố giữ đầu trên cao, đỉnh của cái gai chỉ cách mắt phải của nó chừng vài phân, lồng ngực nó đau nhói vì xương sườn sắp bị ấn gãy bởi một cái gai khác. Cảm thấy cơ thể gần như đã bỏ cuộc, nó cắn chặt răng huy động toàn lực chống cự.

Độc Nhân Long quá khỏe, Jack thật sự không thể cầm cự nổi.

Thế rồi áp lực bỗng biến mất, tay tên sát thủ cũng không còn túm tóc nó nữa. Từ phía sau vọng lại tiếng khiêu, rồi tiếng người la hét giận dữ. Loạng choạng bò dậy, Jack nhận ra Saru đang ra sức cào vào mặt tên nhân giả. Độc Nhân Long gầm lên, cố gắng gỡ con vật ra khỏi người. Hắn túm được đuôi Saru quăng mạnh. Cô khi nhỏ cuộn tròn trong không khí, đập vào mái tàu một lần rồi rơi xuống phía bên kia khuất dạng.

“Kẻ nào động đến Saru, kẻ đó sẽ phải chết!” Tatsumaki hét, khuôn mặt nữ vương hải tặc biểu thị sự giận dữ cực độ. Bà lao về phía tên nhân giả, hộ vệ hai bên còn có bốn tay hải tặc tinh nhuệ.

Độc Nhân Long nhìn thấy nguy cơ và quyết định phóng mình trở lại boong chiếc *seki-bune*.

Hắn giơ thanh Hắc Vân về phía Jack. “Tao sẽ trở lại lấy mạng mày!”

Độc Nhân Long tiếp tục nhảy xuống một tấm gỗ đang trôi, trước khi mọi người kịp truy đuổi. Jack nhìn tên *ninja* trôi dần rồi biến mất vào đám tàu bè đang hỗn chiến.

“Còn ta nhất định sẽ lấy mạng người,” Tatsumaki tuyên thệ, một dòng nước mắt lãnh dài làm trôi đi vết lấm lem trên khuôn mặt bà.

Jack ghen ngào an ủi nữ vương hải tặc, “Saru là một cô khi dũng cảm. Nó đã cứu tôi một mạng.”

“Nếu vậy thì hãy nhớ lấy mà báo thù!” Tatsumaki đáp rồi buồn bã nhìn về hướng Saru bị quăng đi.

Thế rồi, bất thành linh một khuôn mặt nhỏ nhắn màu đỏ hiện ra từ rìa mái. Cẩn thận quan sát tình hình đã ổn, Saru nhảy xuống, lao vào vòng tay nữ vương hải tặc.

“Ồi Saru! Phong Quỷ nhỏ yêu dấu của ta!” Tatsumaki nước nở. “Ta biết người sẽ không bao giờ bỏ ta mà.”

Nhẹ hẳn người khi thấy Saru vẫn còn sống, Jack nhìn một lượt các Phong Quỷ khác, hầu hết mọi người đều bê vết máu.

“Li Ling vẫn ổn chứ?” Jack vội hỏi.

Một tay hải tặc gần đó gật đầu, “Nó đang dọn xác bọn võ sĩ thối tha trong ca-bin.”

“Chúng ta đã thắng ư?”

“Không,” Tatsumaki đáp giọng nghiêm trọng. “Bọn chúng hãy còn rất đông.”

Biển Seto đầy rẫy những xác tàu bốc cháy hay đang chìm dần. Xác chết lổm ngổm khắp nơi như cá mắc cạn. Thuyền nào đủ sức chiến đấu đều đang lo đối phó trong các trận giáp lá cà. Mặc dù sở hữu hỏa lực mạnh mẽ, quân Phong Quỷ vẫn bị áp đảo bởi lực lượng đông đúc và tinh nhuệ hơn của Lãnh chúa Mori. Võ sĩ tràn sang tàu hải tặc, vừa giết vừa phá. Jack ước tính quá nửa đội tàu Phong Quỷ đã bị tiêu diệt gọn.

Giữa cơn hỗn loạn ấy, pháo đài Nihon Maru được bảo vệ bởi hàng rào *seki-bune* bao quanh đã lừng lững tiến tới, liên tục bắn pháo ra tứ phía. Cờ và kèn hiệu sắp xếp đội hình cũng được thổi ra từ đây. Mọi điểm yếu trong hệ thống phòng ngự của quân Phong Quỷ đều nhanh chóng bị phát hiện và khai thác triệt để. Thế trận ngày càng nghiêng về phía hải quân.

Dù vậy Tatsumaki vẫn giữ được vẻ bình tĩnh như ngày thường. “Rắn mất đầu thì dù trăm cũng không thể địch được mười,” cô tuyên bố. “Chúng ta nhất định phải đánh chìm Nihon Maru.”

Chiếc Koketsu rung chuyển dữ dội. Đám thuyền viên cố nắm chặt mái chèo, các pháo thủ dùng sức ghì những khẩu pháo đã sắp bật khỏi bệ. Li Ling bị quăng quật khắp nơi, Jack cũng phải cố gắng lắm mới giữ được thăng bằng.

“TIẾP TỤC ĐI!” Tatsumaki ra lệnh giữa tiếng đạn từ những chiếc *seki-bune* hộ tống.

Jack tự hỏi liệu con tàu này còn tiếp tục được bao lâu. Chiến thuật đánh rồi chạy này không hề có hiệu quả trước pháo đài Nihon Maru, ngược lại

còn khiến cho Koketsu thêm kiệt quệ sau mỗi lần húc.

Qua cái lỗ đạn bên hông tàu, Jack nhìn thấy chiếc Nhện Đen của thuyền trưởng Kurogumo, và chiếc Cá Mập Trắng của thuyền trưởng Wanizame đang quần thảo với tàu hải quân. Nhiệm vụ của họ là giữ cho đám *seki-bune* hộ tống bận rộn, trong lúc Koketsu và tàu Cá Voi Sát Thủ của thuyền trưởng Kujira tìm cách đánh đắm Nihon Maru.

Tatsumaki đã huy động toàn bộ lực lượng vào canh bạc này, để rồi cuối cùng đều bị vây vào giữa, trở thành mồi cho hải quân pháo kích từ bốn phía. Tính tới thời điểm này quân Phong Quỷ đã thiệt hại thêm ba tàu, nhiều chiếc khác cũng đang trong tình trạng chuẩn bị đắm. Quân hải tặc chịu tổn thất rất nặng nề... mà chẳng thu lại được gì mấy.

Pháo đài Nihon Maru sừng sững giữa biển Seto, lớp vỏ của nó vẫn nguyên sau những màn dội bom từ quân hải tặc. Thậm chí khẩu Ngựa Hồ của thuyền trưởng Kujira cũng không xuyên thủng nổi.

“BẮN!” Giọng Tatsumaki đã có dấu hiệu bị ảnh hưởng.

Đám pháo Thiên Địa lại cất tiếng nổ rền vang. Nhưng khi khói tan đi thì toàn bộ thủy thủ đoàn đều thở dài ngao ngán. Loạt đạn thứ tư này cũng chỉ làm văng ra thêm được một vài tấm ván.

“Không được rồi!” Đội trưởng đội pháo thủ cầm luôn con dao chuyên dùng để vạch thành tích của mình xuống sàn. “Nhất định đáy tàu đã được gia cố bằng sắt thép.”

“Chúng ta *không thể* bỏ cuộc,” Tatsumaki kiên trì.

“Nhưng còn biết làm gì nữa đây? Cái nào thử được đều đã thử hết rồi.”

“TIẾP TỤC húc cho ta,” nữ vương hải tặc nổi nóng. “Nhất định phải có một điểm yếu nào đó, kiểu như lỗ hổng trong bộ giáp chẳng hạn.”

Các tay chèo mệt mỏi đưa chiếc Koketsu chạy dọc theo phần thân dài thườn thượt của pháo đài Nihon Maru. Trên đường đi, hàng loạt phát đạn, tên, và cả đại bác không ngừng oanh tạc niềm tự hào của quân Phong Quỷ. Jack cùng Li Ling nấp đằng sau đồng dây, tránh những mảnh gỗ hay kim loại đang bay tứ tung trong không khí. Jack nhận định cơ hội sống sót đã gần như bằng không. Tàu Nihon Maru là không thể công phá, nỗ lực húc cuối cùng này phần nhiều sẽ hoàn toàn đánh gục chiếc Koketsu. Và cho dù bằng một điều thần kì nào đó mà họ rút được về đến Đảo Hải Tặc, thì cũng đã bị bao vây. Lãnh chúa Mori sẽ không chừa bất kì đường sống nào cho quân Phong Quỷ, ông ta đã thề sẽ tiêu diệt tất cả hải tặc trên vùng biển Seto.

Trước thất bại chắc chắn, Jack chợt nghĩ đến Yori, Miyuki và Saburo vẫn đang bị cầm tù trong pháo đài. Liệu họ có may mắn hơn chăng? Phần nhiều là không. Khả năng lớn sẽ bị giết trong lúc hoảng loạn, hoặc kết tội đồng phạm giúp tử tù chạy trốn. Jack tự nguyện rửa bản thân vì đã để cho những người bạn này đi theo mình. Lẽ ra nó phải *kiên quyết* bỏ họ lại cảng Tomo mới đúng.

Lúc chiếc Koketsu vòng qua đuôi Nihon Maru chuẩn bị cho lần tấn công thứ năm, và cũng là cuối cùng, Jack ngẩng lên nhìn, nó chợt nhận ra dường như pháo đài trên biển này có dấu hiệu nghiêng sang phải. Lúc đầu nó còn nghĩ là do gằm bị thủng, nhưng để ý kỹ thì rõ ràng nguyên nhân nằm ở sức nặng của đám lính. Có lẽ Lãnh chúa Mori đã cho tập trung quân số để tăng cường hỏa lực.

Jack nhoẻn miệng cười, nó đã tìm thấy điểm yếu mà mình cần.

56

KÉO CO

“Bắn!” Jack ra lệnh cho các pháo thủ.

Chiếc tàu Koketsu rền vang tiếng súng, từng mũi tên *daejon* lần lượt lao đi trong không trung.

“Vì tất cả mọi người, mong rằng kế hoạch này sẽ thành công,” Tatsumaki nói.

Jack cũng chỉ có thể cầu nguyện cho điều đó. Nó đã phải vận dụng khá nhiều trí lực để thuyết phục nữ vương hải tặc từ bỏ ý định ban đầu, nhưng ngay khi trình bày đến điểm yếu của pháo đài Nihon Maru thì mọi chuyện liền thay đổi. Mệnh lệnh lập tức được thực thi, các pháo thủ xoay vũ khí vào vị trí dốc nhất có thể. Dây thừng được bện chặt vào đuôi tàu. Tất cả Phong Quỷ còn lại đều phải tham gia hỗ trợ đội chèo. Nhưng bước đầu tiên vẫn là phải làm sao bắn được mũi tên *daejon* vào mục tiêu.

Vì cơ hội chỉ có đúng một lần.

Sau khi các pháo thủ đã hoàn thành khâu chuẩn bị, Tatsumaki cho phép Jack được vinh dự hạ lệnh khai hỏa. Trong khoảnh khắc ấy nó đã hơi lưỡng lự, tự đặt câu hỏi về việc tại sao mình lại giúp đỡ quân Phong Quỷ. Nhưng vì sự tồn vong của bản thân, cũng như những người bạn đang bị cầm tù, thực sự nó không còn lựa chọn nào khác. Giữa hải quân và hải tặc, rõ ràng Tatsumaki còn đỡ tàn độc hơn.

Các mũi tên *daejon* được buộc sẵn dây thừng bay theo phương gần như thẳng đứng khiến đám võ sĩ trên tàu đứng đực ra quan sát. Jack tưởng tượng ban đầu họ đang mừng vì loạt đạn này đã hoàn toàn đi trật mục tiêu... rồi từ từ chuyển sang sợ hãi khi nhận ra thứ quân Phong Quỷ hướng tới chính là tòa lâu đài trung tâm. Đám đông võ sĩ nhanh chóng tập trung khắp các tầng nhằm bảo vệ chủ. Nhưng kế hoạch của Jack không phải là ám sát Lãnh chúa Mori.

“TUNG HẾT SỨC, CHÈO!” Nó hô lớn rồi cũng ra sau hỗ trợ tiểu đội bao gồm sáu người phụ trách mái chèo gần nhất. Tiếng trống dồn dập vang

vọng khắp nơi.

Chiếc Koketsu di chuyển ra xa pháo đài Nihon Maru, càng lúc càng tăng tốc dần, rồi dừng phắt lại khi mười sợi dây thừng căng ra hết cỡ.

“Tiếp tục đi!” Jack vừa thở vừa nói.

Quân Phong Quỷ dốc toàn lực thực thi mệnh lệnh, cơ bắp họ gồng lên hết cỡ, mồ hôi tuôn ra như suối. Thân tàu Koketsu kêu lên kêu kệt pha lẫn tiếng rên rỉ của các thuyền viên.

Jack nhìn ra phía sau. Mặt nước gần như bất động, tất cả lực gia tốc đều đã bị triệt tiêu.

“CHÈO MẠNH LÊN!” Nó cố gắng la to.

Như một trận kéo co giữa David và Goliath^[11], chiếc Koketsu phải đấu sức với pháo đài Nihon Maru vốn to lớn hơn gấp nhiều lần.

“Không được rồi!” Tatsumaki trừng mắt nhìn Jack.

“Chắc chắn sẽ được,” nó đáp lại. “Làm ơn hãy tin tôi!”

Kì thực chính bản thân nó cũng đã bắt đầu nghi hoặc. Dù đã cố hết sức nhưng như vậy là vẫn chưa đủ. Các Phong Quỷ liên tục đưa mái chèo lên xuống, dây thừng căng hết cỡ, thậm chí có hai cái đã đứt lìa. Kế hoạch của Jack đứng trên bờ vực hoàn toàn phá sản.

“CỐ LÊN!” Nó hét to. “VÌ TATSUMAKI!”

Lời hiệu triệu này khiến các Phong Quỷ tung hết sức bình sinh mà chèo. Thêm ba sợi thừng nữa bị đứt, nhưng lần này thì chiếc Koketsu đã có thể tiến lên. Jack quan sát pháo đài Nihon Maru đầy mong đợi. Với việc lâu đài trung tâm bị kéo sang ngang, độ nghiêng của con tàu đã lên đến mức báo động. Đám võ sĩ cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, chúng vội vã chạy sang mạn trái để lấy lại cân bằng, nhưng mọi chuyện đã trở nên quá muộn.

Người càng to, ngã càng đau, Jack thầm nghĩ.

Mạnh mẽ và kiên cố là vậy, nhưng chiếc Nihon Maru lại phạm phải sai lầm nghiêm trọng trong thiết kế, và đó cũng chính là gót chân Achilles của nó. Như một con cá voi mắc câu, pháo đài Nihon Maru chao đảo trong sóng nước. Nỗ lực của thủy thủ tàu Koketsu cuối cùng cũng khiến nó chìm vào biển Seto.

Nhìn tàu chỉ huy dần chìm trong lòng nước, các thuyền hải quân còn lại bắt đầu hoảng loạn. Tinh thần chiến đấu của họ xuống đến mức thấp nhất, cuối cùng toàn bộ đều quay đầu bỏ chạy.

Quân Phong Quý trên tàu reo hò phấn khích. Nối theo sau đó là tàu Nhện Đen và phần còn lại. Trận chiến bảo vệ Đảo Hải Tặc đã kết thúc.

LƯỢT THỨ HAI

“Quân Phong Quỷ mắc nợ cậu, Jack,” Tatsumaki tuyên bố. “Cả ta cũng vậy.”

Hai người đứng trên mái chiếc Koketsu tại bãi neo đậu quan sát từng con tàu cập bến, thủy thủ trên tàu dù bơ phờ nhưng lại rất phấn khởi.

Jack cúi đầu thi lễ với nữ vương hải tặc rồi nói, “Nợ này rất dễ trả.”

Tatsumaki nhú mày, “Nghĩa là?”

“Hãy trao trả tự do cho tôi và các bạn.”

Nữ vương hải tặc lưỡng lự cân môi.

“Ý người thế nào, Saru?” Bà quay sang nàng khi đang ngồi trên vai mình hỏi rồi mỉm cười đáp khi thấy nó gật đầu lia lịa, “Đồng ý.”

“Đồng thời trao trả lại vũ khí.”

“Không thành vấn đề,” Tatsumaki gật đầu. “Nhưng cậu sẽ phải thuyết phục thuyền trưởng Kurogumo giao ra cặp kiếm ấy.”

“Và bản hải đồ.”

Tatsumaki bật cười trước sự thẳng thắn của Jack. “Tiếp theo nhất định sẽ là một con tàu đúng không?”

“Cũng có thể,” Jack nghiêm túc đáp.

Nữ vương hải tặc cẩn thận quan sát nó, “Cậu thật sự không muốn ở lại ư? Phong Quỷ sẽ là lá chắn vững chắc trước quân đội Shogun. Hơn nữa cậu rất có tài, hoàn toàn có thể giữ trọng trách của một thuyền trưởng.”

Giờ thì đến phiên Jack bật cười. Nếu nó mà làm hải tặc chắc cha sẽ bật dậy từ nấm mồ của mình mất. “Tôi phải đi Nagasaki, tìm đường về Anh Quốc chăm sóc cho em gái.”

Tatsumaki gật đầu, “Mỗi người đều có lối đi riêng. Ta sẽ thu xếp một chiếc tàu cho cậu.”

“Thế còn bản hải đồ?” Jack kiên quyết.

Khuôn mặt nữ vương hải tặc chuyển sang biểu cảm sắt đá, “Rất tiếc, nhưng đó là thứ thuộc về quyền sở hữu của Phong Quỷ.”

“Nhưng chúng ta đã cắt máu ăn thề!” Jack giơ vết sẹo trong lòng bàn tay ra.

“Ta chỉ hứa sẽ trao trả tự do cho cậu,” Tatsumaki lạnh lùng đáp. “Và giờ đây đã thực hiện điều đó. Cậu là người khôn ngoan, hẳn cũng hiểu giữ được mạng cho mình và các bạn đã là may mắn lắm rồi chứ?”

Jack cảm thấy thực sự giận dữ. Thiếu bản hải đồ thì tương lai của nó và Jess không thể được đảm bảo. Nhưng biết làm sao được, khi nó đang ở giữa muôn trùng vòng vây. Và hành động của Tatsumaki cũng không hề bất ngờ, bà ta vốn là một hải tặc cơ mà!

“Đừng nhìn ta như vậy, Jack,” Tatsumaki mỉm cười dịu dàng. “Kì thực ta đã nghĩ đến cảnh cùng với cậu khởi hành đến Nam Mỹ, chia nhau thống lĩnh đại dương... thậm chí rong ruổi đến Anh Quốc...”

Bà cố tình bỏ lửng lời đề nghị.

Jack không đáp. Nó biết đây chỉ là một chiêu bài dụ dỗ của Tatsumaki mà thôi. Mục tiêu của họ không giống nhau, một người chỉ mong mỗi về nhà, còn một người muốn làm bá chủ đại dương. Nó sẽ không đến Anh bằng cách này, mà cho dù có đến được thì cũng trở thành mồi cho Hải Quân Hoàng Gia! Dù sao nó vẫn giữ kín những bí mật trọng yếu nhất, và hoàn toàn không có ý định tiết lộ cho Tatsumaki và đám hải tặc của bà ta.

“Tôi sẽ tự tìm đường về,” sau một hồi Jack cũng lên tiếng. “Cùng với bạn bè của mình.”

Tatsumaki thở dài thất vọng, “Thế thì tùy cậu vậy.”

“A!” Li Ling reo. “Thuyền trưởng Kurogumo!”

Một tràng gầm rú vang lên từ khắp mọi nơi. Thuyền trưởng Kurogumo và thủy thủ đoàn tàu Nhện Đen giờ cao tay hưởng ứng. Trên boong tàu của họ chính là gia huy hình vỏ sò của pháo đài Nihon Maru.

“Cái này làm bằng vàng ròng đó!” Thuyền trưởng Kurogumo vui mừng tuyên bố.

“Chúng ta sẽ đem nó đi nung ra làm thành một cái ngai cho nữ vương Tatsumaki, giờ đây bà đã trở thành chúa tể của vùng biển Seto này!” Thuyền trưởng Hebi nói.

Đám Phong Quỷ lại càng phấn khích hơn khi nghe thấy danh xưng mới của thủ lĩnh.

Đáp lại tấm thịnh tình của thuộc hạ, Tatsumaki lên tiếng, “Trước sau gì chúng ta cũng sẽ đủ vàng để làm cho *mỗi* người một cái ngai!”

Lần này thì không khí phấn khởi thực sự đã lên đến đỉnh điểm.

Tuy nhiên, Jack nhận thấy số lượng các thủ lĩnh hải tặc ít đi trông thấy.

“Thuyền trưởng Wanizame đâu?” Tatsumaki lên tiếng hỏi khi không thấy bóng dáng nữ thuộc hạ có thân hình lực lưỡng của mình.

Thuyền trưởng Kurogumo nói giọng căm phẫn, “Đám võ sĩ máu lạnh đó đã tàn sát toàn bộ anh em trên tàu Cá Mập Trắng rồi.”

“Thế còn thuyền trưởng Kujira? Lúc xung phong lần cuối ông ấy vẫn còn ngay bên cạnh ta,” Tatsumaki đau đớn trước mất mát quá to lớn.

Nhưng đúng là không hề thấy bóng dáng Cá Voi Sát Thủ trong bãi neo đậu.

Thuyền trưởng Hebi lắc đầu than thở, “Chúng ta đã phải trả cái giá quá đắt cho trận chiến này.”

“Mất bao nhiêu... thì phải lấy lại gấp *nhiều* lần,” Tatsumaki cố chấn hưng sĩ khí. “Đêm nay mở tiệc ăn mừng đồng thời vinh danh các anh em đã khuất. Ngày mai toàn quân lại ra khơi. Chúng ta sẽ thống trị vùng biển này bằng SẮM và SÉT!”

Các thuyền trưởng hưởng ứng đầu tiên, sau đó đến bọn hải tặc lâu la bên dưới. Đứng từ trên nhìn xuống, Jack tự hỏi không biết rồi đây vùng biển Seto sẽ thành ra như thế nào. Đúng lúc này, bất ngờ có ba tiếng chuông vang vọng lại.

Tatsumaki và các thủ lĩnh hải tặc nhìn nhau đầy lo lắng trong lúc một chiếc thuyền con vội vàng cập vào bến.

“HẢI QUÂN... từ phía bắc!” Tay lính canh vừa thở dốc vừa nói.

“Nhưng bọn chúng đã rút lui rồi cơ mà!” Thuyền trưởng Kurogumo kinh ngạc.

“Đây là đợt thứ hai!”

Không khí hỗn loạn bao trùm xung quanh. Ai nấy đều ngược nhìn nữ vương của mình chờ đợi một quyết định.

“Chúng ta đã hạ gục chúng một lần,” Tatsumaki vẫn tỏ ra cứng cỏi, “thì hoàn toàn có thể làm được thêm lần nữa.”

“Nữ vương, chúng ta không đủ sức để lại đánh như vậy,” thuyền trưởng Hebi can gián.

“Chẳng lẽ anh muốn *bỏ chạy* trước lũ hải quân ư?”

“Không còn sự lựa chọn nào khác đâu. Chúng ta đã rệu rã lắm rồi. Hãy thử nhìn xung quanh mà xem.”

Tatsumaki nhìn một lượt các con tàu te tua và các hải tặc bị thương, mệt mỏi, bơ phờ, cuối cùng cô cũng phải chấp nhận sự thật, “Tạm thời rút quân, nhưng chúng ta nhất định sẽ trở lại, làm cỏ hết bọn chúng!”

“Thế còn các kho tàng thì sao?” Thuyền trưởng Kurogumo lên tiếng. “Chẳng lẽ đầu hàng cho bọn võ sĩ?”

“Không bao giờ,” Tatsumaki nói bằng giọng quyết tâm cao độ. “Trở về vớt vét những gì có thể, sau đó khởi hành đi Đảo Quỷ.”

Không chờ đến tiếng thứ hai, toàn bộ đám Phong Quỷ liền rẽ đám, cố tìm cách thu gom tài sản trước khi đội tàu hải quân cập bến.

Tatsumaki tập hợp số quân có kỉ luật cao hơn của mình lại, yêu cầu pháo binh chuẩn bị đạn, các thành viên trong thủy thủ đoàn còn lại chuẩn bị nhu yếu phẩm thiết yếu cho chuyến hành trình. Riêng đội chèo khỏe hơn cả thì đi theo cô lên pháo đài thu thập kho tàng.

Trong bối cảnh đó Jack dường như bị bỏ quên. Nó vội vàng len qua đám hải tặc chạy theo sau Tatsumaki, cho đến khi bị cánh tay lực lưỡng của một người trong đội chèo chặn lại.

“Xin lỗi. Không có chỗ cho người ngoài,” Tatsumaki lạnh lùng ra lệnh đóng cổng.

“Còn con tàu mà bà đã hứa!” Jack biết nếu không có tàu thì mình và các bạn chỉ còn con đường chết.

Tatsumaki nở nụ cười nửa ái ngại nửa trêu người. “Giờ là lúc tự ai nấy lo rồi, Jack ạ. Nên nhớ, ta là một hải tặc... chứ không phải võ sĩ!”

BỊ NGUYỄN RỬA

Thế mà bà ta còn bảo cả đời mắc nợ mình! - Jack thầm nghĩ trong lúc đi vòng quanh bãi neo đậu tìm tàu.

Những chiếc duy nhất xuất hiện ở bãi đều là tàn quân từ sau trận chiến - quá to đối với thủy thủ đoàn chỉ có bốn người, và lại cũng đều là hàng đã có chủ. Chiếc tàu tuần tiểu cũng đã lên đường trở về chốt canh để báo tin thoái lui. Jack chỉ mong sẽ tìm được chiếc tàu nhỏ nào đó trôi dạt vào bờ, còn không thì xin đi nhờ chiếc Koketsu - nhưng chắc chắn sẽ phải trả bằng một giá không hề rẻ.

Dù sao thì ưu tiên hàng đầu vẫn là giải phóng cho Miyuki, Yori và Saburo. Nghĩ vậy, Jack trở lại làng hải tặc, và vô tình va trúng Li Ling đang đi theo chiều ngược lại.

“Xin lỗi Jack!” Nữ hải tặc vừa thở vừa thả bao gạo đeo trên lưng xuống. “Tớ vội quá. Mà cậu đang đi đâu đấy?”

“Lên pháo đài giải cứu mấy người bạn, rồi còn phải tìm tàu rời khỏi đây nữa.”

“Cậu không đi cùng mọi người à?”

Jack lắc đầu, “Làm hải tặc không phải là cuộc sống mà tớ muốn.”

Câu nói này khiến mắt Li Ling đờm buồn.

“Cậu có thể chuyển sang phe của tớ,” Jack gợi ý, nó không muốn người bạn Trung Hoa này chết trong tay hải quân... hoặc trở thành hải tặc khát máu một chút nào.

“Và bỏ lỡ tất cả những trò vui này ư?” Li Ling đảo mắt một lượt đáp. “Đây chính là ước mơ của tớ Jack à. Tớ là một Phong Quý, bây giờ, và mãi mãi.”

“Thế thì chúc may mắn,” Jack biết số phận của một người là do chính họ định đoạt, dù rất muốn nó cũng không thể làm người bạn này thay đổi ý định được. “Nhưng xin đừng bao giờ đánh mất trái tim nhân hậu ấy.”

Jack giúp Li Ling đeo bao gạo lên lưng rồi quay người tạm biệt. Nó bước được vài bước thì nữ hải tặc bất ngờ nói, “Tớ biết chỗ có tàu đấy.”

Cô chỉ chiếc cổng sắt nằm trong vách núi ngoài bãi neo đậu.

“Lẽ ra đây là bí mật không được phép tiết lộ, nhưng mà cánh cửa đó dẫn ra một cái hang. Chị Tatsumaki có cất giữ tàu ở đó phòng trường hợp khẩn cấp.”

“Cậu đúng là bùa hộ mạng của tớ mà, Li Ling. Mà là dạng tàu nào?”

“Tàu con. Hôm trước khi xảy ra trận chiến, nữ vương còn giao nhiệm vụ kiểm tra lương thực trên đó cho tớ. Nhưng cần phải có chìa khóa mới được.”

“Không sao,” Jack tự tin đáp. “Miyuki sẽ có cách.”

“Khóa này không móc được. Là loại hai tầng của Trung Quốc đấy.”

“Vậy chìa khóa ở đâu?” Jack vội hỏi.

“Đây mới chính là vấn đề,” Li Ling cắn môi. “Nó được gắn trên vòng cổ của Saru.”

“May mà cô khi này thích tớ,” Jack tếu táo, mặc dù vậy nó vẫn chưa biết làm cách nào để ra tay mà đừng đánh động đến Tatsumaki. Thôi chờ sau khi gặp lại nhóm bạn rồi tính cũng được.

“Cẩn thận nhé!” Li Ling nói vọng theo trong lúc Jack vào làng Hải Tặc.

Con đường chính đông đúc hải tặc tranh giành đường đi với nhau. Một vài tên còn tận dụng thời cơ đánh cướp các cửa tiệm, hoặc hôi của từ nhà những tên đồng đội đã tử trận.

Jack khẩn trương bỏ lại cảnh hỗn tạp này để tiếp tục đi lên. Pháo đài còn rất xa, mà cứ mỗi giây trôi qua thì hải quân lại càng thêm gần Đảo Hải Tặc.

Cuối cùng, sau khi tim đập mạnh hết cỡ, phổi cũng nở ra hết mức, Jack mới lên đến đỉnh đồi. Dọc đường đi ngang qua căn nhà của thuyền trưởng Kurogumo, nó nhớ đến cặp kiếm Shizu vẫn đang ở bên trong, Jack bèn mở tung cánh cửa chạy đến chỗ cất giữ vũ khí. Nó nhìn thấy cặp *daisho* của mình ngay lập tức, lúc nó gần chạm được vào phần chuôi kiếm quấn vải đỏ thì nhận thấy một con dao kề sát cổ mình.

Đứng sau nó, trầm tĩnh như một bức tượng, chính là người *geisha* hôm nọ.

“Tôi chỉ đang lấy lại đồ của mình thôi,” Jack bình tĩnh giải thích.

Cô ta không đáp mà chỉ ấn mạnh lưỡi dao hơn. Jack miễn cưỡng buông tay ra khỏi chuôi kiếm thì cô ta cũng thả lỏng tay.

“Định ăn cắp đồ của hải tặc hả, thằng nhóc?” Thuyền trưởng Kurogumo tặc lưỡi bước ra từ hành lang.

“Tôi là võ sĩ, và võ sĩ không bao giờ ăn cắp,” Jack phản nộ. “Ông thừa biết cặp kiếm đó là của tôi.”

“*Từng* là của mày,” thuyền trưởng Kurogumo nhấn mạnh.

“Tatsumaki nói tôi được phép nhận lại những thứ thuộc về mình, nhờ đã có công hạ tàu Nihon Maru giải cứu quân Phong Quỷ.”

“Có *thực* như vậy không?” Tên hải tặc giận dữ nhe hàm răng bén nhọn như hàm cá mập của mình ra. “Phong Quỷ đã bị buộc phải rút khỏi Đảo Hải Tặc, với một đội tàu xơ xác. Thằng Đầu Lâu nói đúng. Mày chính là sao quả tạ của bọn tao!”

Bỗng có tiếng hô vang dội từ bên dưới - tàu Cá Voi Sát Thủ đã trở lại.

“Hóa ra thuyền trưởng Kujira vẫn còn sống,” thuyền trưởng Kurogumo nhòe miệng cười. “Không như mày, thằng ngoại quốc,” hắn vừa nói vừa rút kiếm.

Vì bị kề dao ngay sau lưng, Jack không dám động đậy. Và sự thật là nó cũng khó mà kịp với tay đến thanh *katana* trước khi bị đâm xuyên tim.

Thế là hết, Jack thầm nghĩ. Bị giết bởi một tên cướp biển lật lọng. Không thể giải cứu bạn bè, càng chẳng thể trở về bên em gái.

Thế rồi bất ngờ chiếc Cá Voi Sát Thủ khai hỏa, đạn pháo bắn ra như núi lửa phun trào khiến cả ngọn đồi rung chuyển trước sức công phá khủng khiếp.

“Cái quái gì...” Thuyền trưởng Kurogumo mất thăng bằng trên ban công.

Lại một loạt đạn được bắn ra trúng ngay phía dưới đỉnh pháo đài khiến khu vực nhà thuyền trưởng tuột dần xuống. Lợi dụng cơn hỗn loạn, Jack xoay người dùng cùi chỏ hất con dao ra khỏi tay *geisha* rồi tung cú đâm ngay ngực khiến ả đập mạnh vào thành ban công.

Căn nhà bằng tre nghiêng dữ dội, Jack vội vàng nhặt cặp kiếm rồi phóng về phía cửa. Nó vừa kịp bám vào cột trụ của lan can ngoài lối đi thì khối kiến trúc cũng đổ sụp hẳn. Jack lơ lửng trên không ngoái đầu nhìn thuyền trưởng Kurogumo và người *geisha* rơi xuống cùng căn nhà, những món vũ khí quý giá ông ta dày công sưu tầm, cùng nhiều rương châu báu rơi cả xuống đáy vực bên dưới. Khi tiếng la hét xa dần, Jack bắt đầu nghĩ có

lẽ nó *đúng* là sao quả tạ của Phong Quỷ - hay chí ít là của thuyền trưởng Kurogumo - nhưng chính ông ta đã bắt nó về đây, không thể trách ai được.

59

SỤP ĐỔ

Tàu Cá Voi Sát Thủ tiếp tục oanh tạc đảo Hải Tặc. Jack phán đoán nhiều khả năng tàu đã bị bọn hải quân giành quyền kiểm soát, rồi tương kế tựu kế lợi dụng để đánh lừa chốt canh. Đạn pháo tàn phá khắp làng, còn tên *daejon* thì thiêu rụi toàn bộ nhà cửa. Hải tặc vừa la vừa chạy loạn, một số thoát được đến tàu, số còn lại xấu số bị bao vây trong lửa thì đành phải nhảy xuống vực cầu may.

Jack ném cặp kiếm lên trước rồi phóng người theo, sau đó nó vội vàng lao tới pháo đài không dám chậm trễ dù chỉ một giây. Cửa đã được mở sẵn, Jack nhìn thấy hai tay chèo của tàu Koketsu đang kéo vàng bạc ra chỗ thang kéo, nhưng họ không phản ứng gì trước sự hiện diện của nó.

Một quả pháo bắn trúng pháo đài khiến Jack mất đà ngã xuống sàn, đèn lồng treo trên trần cũng rơi xuống lộp độp. Nhoài người bật dậy, nó chạy như bay đến căn phòng quen thuộc. Lính canh đã rời hết, nhưng cửa vẫn bị khóa, bên trong còn có tiếng người liên tục đập cửa.

“Yori! Miyuki! Saburo!” Jack vừa la vừa giật tung chốt cài. Nhìn những khuôn mặt thân quen hiện ra mà cứ tưởng như đã vài tháng rồi chưa gặp. Bốn đứa vui mừng ôm chầm lấy nhau.

“Gặp cậu tớ mừng quá,” Saburo mỉm cười với Jack.

Yori quá xúc động để có thể lên tiếng, còn Miyuki ghé sát tai thì thầm, “Tớ cứ tưởng đã mất cậu thật rồi.” Nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục thái độ nam nữ thụ thụ bất thân của phụ nữ Á Đông, cũng như chuyển sự chú ý sang tình hình trước mắt. “Mau rời khỏi đây thôi. Bị cầm tù như vậy là quá đủ rồi.”

“Cậu còn giữ bản đồ chứ?” Jack hỏi.

Nữ sát thủ gạt đầu giờ ra cuộn giấy tròn.

“Tuyệt vời. Tớ cũng đã tìm được chỗ cất tàu, nhưng trước hết cần phải có chìa khóa,” nó giải thích. “Và nếu may mắn thì sẽ tìm được cả vũ khí của các cậu, cũng như bản hải đồ.”

Cả bọn quay người định đi thì Yori chợt nhớ ra: “Cơm năm!”

Nhà sư nhí vừa quay lại phòng thì một cơn nổ lay động pháo đài khiến sàn nhà ngay dưới chân cậu đổ sập.

“KHÔNG!” Jack la thất thanh khi nhìn thấy cậu bạn của mình biến mất.

Nó vội vàng chạy vào thì thấy một lỗ hổng khổng lồ thông thẳng xuống đáy vực. Các mảnh gỗ và chiếu rách văng tung tóe khắp nơi. Kho thuốc súng ngay phía dưới vẫn đang bốc cháy dữ dội, có lẽ vừa trúng phải một mũi tên *daejon*.

“YORI!” Jack cố tìm kiếm nhà sư nhí.

“Tớ ở đây!” Một giọng nói run run vang lên.

Jack nhìn theo thì thấy cậu bạn của mình đang bám vào rìa xà nhà bên dưới, hai chân lơ lửng trong không trung.

Nó vội vàng khuyu gối với tay ra. “Năm lấy tay tớ!”

“Không được, xa quá.”

Căn phòng lại rung chuyển khiến Yori bắt đầu khóc vì sợ hãi.

“Mau nắm chặt gót chân tớ,” Jack hướng dẫn Miyuki và Saburo.

Hai người dùng cánh cửa làm điểm tựa rồi thả Jack xuống sâu hơn. Nó cố rướn người nắm tay Yori... và trượt.

Jack lại thử lần nữa. “Cố lên!”

Cột xà đứt gãy rơi xuống vực vừa kịp lúc Yori nắm được tay Jack, nhưng chỉ ở phần ngón. Miyuki và Saburo tung hết sức cố kéo cả hai đưa lên.

“Nhanh nữa lên!” Jack cảm nhận tay Yori đang tuột dần.

Lúc gần đến nơi thì chuyện xấu nhất cũng xảy ra... nhưng may thay Saburo đã kịp túm áo nhà sư nhí kéo cậu lên chỗ an toàn. Cả bọn nằm gục xuống sàn thở dốc vì kiệt sức.

“Tớ xin lỗi,” Yori thều thào. “Cơm năm... rơi mất rồi.”

Jack phì cười trước lời xin lỗi hoàn toàn không cần thiết này, “Chỉ cần cậu không rơi là được.”

Pháo đài lại một lần nữa rung chuyển.

“Mau đi thôi!” Saburo bật phắt dậy. “Chỗ này chẳng khác gì một cái bẫy khổng lồ.”

“Nhưng tội mình còn phải lấy chìa khóa,” Jack nhắc nhở.

Nó dẫn ba người chạy vào hành lang dẫn đến phòng Tatsumaki. Dọc theo đường đi vương vãi không biết bao nhiêu châu báu, chỉ những thứ tốt nhất mới được đội chèo Koketsu mang đi.

“Hành lí của tụi mình kìa!” Saburo reo lên khi cả bọn chạy qua một căn phòng chứa đầy những túi.

Chúng nhanh chóng thu gom hành lí, đồng thời thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy đồng vũ khí của mình cũng được dựng ở một góc. Miyuki giắt thanh *ninjatō* lên lưng, đeo túi dụng cụ vào hông. Saburo thì cầm cặp *daisho*, còn Yori không giấu được hạnh phúc khi được tái ngộ với cây quyền trượng quen thuộc.

Đúng lúc đó có tiếng Tatsumaki vang lên từ phòng bên cạnh. “Nhanh nhen lên!”, bà ra lệnh. “Đám hải quân đã đuổi đến tận chân rồi.”

Bò dọc theo hành lang, Jack nhìn vào thì thấy Tatsumaki đứng quay lưng về phía nó, đang điều động thuộc hạ bốc dỡ kho tàng. Saru ngồi trên một cái rương mở sẵn, miệng nhâm nhi món hoa quả yêu thích.

“Kia chính là chìa khóa,” Jack thì thầm khi thấy vật bằng kim loại treo trên vòng cổ con khi.

“Làm sao lấy bây giờ?” Saburo chán nản. “Hay cậu nhẹ giọng xin thử ả vài câu xem.”

“Tớ có ý này,” Miyuki lên tiếng.

Cô thò tay lấy ống thổi ám khí ra khỏi túi dụng cụ.

60

CHÌA KHOÁ

“Cậu định giết Tatsumaki ư?” Yori hỏi khi thấy Miyuki cho phi tiêu vào ống.

Nữ sát thủ cẩn thận nhắm rồi thổi. Chiếc phi tiêu lao vun vút đến mục tiêu.

“Ồi!” Một tên Phong Quỷ buông thùng châu báu đang cầm trên tay xoa xoa cổ. “Đám muỗi chết tiệt!”

“Không, mà là đánh lạc hướng,” Miyuki nhướn miệng cười. Chiếc thùng vừa rơi xuống đã làm hàng đồng vàng bạc rơi ra ngoài.

“Đồ vô dụng!” Nữ vương hải tặc rít lên rồi nhanh chóng cúi xuống thu nhặt bảo vật.

Trong lúc Tatsumaki và thuộc hạ mải mê làm việc, Jack lên đến chỗ Saru. Cô khi này vừa nhìn thấy nó liền lập tức chí chóa liên hồi khiến nó phải đặt ngón tay lên môi ra hiệu giữ im lặng. Thế rồi bằng động tác nhanh nhẹn dứt khoát nhất, Jack một tay xoa đầu, một tay tháo chìa khóa ra khỏi cổ Saru.

Đám Phong Quỷ vẫn đang tất bật nhặt tiền, trong khi Tatsumaki đã đứng dậy, liên tục xỉ vả tên đã làm rơi thùng vàng ban nãy. Lấy xong chìa khóa, Jack chuyển chú ý sang tấm da bọc đầu quen thuộc. Bản hải đồ được cất trong cái rương Saru đang ngồi lên. Cho tay vào, một cảm giác lạnh lạnh quen thuộc khiến Jack cảm thấy tự tin trông thấy. Nó vội vàng cất kĩ vật của cha vào túi hành lí. Xuyên suốt khoảng thời gian này, Saru vẫn im lặng vừa ăn quả vừa quan sát.

Jack đã định lui đi thì lại nhìn thấy vật gì đó lấp lánh ngay bên dưới Saru. Thì ra viên ngọc trai đen cùng phần cặp tóc bằng vàng méo mó cũng được cất ở đây. Đương nhiên nó sẽ không bỏ lỡ cơ hội lấy lại món quà cuối cùng Akiko tặng. Nhưng vừa cầm đến thì Saru la lên ầm ĩ giật phắt lại.

Tatsumaki cuối cùng cũng nhận ra sự hiện diện của nó. “Jack!” Nữ vương hải tặc thật sự bất ngờ. “Cậu đã đổi ý rồi ư?” Nhưng ngay khi nhìn

thấy Saru và cái rương thì lập tức bà hiểu rõ. “Muốn giữ chìa khóa cũng được, nhưng nếu biết điều thì mau để bản hải đồ trở lại chỗ cũ.”

Jack lắc đầu, “Đây là lúc thân ai nấy lo, Tatsumaki. Nên nhớ, bà là hải tặc... còn tôi là võ sĩ!”

Nói đoạn nó cầm đầu chạy ra cửa. Tatsumaki vung cổ tay về phía Jack. Chiếc quạt sắt xé gió bay đi trong không khí.

“Cẩn thận!” Miyuki tri hô.

May mắn thay, đúng vào giây cuối cùng thì Jack kịp tránh sang bên, bỏ lại chiếc *tessen* cắm sâu vào khung cửa.

“Bắt lấy Jack!” Tatsumaki giận dữ hét lên. “Tên ngoại quốc đó đã đánh cắp tương lai của chúng ta!”

Bốn tên Phong Quỷ vội vàng đuổi theo. Nhưng nó và các bạn đều nhanh hơn những người thuộc đội chèo lực lưỡng.

“Lối này!” Jack hướng dẫn nhóm bạn chạy ra cổng, cũng như thầm hi vọng hệ thống thang kéo vẫn còn hoạt động.

Và ở đó nó gặp đúng Độc Nhân Long.

“Mau giao ra đây,” Độc Nhân Long chìa tay xin đều bản hải đồ như thế đã chờ đợi sẵn từ lâu.

Ngược lại, Jack hoàn toàn bị bất ngờ trước sự hiện diện của kẻ cừu thù vừa hồi sinh. Nó đứng sững lại không biết nên chạy tiếp hay quay lại.

“Hắn vẫn còn sống ư?” Saburo thở dốc.

Yori thì chỉ biết khiếp đảm trợn trừng mắt, thanh quyền trượng trên tay cậu run lên bần bật.

Đằng sau, tiếng chân đám hải tặc ngày một lớn.

Bọn chúng đã hoàn toàn bị bao vây.

“Bản hải đồ,” Độc Nhân Long tiếp tục đòi. “Đừng bắt tao phải hỏi lại.”

Miệng nói vậy nhưng tên sát thủ lại vung kiếm chém tới. Nhanh như chớp, Jack rút kiếm đỡ đòn, vừa kịp lúc thanh Hắc Vân chỉ còn cách cổ Saburo một đoạn khiến anh chàng không khỏi nuốt nước bọt vì sợ.

“Đừng bao giờ dùng một trò đến lần thứ hai,”

Jack nói rồi tung ra một cú đá cực mạnh vào ngực Độc Nhân Long.

Tên *ninja* chao đảo lùi ra sau.

“Ta sẽ không bao giờ để người làm hại đến bạn bè của mình nữa,” Jack vừa thề vừa phóng thanh *kanata* tới đầu Độc Nhân Long.

Nhưng hắn đã kịp hồi phục để gạt đòn này rồi ném thứ gì đó từ tay ra.

“Cẩn thận!” Yori cảnh báo.

Đám bột *metsubishi* nhắm thẳng vào mặt Jack. Nó nhanh chóng quay sang vô hiệu hóa tiểu xảo này.

“Người cần phải làm tốt hơn thế nữa cơ,” Jack khiêu khích.

“Chúng đây rồi!” Một tên Phong Quỷ chạy tới tri hô.

Miyuki rút đoản đao quay lại sẵn sàng ứng phó. “Jack, không có thời gian giải quyết ân oán đâu. Tội mình cần phải đi, NGAY BÂY GIỜ!”

Nhưng muốn đi thì phải vượt qua được Độc Nhãn Long.

“Các cậu đi trước đi,” Jack ném chìa khóa cho Yori. “Tớ sẽ giữ chân hắn.”

Khi con rồng trở lại, nỗi đau sẽ nung nấu lòng can đảm...

Nhớ lại lời của Bà Phong, Jack nghĩ về cha, về Yamato và những gì đã mất trong tay tên sát thủ tàn ác, nó lập tức cảm thấy ngọn lửa đang hâm nóng từng mạch máu.

“Ta đã hết sợ người từ lâu rồi!” Jack tuyên bố trước khi lao vào tấn công.

“Và đó sẽ là sai lầm lớn nhất của mày,” Độc Nhãn Long phản pháo.

Thanh Hắc Vân trong tay hắn điên cuồng chém tới suýt chút nữa đã chặt Jack làm hai mảnh, nhưng nó vẫn kịp nhảy sang bên tránh đòn, lộn hai vòng đáp xuống thanh lan can cạnh đó.

“Chính *người* mới là kẻ phải sợ. Vì ngoài kiếm đạo, giờ đây ta còn biết nhẫn thuật nữa!”

Nó cho tay vào trong túi lấy chiếc *shuriken* phóng về phía Độc Nhãn Long. Chiếc phi tiêu lao đi trong không khí. Độc Nhãn Long vội vàng né tránh, nhưng do cự li quá gần nên vẫn bị thương ở cánh tay, hắn gào lên đau đớn. Trước khi kẻ địch kịp hồi phục, Jack đã nhảy khỏi lan can rút nốt đoản kiếm *wakizashi*, bắt đầu thi triển tuyệt kỹ Nhị Thiên. Cặp kiếm trong tay liên tục ra đòn ép tên sát thủ càng lúc càng lùi về sau, mở đường cho nhóm bạn trốn thoát.

“Lần này ta nhất định sẽ giết chết người,” Jack tuyên bố.

Tên *ninja* vừa chống đỡ vừa cười nhạt, “Độc Nhãn Long sẽ *không bao giờ* chết!”

Bên dưới, chiếc Cá Voi Sát Thủ vẫn điên cuồng phá hoại khiến làng Hải Tặc chẳng khác gì địa ngục trần gian. Quả pháo to như đá tảng được bắn ra

từ khẩu Ngọa Hổ hoàn toàn xóa sổ một cửa hàng, và làm rung chuyển dữ dội những căn nhà xung quanh. Khắp nơi người chết như ngã rạ, tiếng la khóc vang dậy cả góc trời.

“Nhanh lên Jack ơi!” Miyuki nói như khóc sau khi chạy ra cửa cùng Yori và Saburo. “Lan can sắp sập rồi.”

Nhưng đã quá trễ. Vì quá tập trung vào trận chiến sinh tử, cả Jack lẫn Độc Nhân Long đều chẳng chú ý gì đến tình hình xung quanh. Hai người tiếp tục giằng co cho đến khi va đập mạnh vào thành lan can khiến Jack đánh rơi cặp kiếm xuống mái nhà bên dưới. Cả khu vực rung lắc dữ dội, hoàn toàn có thể đổ sập bất kì lúc nào.

Không có vũ khí trong tay, lại ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Jack vội vàng trèo về phía nhóm bạn. Độc Nhân Long vẫn kiên trì đeo bám, rồi nhảy lên lưng kéo nó xuống như một con nhện. Tuy cũng không còn thanh Hắc Vân, nhưng khả năng đánh tay không của hắn cũng lợi hại chẳng kém. Nhận một cú đấm vào dạ dày, Jack không khỏi thở dốc khi cơn đau lan tỏa ra toàn thân. Dù vậy nó vẫn trả đũa bằng một cú giật cùi chỏ vào ngực khiến Độc Nhân Long phải nhảy xuống, theo sau là cú xoay người đấm móc vào cằm làm tên này ngã lăn ra lan can. Jack tiếp tục nhảy lên người kẻ địch nhằm thẳng vào huyết đạo giữa xương sườn của tên *ninja* ấn mạnh ngón tay xuống. Độc Nhân Long gào lên đau đớn.

“Không chỉ mình người biết điểm mạch đâu,” Jack hả hê.

Một lần nữa ban công lại rung lắc, báo hiệu trạng thái vô cùng tồi tệ của nó. Nhưng với việc đã dồn được Độc Nhân Long vào thế chân tường, Jack biết đây có lẽ là cơ hội duy nhất của mình.

“Yamato còn sống sót hay không?” Nó chất vấn.

“Yamato... là ai?” Độc Nhân Long thều thào.

“Võ sĩ đã cùng rơi xuống với người từ lâu đài Osaka.”

Bất chấp đau đớn, Độc Nhân Long vẫn nhoẻn miệng cười giễu, “À, ra là nó.”

“Người *thừa biết* cậu ấy là con trai của thầy Masamoto mà!” Jack gầm lên giận dữ trước màn kịch của tên sát thủ. Nó đè hắn xuống lan can. “Nói nhanh, Yamato còn sống hay đã chết?”

RƠI TỰ DO

Độc Nhân Long không đáp, mà ngược lại còn phản công vào ngực Jack. Cơn đau dữ dội khiến nó phải thả hãn ra. Nhưng tên sát thủ còn chưa kịp tung ra đòn kế tiếp thì lan can đã gãy lìa khiến cả hai rơi xuống dưới như hai hòn đá.

Jack hoảng loạn thật sự, viễn cảnh bỏ mạng ở chân đồi đã gần ngay trước mắt. Thế nhưng trong lúc tuyệt vọng nhất, giọng nói hôm nọ lại vang lên trong đầu nó: *Chiếc lông không kháng cự. Nó nương theo chiều gió... Hãy ghi nhớ lấy điều này, võ sĩ trẻ.*

Đặt trọn niềm tin vào nguyên tố Phong cùng với kiến thức uyên thâm của vị võ sĩ huyền thoại, Jack tưởng tượng mình là một cọng lông. Nó không kháng cự nữa mà thả người rơi tự do. Ngay bên cạnh, tên Độc Nhân Long điên cuồng vùng vẫy tìm chỗ bám. Jack chợt nhận ra có lẽ đây chính là cảm giác của Yamato vào cái ngày định mệnh ấy - cùng rơi xuống địa ngục với kẻ tử thù.

Dù vậy Jack lại thấy thanh thản đến lạ kì. Cũng như Yamato, nó sẽ chết trong danh dự, hi sinh thân mình bảo vệ bạn bè. Bản hải đồ, cũng như bí mật bên trong sẽ vĩnh viễn ngủ yên cùng với nó. Và chắc chắn không cách nào gã sát thủ kia có thể sống sót sau lần này.

Jack nghe thấy tiếng gió liên tục gào rít như thể thiên đường đang vẫy gọi. Khoảnh khắc ấy, nó cứ ngỡ mình có thể bay thẳng một mạch về Anh Quốc.

Mặt biển với từng đợt sóng nhấp nhô ngày một gần.

Một lần nữa giọng linh hồn võ sĩ huyền thoại lại vang lên: *Đừng chống cự, hãy nương theo dòng nước...*

Thay vì co người, Jack cố gắng thả lỏng toàn thân. Nó nhớ lại cách hải âu sà xuống biển bắt cá với tốc độ kinh người.

Nghĩ vậy, nó giơ tay chụm lại tạo thành hình mũi tên.

Và chạm xuống mặt biển. Cảm giác ớn lạnh toàn thân khiến Jack gần như ngộp thở. Tiếng gầm rú của gió giờ trở thành tiếng gào thét trầm đục của nước. Càng xuống sâu, cơ thể nó càng như bị dồn ép từ tứ phía. Mọi thứ bắt đầu tối sầm đi.

Jack chạm đến đáy trong tình trạng thiếu oxy trầm trọng, toàn thân đau nhừ, suýt chút nữa nó đã ngất xỉu.

Phía trên, làng Hải Tặc đã trở thành bình địa, chỉ còn mỗi pháo đài là chưa hoàn toàn sụp đổ. Quân hải tặc cũng không còn lại bao nhiêu.

Jack bơi đến bờ, và nhìn thấy một bóng người màu đen nằm xóng xoài trên tảng đá. Nó vội vàng tiếp cận, trong đầu thầm nghĩ lần này mình nhất định phải tận mắt chứng kiến phút cuối cùng của tên sát thủ.

62

KẺ GIẢ MẠO

Jack trèo lên đứng ngay cạnh Độc Nhân Long. Thân thể hăn loang lổ trong vũng máu lớn vẫn đang chảy xuống bên dưới. Cơ ác mộng cuối cùng cũng chấm dứt.

Thế rồi con mắt duy nhất của hăn lại bật mở khiến tim Jack như đóng băng.

“Không, không thể nào!”

Tên *ninja* bật cười khanh khách. Jack khuyu gối năm lấy cơ thể hăn rung lắc dữ dội.

“Tại sao người lại không chết?” Nó bật khóc, nỗi đau thương và phần uất bùng phát mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Tay *ninja* bị Jack quăng quật như thể một con búp bê. Hăn thậm chí còn không thể thở, chứ đừng nói tới trả lời. Rõ ràng Độc Nhân Long đang hấp hối. Jack đặt tên sát thủ trở về vị trí cũ sững sờ nhìn hăn.

Chính vì bị rung lắc mà khăn trùm đầu của Độc Nhân Long bị kéo xuống một phần để lộ ra con mắt *thứ hai*.

Jack kéo nốt phần còn lại thì đập vào mắt nó là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ. Trong trận chiến Osaka, nó đã phát hiện thân phận thật sự của Độc Nhân Long chính là lãnh chúa bị ruồng rẫy Hattori Tatsuo. Còn người này *chắc chắn* không phải hăn. Ngoài việc có hai mắt, mặt tên này cũng thiếu đi những vết rỗ đặc trưng của người bị thủy đậu. Còn lại thì từ vóc dáng, hình dạng cầm, cho đến giọng nói đều tương tự.

“Người là AI?” Jack chất vấn.

“Độc Nhân... Long,” tên *ninja* yếu ớt trả lời.

Jack lắc đầu, “Không, người không phải hăn. Ta đã nhìn thấy mặt Hattori Tatsuo bằng chính cặp mắt của mình. Người chỉ là một kẻ giả mạo mà thôi.”

Gã đàn ông cuối cùng cũng chịu thừa nhận, “Ta là một *kagemusa*... hình nhân thể mạng... Và đó chính là lí do mà... Độc Nhân Long sẽ *không bao giờ* chết!”

“Nhưng thầy Masamoto đã giết chết *kagemusa* của hãn ở trận Nakasendo rồi.”

“Một màn kịch khéo léo!” Tên *ninja* khoái trá. “Và giờ đây Hắc Vân sẽ lại thuộc về tay chủ mới... tiếp tục duy trì huyền thoại Độc Nhân Long!”

Phải đến lúc này Jack mới thật sự hiểu ý nghĩa câu: *Kẻ thù cũ nhất định sẽ quay lại.*

Bất thành lình nó bị túm cổ, tên nhân giả dốc hết phần sức tàn phun nước bọt vào mặt Jack, “Tao sẽ theo ám mày... xuống tận mồ, ngoại quốc ạ!”

Nói đoạn hãn đổ gục xuống nằm im, cặp mắt vô hồn trừng trừng nhìn lên bầu trời xám xịt khói.

Jack hốt hển lấy hơi rồi bật khóc nức nở.

“Jack!” Miyuki chạy đến quỳ bên cạnh. “Cậu vẫn ổn chứ?”

Yori và Saburo cũng xuất hiện, cả hai sững sốt nhìn gã *ninja* đã bị lột mặt nạ.

“Sao cậu lại khóc?” Saburo thắc mắc. “Lần này hãn chết thật rồi cơ mà?”

Jack lắc đầu. Ngọn lửa hi vọng cuối cùng trong tim nó đã hoàn toàn bị dập tắt. “Tớ khóc... vì Yamato không thể trở lại.” Một lần nữa nó lại thương tiếc người bạn, người anh em. Trong tim nó, nỗi đau năm nào vẫn cuộn cuộn như trước.

Yori đặt một tay lên vai Jack, “Yamato vẫn sống thông qua cậu, thông qua những hành động của cậu. Linh hồn cậu ấy hòa vào với cậu. *Mãi mãi bên nhau.*”

Jack dụi mắt, nhà sư nhí nhảnh rất biết cách an ủi.

Miyuki lên tiếng, “Tớ không thể mang bạn của cậu trở lại, nhưng ít ra cũng còn thứ này.” Cô trao cho nó cặp song kiếm Shizu. “Chẳng phải chúng chính là linh hồn của một võ sĩ sao?”

Jack mỉm cười cảm kích rồi đứng dậy tra cặp *daisho* vào vỏ. Có vũ khí trong tay, nó thấy mình mạnh mẽ hơn, nhất là khi bên cạnh còn có cả sự giúp đỡ của những người bạn trung thành.

“Mình đi thôi,” nó chỉ cửa hang động nói. “Kẻo lỡ mất chuyến tàu.”

THUẬN BUỒM XUÔI GIÓ

Bỏ lại cái xác của tên giả mạo Độc Nhân Long phía sau, Jack và các bạn bước về cánh cổng. Nhưng vừa đến nơi thì một tiếng động lớn vang lên, và mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“CHẠY MAU!” Miyuki la thất thanh khi nhận thấy điều gì đang xảy ra.

Bốn đứa chạy thục mạng theo bờ biển. Nhưng đích đến vẫn còn quá xa trong khi làng Hải Tặc đang sụp đổ như những quân cờ domino. Nào là gỗ cháy, xà nhà, cho đến đá tảng liên tục rơi xuống bên dưới.

Trong lúc chạy đua với tử thần, Jack vẫn kịp nhìn thấy Li Ling đang hối thúc những tay Phong Quỷ cuối cùng lên tàu Koketsu, trước khi ra lệnh khởi hành. Jack cứ ngỡ Tatsumaki cũng ở trong tàu, cho đến khi nó liếc lên pháo đài và nhận ra một bóng người đang đứng trên rìa ban công đổ nát.

Bà ấy muốn sống chết cùng với tàu của mình, như một thuyền trưởng thực thụ, Jack thầm nghĩ.

Cuối cùng thì pháo đài Phong Quỷ cũng phải đầu hàng, từng phần kiến trúc cứ thế rơi xuống mặt biển bên dưới.

“NHANH NỮA LÊN!” Jack hối thúc trong lúc một tảng đá lớn rơi xuống tàu Rắn Xanh, nhấn chìm toàn bộ thủy thủ đoàn trên đó.

Saburo vấp ngã khiến Jack phải kéo lê anh chàng dậy. Cả bọn tung hết sức nhào tới cánh cổng sắt.

Yori lục tìm chìa khóa.

“Làm ơn đi mà!” Miyuki nửa hối thúc nửa van lơn trong lúc đá và mảnh vụn cứ liên tục rơi xuống như mưa.

Trong cơn hoảng loạn, Yori vô tình đánh rơi chìa khóa. Nhà sư nhí vội vàng bò rạp xuống nhặt lên tra vào ổ, vừa xoay mạnh vừa đẩy.

“Hình như bị kẹt rồi!” Cậu nói như mếu.

Saburo dùng vai huých mạnh, cuối cùng cái cổng cũng chịu mở ra. Bốn đứa lao vào trong vừa kịp lúc làng Hải Tặc chính thức bị xóa sổ. Mọi thứ

sụp đổ xuống cùng lúc tạo thành thứ âm thanh như tiếng gào thét của một con rồng. Thế rồi chỉ còn lại sự lặng yên và bóng tối ngự trị.

Vừa ho sặc sụa vừa phun đất ra khỏi miệng, Jack la lớn, “Mọi người vẫn ổn chứ?”

Ba giọng nói vang lên, tuy mệt mỏi nhưng có phần nhẹ nhõm. Loạng choạng đứng dậy, Jack đi trước dẫn đường trong căn hầm tăm tối.

“Cậu có chắc là tụi mình đang đi đúng hướng không vậy?” Saburo hỏi sau khi cả bọn di chuyển được một lúc. “Chắc mà,” nó cố ra vẻ tự tin, và thực sự nhẹ nhõm khi nghe thấy âm thanh của nước. “Cố lên, gần đến rồi.”

Sau mỗi bước chân, tiếng sóng vỗ vào bờ lại càng thêm rõ rệt.

“Ánh sáng kìa!” Yori thốt lên.

Thật vậy, vừa qua đến ngã rẽ, cả bọn đã nhìn thấy một cái hang nhỏ được thấp sáng bởi ánh nắng mặt trời. Chiếc tàu nhỏ được buộc chặt vào tường, cột buồm hạ thấp để dễ dàng di chuyển.

“Lần này phải cảm ơn Li Ling rồi,” Jack hào hứng sau khi xem xét và nhận thấy chiếc tàu đã được chất đầy lương thực cùng hai thùng nước sạch.

Cả bọn trèo lên tìm chỗ cất hành lý và vũ khí. Jack vỗ về bản hải đồ rồi cẩn thận giấu kín dưới góc tàu. Cùng với sự biến mất của Tatsumaki và các thủ lĩnh quân Phong Quỷ, cộng với việc Jack đã lấy lại bản hải đồ, xem như bí mật bên trong một lần nữa được đảm bảo. Jack biết mình đã rất liều lĩnh khi tiết lộ ngần ấy kiến thức cho bọn hải tặc khát máu. Nhưng nó biết cha sẽ cảm thông cho hành động vì tình bạn của nó đối với Miyuki, Yori và Saburo. Họ là những người sẵn sàng hi sinh cả tính mạng vì nó, để đáp lại, nó cũng sẵn sàng đánh đổi bất kì điều gì để cứu họ.

Saburo nhặt một mái chèo lên bắt đầu công việc. Cẩn thận luôn lách giữa rặng đá ngầm, con tàu nhỏ từ từ tiến ra khỏi hang. Hang động này nằm ở phía nam của Đảo Hải Tặc nên có thể xem như chúng đã an toàn ngoài tầm kiểm soát của đội tàu hải quân. Jack chờ đến khi đất liền đã khuất bóng rồi mới cùng nhóm bạn giương cao buồm.

“Tiếp tục đi,” Jack hướng dẫn Yori và Saburo. “Chúng ta cần rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt.”

Một lúc sau, khung cảnh từ phía bên kia dần hiện ra.

Khói đen cuộn cuộn tuôn lên từ Đảo Hải Tặc khiến ngọn núi lửa ngừng hoạt động trông như thể đang chuẩn bị phun trào trở lại. Từ bờ tây, một vài chiếc tàu Phong Quỷ đang tìm cách tẩu thoát. Jack thấy trong số này còn có

cả con tàu hình rồng Koketsu. Nó thầm cầu mong Li Ling sẽ vượt qua được hàng rào hải quân phía trước.

“Tụi mình đi hướng nào?” Miyuki giở bản đồ ra hỏi.

Jack xem xét một lượt, và quyết định chọn đường đến Nagasaki thông qua eo biển Kanmon. Nghĩ vậy, nó chỉ hướng mạn trái con tàu.

“Phía tây,” cũng chính là hướng mặt trời đang dần lặn.

Cảm nhận làn gió biển tươi mát trên mặt. Jack mỉm cười với các bạn. “Ít ra thì tụi mình cũng may mắn được một lần. Xem chừng hôm nay sẽ là một ngày thuận buồm xuôi gió đó!”

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là những đoạn trích dẫn được sử dụng trong quyển *Samurai trẻ tuổi: Ngũ Đại - Phong* (số trang được để trong ngoặc vuông) cũng như các chú thích đi kèm:

1. [Trang 294] “Tàu an toàn nhất là khi nó ở trong bãi, nhưng người ta không làm ra tàu chỉ để ở trong bãi neo đậu,” tác giả: William Shedd, một nhà hiền triết (sinh năm 1820, mất năm 1894);
2. [Trang 311] “Rắn mất đầu thì dù trăm cũng không thể địch được mười,” tác giả: Euripides, nhà soạn kịch (sinh năm 484, mất năm 406 trước Công nguyên).

TÊN CON TÀU CƯỚP BIỂN NINJA TRONG TRUYỆN

Một cuộc thi dành cho các *Samurai* trẻ tuổi đã được tổ chức trên chuyên mục Young Times của tờ báo The Times để đặt tên cho con tàu cướp biển Ninja sẽ xuất hiện trong tập truyện “Ngũ Đại - Phong”.

Và người chiến thắng trong cuộc thi chính là:

Jonathan Harper

Bạn đã đưa ra gợi ý tên **Koketsu**, có nghĩa là “Hàm Tử Thần” (hoặc “Hang Hổ”, hoặc chỉ những nơi nguy hiểm).

Trong số vô vàn những gợi ý xuất sắc, cái tên này ngay lập tức nổi bật. Nó hoàn toàn phù hợp với hình ảnh con tàu cướp biển ninja của tôi, vì con tàu có một chiếc cọc hình rồng ở đầu mũi để đâm chìm các tàu khác.

Xin chúc mừng Jonathan!

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lý, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mãng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

[1] O-settai: Thực phẩm và tiền bạc khách hành hương được hiến tặng.

[2] Sumimasen: Xin lỗi (Tiếng Nhật).

[3] Haiku: Là một thể loại thơ độc đáo của Nhật Bản, ra đời từ thế kỉ 17. Một bài haiku chỉ vồn vẹn 17 âm tiết trong ba câu và thường có nội dung trào phúng.

[4] Atake-bune: Là tàu chiến Nhật Bản thế kỉ 16,17.

[5] Seki-bune: Là loại tàu chiến có mái chèo, tốc độ di chuyển nhanh, sử dụng rộng rãi ở thời Senguko và thời Edo của Nhật Bản.

[6] Cổng torii: Là một loại cổng truyền thống của Nhật Bản, thường được thấy ở lối vào hoặc trong đền thờ Thần Đạo.

[7] Itadakimasu: Trước bữa ăn người Nhật thường nói Itadakimasu, dịch là: Cảm ơn vì bữa ăn.

[8] Tàu buôn ấn đỏ: Tàu buôn được chính phủ cấp phép buôn bán ở nước ngoài.

[9] Dải obi: Dải thắt lưng thêu của người Nhật.

[10] Laviathan: Loài sinh vật biển thần thoại, là một trong bảy hoàng tử của địa ngục và canh giữ cổng địa ngục.

[11] David và Goliath: Theo truyền thuyết châu Âu, cậu bé chăn cừu David nhỏ bé đã đánh bại gã khổng lồ Goliath bằng một cục đá và một chiếc nỏ cao su.